

Карл Май

Капитан Кайман

Първа глава Мис Адмирал

От каретата, която спря пред къщата на бижутера Тиме, леко скочи висок мъж. Силната светлина от витрината падна върху мъжествено красивите и остри черти на лицето му. Леко извитият нос и грижливо поддържаната черна, остра брадичка събуждаха предположението, че той е французин или италианец. Докато прекрачваше прага на магазина, той подвикна на слугата си:

– Марк, ще се върнеш с каретата в хотела и ще изчакаш завръщането ми!

– Разбира се, господин граф! – отвърна Марк Летрие, след което се обърна към кочияша със самодоволна усмивка: – Толкоз по-добре за мен! Поне веднъж ще мога да заема мястото на милостивия господар.

Той се шумгуна във вътрешността на каретата и тъкмо се нахрани да се разположи удобно на задната седалка, когато забеляза за свое учудване, че някой го беше изпреварил вече откъм другата страна.

– Как се осмелявате? – скара се той на нахалника. – Веднага се омитайте от каретата, иначе ще ви помогна!

– Ах!

Само този звук беше отговорът; той прозвуча особено остро и съскащо, като че ли някоя дива котка приготвяше гъвкавите си крайници за скок. Изглежда, че Марк познаваше този заплашителен тон, защото се отдръпна смаян от вратичката на каретата.

– Боже милостиви! Нима наистина сте вие?... Обзе го странна потиснатост и млъкна.

– Хайде на борда! Вдигай платната, Марк Летрие! – просъска гласът кратко и заповеднически.

В следващия миг Марк седеше на капрата до кочияша. Каретата потегли. Вътре непознатият се беше облегнал назад върху възглавниците и мълчеше, докато достигнаха хотела, в който беше отседнал виконт Франсоа дьо Бретини. Непознатият скочи на земята, без да изчака спирането на каретата, подхвърли грубо на слугата на графа едно „ела горе!“ и влезе във фойето на хотела, където веднага бе посрещнат от един прислужник.

– Готов ли е апартаментът, който ангажирах?

– Разбира се, милостиви господарю! Моля за разрешение да ви

заведа.

Като стигнаха горе, непознатият си поръча обилна вечеря и прибави, че ще го обслужва Марк.

Марк беше установил със смайване, че стаите на нахалника се намираха точно до помещенията, заети от неговия господар. Беше застанал наблизко и чакаше свит, когато едно махване с ръка го накара да се приближи. Докато прислужникът се отдалечаваше, загадъчният гост хвърли мантията си и се изправи пред Марк Летрие със скръстени на гърдите ръце.

-Е?

Марк го погледна страхливо в очите, където горяха властни пламъчета. Двамата, застанали един срещу друг, образуваха странна двойка. Бяха средни на ръст. Непознатият беше строен, гъвкав, с живи движения, а напълно безбрадото му лице, макар и нежно, издаваше добро здраве. Марк пък беше по-широкоплещест, с по-бавни, като че замислени движения, със загоряло от слънцето лице, късо подстригани гъсти бакенбарди и гладко избръсната брадичка. Погледът му обаче беше неспокоен и блуждаещ.

– Харесва ли ти на сушата?

Марк Летрие сви рамене. Не знаеше какво се крие зад този въпрос.

– Но нали можеше да приказваш преди, когато искаше да играеш ролята на милостивия господар!

– Мадмоазел Клерон, аз съм...

Едно заповедническо движение на ръката на непознатия го накара да замлъкне.

– Мадмоазел Клерон е в открито море или кой знае къде. Аз съм шевалие Дьо Сакар, запомни това! Как се чувства твоят господар, виконтът?

– Благодаря, милостивият господар е добре.

– Така си и мислех. Господин капитанът се е залостил чудесно на котва, докато екипажът му се измъчва с тежка работа в открито море, та му пращат кокалите. Някой път ще го вържа за въжетата така, че да се поостърже в мидите, облепили кила. А сега искам да ям!

Летрие се измъкна безмълвно през вратата и започна да обслужва шевалие Дьо Сакар с най-голямо усърдие и любезност.

Междувременно виконтът се завърна, но не завари Марк в апартамента си и задърпа звънеца. Едва след неколкократно позвъняване слугата се появи. В ръцете си носеше препълнена табла за сервиране, а видът му беше делови и угрижен.

– Марк, напоследък ме занемаряваш най-безотговорно! Ако това продължава, ще се наложи пътищата ни да се разделят!

Летрие остави товара си и избърса потта от челото и страните си.

– Господин виконт, нямам нищо против, ама абсолютно нищо против, ако ме уволните. Защото, каквото е положението на нещата понастоящем тук, трябва да очакваме дяволски насрещен вятър. Не можах да дойда, защото трябваше да издувам платна нагоре и надолу по стълбите, също като някоя шхуна, натоварена с абанос, подгонена от английските морски плъхове!

– Не е било нужно, Марк. Нали знаеш, че обикновено, когато е много късно, хапвам нещо съвсем малко. Събуй ми ботушите и ми дай халата!

– Моля за извинение милостивия господар, но сега нямам време.

– Нямах време ли? – учуди се Бретини. – Човече, да не си мръднал?

– Що се касае до разсъдъка ми, господин виконт, мога да кажа, че целият се намира на кораба ми в прекрасно състояние, въпреки че никак не би ме учудило, ако бях изгубил една част от него зад борда. Вечерята ви, милостиви господарю, не ме измори. Но трябва да обслужа и още един!

– И още един ли? Ти да го обслужиш? Наистина започвам да се страхувам за душевното ти състояние.

– Душевното ми състояние е добро, милостиви господарю. Не се боя за него, а за вас! Защото другият, по-скоро другата... Той беше прекъснат; чу се звънец.

– Ето ви на, господин виконт! Тя звъни, трябва да тръгвам! Той грабна подноса и се накани бързо да напусне стаята. Но Бретини го задържа.

– Ама какво значи това? Да не би...

– Точно така... ах, да, та аз още изобщо не съм ви казал, че тя е тук! Тя...

Отново беше прекъснат.

– Марк! – разнесе се ясен и остър глас от близката врата, отворена към коридора.

Щом чу този глас, Бретини отстъпи няколко крачки назад.

– Всички дяволи! – извика той, като пребледня. – Това е... или севивата ме лъжат... това не може да бъде друг освен Клерон!

– Наистина това е мис Адмирал, милос... Той не можа да довърши изречението си. Силен удар го отхвърли настрана.

– Така, това беше за „мис Адмирал“, щом като не можеш да запомниш, че съм шевалие Дьо Сакар! – разнесе се гневен глас. – Запилявай се да си гледаш работата! Или трябва да чакам яденето, докато ти пожелаш, а?

Слугата остави парчетата от строшените съдове на земята и изчезна през вратата. Непознатият застана пред виконта с двусмислена усмивка на лицето.

– Ще разрешите ли на шевалие Дьо Сакар да покани на вечеря господин Дьо Бретини?

– Клерон! Нима е истина, че те виждам тук? Тъкмо се канех да... мислех да... мислех, че си в... аз... аз...

– Достатъчно засега, господин виконт! Виждам, че радостта от така добре удалата ми се изненада ви е отнела възможността да говорите. Елате в стаята ми, където ще имате всички условия да си възвърнете загубеното самообладание!

С властен жест на ръката той посочи към вратата. Бретини се подчини на тази покана и пристъпи в съседната стая, където Марк полагаше енергични усилия да компенсира пропуснатото. Непознатият огледа трапезата с бърз поглед.

– Марк, сега можеш да си отидеш! Ще позвъня, ако имам нужда от тебе.

Летрие се отдалечи и двамата седнаха един срещу друг.

– Яжте, виконте! – обади се шевалие Дьо Сакар. – Вашите нерви се нуждаят от подкрепяне.

Не беше възможно да се устои на искрящия поглед на черните му очи. Бретини посегна към приборите си, без да възрази нито дума. Настъпи продължителна пауза, през време на която се долавяше само потракването на чиниите и шумът от вилиците и ножовете. Изглеждаше, че виконтът бе напълно лишен от способността да говори; не повдигаше очи от чинията и избягваше да срещне погледа на седналия срещу него човек. Най-сетне шевалие Дьо Сакар захвърли кърпата си за хранене на масата и се облегна удобно в широките възглавници на креслото си. Бретини последва примера му и се осмели да зададе въпроса:

– Клерон, какво означава идването ти тук?

– Нито повече, нито по-малко от твоето идване.

– Ти си боцман на „L'Horrible“. Мястото ти е на кораба!

– Ти си капитан на „L'Horrible“ и мястото ти е на палубата му!

– Предадох ти командването му, защото, както ти е известно, имам работа в Хамбург.

– Поех командването, защото не можех да повярвам, че пътуването ти ще се проточи и превърне в увеселително пътешествие. За това ти липсва моето разрешение.

– Казвам ти, че не беше увеселително пътешествие; напротив, дяволски трудна работа беше да измъкна парите от застрахователното дружество за... спасяването... на останките от брига. Въпреки всичко считам този номер за най-добрия през целия ми живот. Първо изклахме всички тези проклетите моряци от търговския флот, а после завлякохме пленения и ограбен кораб към Баия и казахме, че сме намерили тези останки безстопанствени в морето, а накрая ощетените корабопритежатели от Хамбург ми броиха и пари на всичко отгоре... за нашите... усилия!

– Жалко само, че пилееш тези хубави пари на сушата в съмнителни компании; парите за работата на всички наши хора, които прибра в джоба си. Но, скъпи мой, ти си останал вече на сухо, знам това съвсем сигурно. Твоята наистина добре подстригана и грижливо поддържана брада, изглежда, ти е помогнала с успех при твоите скъпоструващи приключения. Впрочем, беше доста дръзко да промениш външността си толкова малко; колко лесно може някой да познае в твое лице капитан Кайман, докато се скиташ така из страната!

– Стига подигравки! Разбира се, че не предприех това опасно пътуване из Стария свят, за да вдигна веднага платна от Хамбург в обратна посока. Освен това знам, че „L'Horrible“ се намира в сигурни ръце.

– Е, сега се намирам тук, за да ти докажа, че нашият хубав кораб не се е намирал при мене в „сигурни ръце“.

– Какво искаш да кажеш? – попита Бретини, като вдигна бързо глава.

– Писа ми от Хамбург да изпращам чековете на сегашния ти адрес, нали?

– Разбира се!

– Получи един, нали? Виконтът кимна.

– Следващият не пристигна, така ли?

– Така е! Това ме постави в големи затруднения.

– Съвсем понятно при този разгулен живот, който водиш тук!

– Как успя да...

Шевалие Дьо Сакар се изсмя пренебрежително.

– Направил ли си някога нещо, за което да не съм научила? Но сега ще трябва вече много да се ограничиш, ако не искаш да умреш от глад!

– Какво искаш да кажеш?

– Точно това, което казвам. Това е доказателството за твърдението ми, че „L'Horrible“ се е намирал в лоши ръце.

– Говориш с недомлъвки! – каза Бретини, като повиши тон и пребледня. – Жено! Какво се е случило?

– Плениха кораба ни.

Тези думи бяха изговорени така спокойно, толкова равнодушно, обаче предизвикаха у виконта страшна реакция. Той скочи от мястото си като изхвърлен от пружина; кръвта се отдръпна още повече от страните му, очите му застрашаваха да изскочат от орбитите си и той успя да повтори само на срички с угаснал глас: пленили... са... ко-ра-ба ни?!

– Плениха го, да! Всичко загубихме, всичко! Не ни остана нито гвоздей, нито дъсчица от нашия великолепен „L'Horrible“. А и никой от екипажа не оцеля, за да ти съобщи това, освен аз! Сега вече знаеш защо другите пари не пристигнаха.

Бретини се отпусна безсилно на стола си и остана така няколко минути неподвижен. После посегна с треперееща ръка към чашата си, изля съдържанието ѝ в гърлото си наведнъж, напълни я отново и пак я изпразни на един дъх.

– Това, което казваш, е невъзможно, не може да бъде възможно!

– А да не мислиш, че иначе бих била тук? Да не мислиш, че бих напуснала нашите хора само за да преча на твоите чаровни приключения? Ха!

Бретини, изглежда, не забеляза презрителната гримаса, с която бяха придружени последните думи; той само подкани, едва съдържайки се:

– Разказвай! Трябва да знам всичко, всичко! И то веднага!

– С удоволствие, любими мой! Безграничната ми любов към тебе ми пречи да отлагам, макар и с една минута съобщаването на тази толкова ощастливяваща новина. И тъй, слушай: изпълнена от нежна загриженост към тебе, изпратих още от Рио един чек, както се бяхме уговорили. Корабът беше наново насмолен и всички пробиви запушени, общото помещение за робите беше също готово и аз излязох в открито море, за да се насоча към Асенсион. Там се срещнахме с „Коломбо“ и взехме неколкостотин глави черен абанос на борда, които той беше събрал насилствено от Златното крайбрежие. Ако успеехме да се измъкнем от англичаните, щях непременно да направя чудесен гешефт на Антилите.

– Пак ли получи товара на кредит?

– Не. Испанецът се вайкаше, че времената били лоши, и каза, че английските плъхове били много бдителни; сделките трябвало да се заплащат с пари на ръка. Ако не исках да изпусна тази стока, трябваше да

изпразня касата си и от последния долар. Така и направих, защото негрите бяха яки без изключение, бяха млади, пък и в добро разположение на духа.

– Какъв курс избра?

– Насочих кораба към Куба и достигнах щастливо географската ширина на Баия. Там бяхме забелязани от английски военен кораб, към който скоро се присъедини и една фрегата. Тя се оказа превъзходен платноход, така че не можехме и да мислим да се измъкнем без бой. Наредих да оковат черните негодници във вериги и да приготвят „L'Horrible“ за бой. По-добре е да научиш подробностите по-късно, сега искам да бъде кратка. Двата английски кораба застанаха от двете страни и така ни подредиха, че не бяхме в състояние да предотвратим абордажа! Нашите момчета се бранеха като дяволи, но нищо не им помогна. Едни бяха изпосечени, други пленени и след кратък разпит увиснаха на рейте. „L'Horrible“ беше изгубен.

– Изгубен! – изскърца със зъби Бретини. – Моят добър, моят великолепен „L'Horrible“ изгубен, взет на абордаж и пленен от английските плъхове, които досега трепереха само като чуеха името ми! Капитан Кайман, ха! Ако бях там, щях да ги разпръсна като пилци, както винаги е ставало!

Той мереше с широки крачки стаята нагоре-надолу и се бореше с възбудата си, която бе накарала кръвта му да закипи. И шевалие Дьо Сакар бе скочил на крака, беше сграбчил един нож за дръжката и безогледно кълцаше с острието му скъпата покривка на масата. Споменът за претърпяното поражение беше разкривил лицето му и го беше превърнал в грозна маска. Под бялата кожа на челото се бяха издули дебели сини вени.

– Ако смяташ, че на борда на „L'Horrible“ е имало един-единствен страхливец, ще ти забия тази студена стомана между ребрата! – процеди гневно той, докато очите му хвърляха мълнии. – Ти имаш силна ръка и разбираш от управлението на един добър кораб. Но да не си мислиш, че аз не съм способна на това? Просто беше невъзможно да запазим кораба и баста! Само още една-единствена дума от тебе и някой от тримата останали от „L'Horrible“ – ти, аз и Марк – ще отиде в ада!

– Ха, Клерон, още никой не е доказал, че в твое лице съм си намерил майстора! Впрочем, досега не съм те упрекнал с нито една дума. Значи на всички мои храбри момчета им било писано да умрат, така ли?

– На всички!

– Ами ти? Как успя да се отървеш... от... проклета дума!... Как се

отърва от въжето?

– Не беше толкова трудно! Като разбрах, че гибелта ни е неизбежна, слязох бързо долу, навлякох женски дрехи, заключих се и изхвърлих ключа през люка. Когато ме намериха, заявих, че съм пленничка, и разказах една такава история, която събуди състраданието на англичаните, и те се отнесоха към мене с най-големи грижи и внимание. При първия удобен случай ме свалиха на сушата. Понеже знаех къде се намираш, първата ми работа беше да те потърся, за да ти съобща за случилото се. Корабът ни отиде по дяволите, а ние... ние сме просяци!

Тя замлъкна. И виконтът не продумваше. Той продължи да се разхожда из стаята, като очевидно се стремеше да си възвърне изгубеното самообладание.

– Просяци ли? – прогърмя гласът му най-сетне. – Не сме просяци. „L'Horrible“ отиде по дяволите, да, но само за кратко време. Пак ще си го възвърна!

– Не съм и очаквала друго от тебе! – обади се Дьо Сакар. – Ние двамата имаме достатъчно храброст, за да стъпим отново на палубата на един добър кораб. Помисли ли вече по какъв начин?

– Не! – гласеше съдържаният отговор. – Но не се съмнявам, че скоро ще го знам.

– И аз имам същата увереност. Само с тази разлика, че вече начинът ми е известен.

– Ах, а ще мога ли да го чуя?

– Той е същият, за който мислиш и ти.

– Лъжеш се, аз наистина нямам още определена идея. Може би най-простото би било, ако отидем на „L'Horrible“ и си потърсим работа като матроси. Сега сигурно го използват за нещо в държавния флот – такава плякава плячка. После ще склоним екипажа за нашия занаят.

– Хмм!

– Как ти се струва?

– Достатъчно си умен, за да разбереш, че изпълнението на това предложение е твърде сложно и несигурно. Човек може да действа по този начин само тогава, когато не му е останал никакъв друг избор.

– Значи знаеш някакъв друг начин, по-добър?

– Да. Вече казах, че е същият, за който мислиш и ти.

– А аз ти повтарям, че се лъжеш. Толкова съм изненадан и съкрушен от твоето известие, че засега ми е просто невъзможно да разсъждавам спокойно.

– Господин виконте! – прозвуча гласът ѝ остро и пронизващо.

– Господин шевалие! – гласеше отговорът с тон, който се мъчеше да направи впечатление. Сакар се разсмя.

– Наистина ли си на мнение, че можеш да скриеш мислите си от мене?

– Наистина ли си на мнение, че си всезнаеща?

– Понякога, да. Поне когато става въпрос за тебе.

– Така ли? Е, ако наистина си толкова умна, тогава разкрий ми мислите, за които, колкото и да е чудно, и аз самият нищо не знам!

– Добре! – Сакар се усмихна надменно. – Както знаеш, мнението ми за тебе не е особено високо; въпреки това те считам за достатъчно умен, за да знаеш, че... – тя се доближи до виконта и прошепна: – ... че скъпите бижута за херцогиня Фон Орщед, които се намират у местния бижутер Тиме, твоя познат, ще ни предложат средствата, за да достигнем целта си по-бързо и по-лесно.

– Жено! – извика Бретини, като се дръпна назад. – Ти си сатана!

– Благодаря ти за това ласкателство и съм доволна от него, защото в някои определени случаи дяволът е личност, която заслужава най-голямо внимание. Впрочем, твоят ужас е най-сигурното доказателство, че съм отгатнала истината. Силен човек ли е този Тиме?

– Не е дорасъл да се мери с хора като нас.

– Можеше да се предположи! Бижутерът трябва да предаде скъпоценностите в понеделник, значи утре към девет часа вечерта. Малко покъсно ще излезе от къщата на херцогиня Орщед с такава сума пари, която ще е достатъчна да ни измъкне от затруднението и да ни даде възможност пак да вземем нашия „L'Horrible“. А сега си върви. Обмисли подробно работата още веднъж! Ще те чакам след един час, тогава ще вземем окончателно решение.

Бретини покорно се отдалечи. Като се намери в стаята си, той се хвърли на канапето с дълбока въздишка. Но нещо не го свърташе на едно място. Скочи от възглавниците и започна да мери помещението с големи припрени крачки.

„Кой можеше да си помисли подобно нещо преди един час! «L'Horrible» отишъл по дяволите, а мис Адмирал била тук! Господин виконтът си изпя вече песента. Бедни, любезни Тиме, ако само подозираше, че благородният господин Дьо Бретини, когото ти въведе в своя дом и във висшето общество, е капитан Кайман! Откъде ли Клерон е могла да научи толкова подробности? Във всеки случай се е намирала по-дълго време тук и е следила всяка моя крачка. А може би просто е отгатнала по-голямата част от нещата. Познава ме добре, а е и толкова

прозорлива, че човек наистина трябва много да внимава.“

След като походи така из стаята още известно време, изгубеното му спокойствие се възвърна лека-полека. И след като определеният час беше изтекъл, той прекрачи прага на съседната стая с много по-различни чувства от онези, с които я беше напуснал. Но гледката, която се разкри пред очите му, го прикова неволно на вратата. Шевалие Дьо Сауар беше изчезнал и вместо него на дивана се беше излегнала очарователно красива дама.

– Клерон! – извика той.

– Ела насам и седни до мене! – помоли го тя и протегна към него малката си изящна ръка. Гласът ѝ звучеше сега съвсем иначе. Бретини се забърза към нея и седна. Изглежда, начинът, по който бяха водили предишния си разговор, беше напълно забравен.

Два дни по-късно градът беше потресен от вестта, че бижутерът Тиме бе намерен убит. Била му взета не само огромната сума от продажбата на скъпоценностите на херцогиня Фон Оршед, но били ограбени и всички скъпоценни предмети, които имал у себе си. Едва след известно време подозрението падна върху виконт Дьо Бретини. От нощта на убийството той беше изчезнал заедно със слугата си и някой си шевалие Дьо Сакар. Следите им водеха към Хамбург. Там тримата заподозрени взели първия параход, който им попаднал, и отплавали за Америка. Когато преследвачите им пристигнали на пристанището, те се намирили вече в океана. По онова време обаче Европа и Америка още не бяха свързани с телеграфен кабел...

Втора глава Траперите

Онези обширни прерии на Северна Америка, които се простират на запад от Баштата на реките Мисисипи до подножието на Скалистите планини и после продължават отвъд планинската верига до крайбрежието на Тихия океан, имат известна външна прилика с безкрайните вълнисти ширини на океана. При едно сравнение между просторите на саваната и морето се забелязват и други допирни точки, които не се основават на външната прилика. Най-важната от тях трябва да се търси в онова впечатление, което остава както океанът, така и прерията у хората, които са се откъснали от родната си земя или за да браздят с някой кораб по-дълго време морската стихия, или за да пребродят на гърба на добър кон дивите западни предели на Съединените щати, които предлагат най-различни приключения.

Един стар „swalker“, който през целия си живот е слушал плущението на платната на някой голям тримачтов кораб под напора на югозападния вятър, не ще и да чуе нещо за вътрешността на континента; когато му стане невъзможно да плава повече по море, той си построява малка тясна къщица с формата на каюта близо до морето и изпълнените му с копнеж очи гледат с любов вечно променливите и неспокойни вълни, докато ръката на смъртта ги затвори някой ден.

Същото чувство изпитва и онзи, който е имал смелостта да изложи гърдите си на опасностите на „Дивия запад“. Когато някой път се завърне в районите, над които цивилизацията е изсипала своята благословия и... своето проклятие, той постоянно се чувства притеглен от опасните „post-oak-flats“ и безкрайните диви простори, където му е необходимо мобилизирането на всички физически и духовни сили, за да не загине в борбата с хилядите различни и винаги нови опасности на саваните. За него рядко има на старини някое спокойно местенце, каквото намира на сигурния бряг „останалият без такалаж“ моряк; за него няма ни мир, ни спокойствие. Отново и отново той се качва на гърба на мустанга си, привлечен от далечните простори, в които някой ден изчезва безследно. Може би след години някой ловец ще намери белеещите се кости в някоя изсушена от слънцето равнина или високо горе между забилите се в небето скали на планината. Но той ще мине покрай тях, без да се прекръсти и без да каже „лека му пръст“, нито ще се запита за името на онзи,

който е намерил на това място може би жестока смърт. Западът е със загрубели чувства и не търпи нито нежност, нито пощада. Той е изложен безпомощно на различни бури, не признава ничие друго господство освен господството на неумолимите природни закони и затова в него намират място само онези мъже, които търсят опора единствено в собствената си грубовата самобитност.

Тук една богато надарена от природата раса, която въпреки това е обречена на неизбежна гибел, води отчаяна борба с една нация, която разполага с всички възможни физически и духовни, изкуствени и естествени средства. Въпреки всички договори червенокожата раса е изгласквана непрекъснато от веднъж обещаните ѝ земи; въпреки безумната ѝ смелост и героична съпротива тя ще бъде насилствено задушена. Това е вековна схватка между един умиращ гигант и сина на „дивилзацията“, който притиска гърлото на неприятеля си с мощната си ръка все по-силно и по-силно. А мощта му нараства с всяка изминала минута. Това е схватка, която едва ли има равна на себе си по страниците на историята; тя ражда подвизи, които спокойно могат да се наредят до историите, разказвани за нашите класически герои. А който се осмели да навлезе в това огромно по размерите си бойно поле, на него не трябва да липсва нито едно от онези оръжия, с които се сражават на живот и смърт тези външно невзрачни и все пак заслужаващи уважението ни борци.

Който нарами пушката си във форт Гибсън на Арканзас и повърви няколко дни нагоре по течението ѝ, ще достигне малко поселище, което се състои от няколко обикновени блокхауса, общо пасище и една стояща малко настрани постройка, чиято табела показва на хората още отдалече, че това е „store“ и „boardinghaus“. Стопанинът на това заведение не е привикнал да задоволява високи изисквания и затова и самият той няма такива към хората, които влизат и прекарват времето си при него. Никой не знае какъв е бил по-рано и откъде е дошъл. Затова и той не пита никого за името му, за намеренията му или за целта на пътуването му. Хората се сдобиват при него с всичко необходимо, взимат по един „дринк“ по желание, бият се, ръгат се с ножове или пострелят малко един срещу друг и после всеки си тръгва по пътя. Който пита много, има нужда от много време, а за американеца времето струва повече от един отговор, който може да си даде и самичък.

В пивницата седяха няколко мъже с такъв външен вид, с каквото едва ли можеха да се появят в цивилизовано общество. Колкото и да бяха различни дрехите им, те все пак имаха нещо общо: от пръв поглед си личеше, че това е облекло на истински трапери и скватери, които едва

ли са чували някога какво е това добър шивач, а сами задоволяват нуждите си където могат и както могат.

Където се съберат неколцина уестмани, там сигурно има нещо хубаво за пийване и се разказват интересни неща. В момента присъстващите гледаха мълчаливо пред себе си, но това си имаше своята причина: една от онези „мрачни и кървави истории“ от пограничните райони беше току-що завършила и всеки от слушателите търсеше из спомените си някоя друга. В този момент един от тях, който седеше най-близо до малкото прозорче на блокхауса, извика силно:

– Хора, я станете и погледнете към реката! Ако не ме лъжат старите ми очи, оттам се задават двама green-beaks, двама новаци, каквито и със свещ да търсиш, не можеш да намериш. Вижте само как седят на конете си, господ да им е на помощ! Какво ли търсят такива хора из нашите хубави гори?

Всички наставаха, за да огледат новопрстигащите; само един от тях остана на мястото си. Сега и онзи, който беше извикал другите, си седна, като се облакът широко на масата. Беше си свършил работата и нищо друго не го интересуваше. Той беше твърде странна личност. Изглежда, че природата, е имала намерение да създаде от него дълго парче въже, толкова много го беше разтеглила на дължина; всичко по него беше удължено: и лицето, и вратът, и гърдите, и тазът, и ръцете, и краката бяха дълги, страшно дълги, като при това изглеждаха така слаби и немощни, че човек се страхуваше да не би да види как още първият по-силен порив на вятъра разнишва и отнася в различни посоки частите на тялото му. Челото му беше открито, но отгоре на главата му се мъдреше някакъв безформен предмет, който някога, преди много години, е представлявал може би цилиндър. Сега обаче всяко негово описание изглеждаше невъзможно и безполезно. По слабото му лице имаше брада, да, но тази брада се състоеше едва от стотина косъма, които растяха самотно и разпръснато по двете му страни, по брадичката и горната му устна; някои от тях достигаха почти до пояса му. Ловната дреха, която носеше, изглежда, произхождаше още от младежките му години, защото едва закриваше горната част от трупа му, а ръкавите ѝ достигаха само два-три пръста под лактите му. Двете нещастни обвивки на краката му са били може би някога кончови на моряшки ботуши, сега обаче имаха вид на стари и пробити кюнци, които някъде около глезените се срещаха с така наречените horse-feet, които се правят особено често в Южна Америка от още топлата кожа на конските крака.

– Имаш право, Пит Холбърс – заяви един от гледащите през

прозореца. – Това са наистина новаци, които не ни засягат особено. Оставете ги да правят каквото си щат!

Любопитните хора насядаха по местата си. Отвън се чу конски тропот. Разнесе се груб глас, като че ли беше навикнал да раздава заповеди, след което вратата се отвори, за да пропусне двамата, за които вече бе станало дума.

Докато за втория от тях не можеше да се каже нещо особено, то първият имаше външност и маниери, които другаде не можеха да не направят впечатление.

Не беше извънредно здраво сложен, но особеният му начин на поведение и движение му придаваха вида на изключително як и властен човек. Силно обгорялото му от слънцето лице имаше красиви и правилни черти и беше обградено от гъста черна брада. Дрехите му бяха съвършено нови, оръжията му, както и оръжията на неговия спътник, бяха излезли съвсем наскоро от магазина на търговеца – толкова чист и излъскан вид имаха те.

Истинският трапер или скватер таи в себе си непреодолима неприязън към грижите, полагани за външността на каквото и да било. Лъскането на външните части на оръжията му е особено противно, защото за него ръждата е сигурен признак, че оръжието не се носи за украшение, а върши добра работа в битките и смъртната опасност. Там, където стойността на човека се определя от всичко друго, само не и от облеклото му, контешката външност крие у себе си един вид предизвикателство и не е нужен кой знае какъв повод, за да се разменят остри думи.

– Good day, мешърс! – поздрави новодошлият, като свали от рамото си двуцевната карабина, за да я изправи в ъгъла, нещо, което не би хрумнало на никой опитен уестман. И като се обърна към ханджията, който го оглеждаше с любопитно-подигравателен поглед, той попита: – Мога ли да говоря с уважаемия мастър Уинкли?

– Хм, може и самият аз да съм Уинкли! – отвърна запитаният небрежно.

– Може ли? – прозвуча този път гласът на другия обидено и остро. – Какво означава това?

– Това означава, че аз наистина съм мастър Уинкли, но понякога и не съм – просто както ми се прииска.

– Аха! А сега как ви се иска?

– Всичко зависи само от това, какво ще желаете от този мастър, сър!

– Най-напред нещо прилично за пийване за мене и този човек, а

после искам да ви попитам и за някои сведения.

– Пиенето е подръка, взимайте! А и сведения ще ви дам, доколкото мога. Знаем какво съм задължен да сторя за един джентълмен.

– Я оставете джентълмена настрана, Уинкли; такива хора едва ли имат някаква стойност из тези места! – каза заповеднически непознатият, като свали с недоволна гримаса чашата от устните си. – Въпросът ми се отнася до Дедли-гън.

– Дедли-гън ли? – попита ханджията изненадано. – Какво общо имате с него?

– Това си е моя работа, ако нямате нищо против! Чух, че понякога се навъртал при вас, а?

– Хм, и да, и не, сър. Вие си имате вашите работи, а аз моите. Щом не искате да отговорите на въпроса ми, тогава не можете да очаквате много и от мене. Ето тук седят хора, които също могат да ви кажат нещо. Сред тях има и двама, които познават много добре човека, за когото ме питате.

Той му обърна гръб и не желаше повече да разговаря. Наказаният по този чисто американски начин се обърна спокойно към другите:

– Вярно ли е това, което твърди Уинкли? Никой не му отговори. Тогава той се обърна по малко по-умен начин към Пит Холбърс:

– Ще имате ли добрината да ми отговорите, мастър Мълчание?

– Слушайте, сър, името ми е Холбърс, Пит Холбърс, ако можете да го запомните. И триста души да попитате едновременно, пак никой няма да знае дали точно той трябва да ви отговори. Какво искате от Дедли-гън?

– Нищо, което може да му бъде неприятно. Казвам се Хайнрих Мертенс и идвам с моя приятел Петер Волф от Изтока, за да се поогледам малко из горите. Нуждая се от човек, на когото мога винаги да разчитам. За тази цел Дедли-гън е най-подходящият и затова питам накъде да тръгна, та да се срещна с него.

– Възможно е той да е най-подходящият, но дали ще е съгласен, това вече е друг въпрос. Не ми изглеждате на човек, който да е компания за него!

– Така ли смятате? Може да е така, а може и да не е. Е, хайде, казвайте дали можете и дали искате да ми съобщите нещо за него!

Холбърс се обърна бавно към тъгъла, където седеше онзи човек, който си беше останал спокойно на мястото при задаването на двамата непознати.

– Какво ще кажеш, Дик Хамърдъл?

Човекът бе седял досега с наклонена настрани глава, посветил цялото си съсредоточено внимание на съдържанието на чашата си, така че още изобщо не беше погледнал към новодошлите. Сега той се обърна и тикна шапката си към тила, като че ли искаше по този начин да даде необходимата свобода на мисловните си процеси, за да отговори по-разумно.

– Все едно е какво ще кажа. Нека намери нашия кърнъл! -каза той. После пак се обърна, за да съзерцава отново чашата си. Чернобрадият обаче не изглеждаше доволен от този кратък, оскъден отговор и се приближи към него.

– Кой е този кърнъл, мастър Хамърдъл? – попита той. Запитаният вдигна очи бавно и учудено.

– Все едно е кой е този кърнъл. Кърнъл означава полковник; Дедлигън е наш предводител, следователно го наричаме кърнъл.

Чернобрадият не можа да не се усмихне на тази логика на трапера. Той сложи снизходително ръката си на рамото му и продължи:

– Само не се горещете, мастър! Когато питат някого, той трябва да отговори; така е навсякъде и не виждам защо да не е така и край Арканзас. Къде е предводителят ви?

– Все едно къде е. Ще отидете при него и точка по въпроса!

– Охо, човече, това не ми е достатъчно. Нали трябва да знам кога и как ще стане това!

Физиономията на Дик Хамърдъл придоби още по-учудено изражение от преди. Него ли принуждаваха да отговаря, свободния човек на саваната? В никакъв случай не можеше да позволи подобно нещо. Той вдигна чашата си, изпи я на един дъх, който като че ли нямаше намерение скоро да свършва, и най-после се изправи. Едва сега беше възможно да бъде огледан от глава до пети.

Изглежда, че природата го беше създала като пълна противоположност на Пит Холбърс. Беше нисък и извънредно дебел човечец; такива фигури се срещат рядко в Америка и никога не знаеш дали трябва да се страхуваш от тях, или да им се смееш. Късото му закръглено тяло бе пъхнато в някакъв чувал от бизонова кожа, чиято първоначална материя вече не можеше да се забележи, защото всяка рана на старата дреха беше лекувана с някое парче необработена кожа или друг материал със съмнителен произход, и то по такъв начин, че с времето цялата повърхност беше станала кръпка до кръпка и шев до шев; отделните парчета вече се застъпваха едно друго също като керемидите на покрив. Краката му бяха натикани в две обвивки, които не можеха да се нарекат нито

ботуши или обувки, нито чорапи или гамаши. На главата си носеше безформен предмет, който много отдавна трябва да е представлявал кожена шапка, но сега по него не беше останал нито един косъм. Загрубялото от дъжд, слънце и вятър лице, от което хитро поглеждаха две малки очички, беше лишено от всякаква растителност. Многобройните белези от наранявания придаваха на лукавите му черти донякъде и войнствен вид. Ръцете свидетелстваха за груба работа. Въоръжението му беше обичайното за Запада. Нямаше нищо особено с изключение на карабината, която беше поставил напреки на масата пред себе си. Тя заслужаваше по-добро описание. По външен вид напомняше някоя стара цепеница, домъкната от горския гъсталак, за да послужи при сбиване. Дървените ѝ части бяха изгубили първоначалната си форма, бяха така нарязани, изподраскани и напукани, като че ли са служили за игра на плъховете, а между тях и цевта се беше насъбрала такава мръсотия с неописуем състав, че дървото, мръсотията и металната част образуваха монолитно цяло и съвсем не се различаваха вече едно от друго. Дори и най-добрият европейски стрелец не би се осмелил да стреля със старата тояга, и то от страх да не експлодира това чудо. И въпреки това и днес може да срещнете из прериите подобни невзрачни на вид пушкала, с които случаен човек никога няма да даде точен изстрел, ала собствениците им никога не пропускат целта.

Сега той се беше изправил пред непознатия, погледна нагоре към него с неописуемо примигване и каза:

– Все едно къде и как ще стане това. Да не мислите, сър, че Дик Хамърдъл се е мотал десет години из университетите, за да изучава държането на речи? Каквото ви казвам, това е, няма друго. На когото му е малко, нека отиде при някой друг да слуша проповеди. Ние се намираме в саваните, където хората използват белите си дробове за по-полезни неща от бърборенето. Запомнете това!

– Дик Хамърдъл, наистина сте били в университета, защото говорите така хубаво, като най-добрия мормонски проповедник. Само че забравихте да ми кажете онова, което искам да знам. Питам още веднъж: как, кога и къде мога да се срещна с Дедли-гън?

– По дяволите, човече, до гуша ми дойде! Нали чухте, че ще го намерите, това е напълно достатъчно! Сядайте при чашата си и изчакайте развитието на нещата. Не искам никакъв си грийнхорн да ми чете конско евангелие!

– Грийнхорн ли? Да не би да имате желание да се запознаете с ножа ми?

– Pshaw, сър! Какво ме интересува вашият knife? Ако искате, можете да набождате на него бръмбари или да бръснете дървесни жаби. Обаче Дик Хамърдъл не е човек, който ще се уплаши от карфицата ви. По държанието си не ми приличате на уестман и затова пак ще повторя. Все едно дали ви харесва, или не: вие сте грийнхорн, погрижете се това да се промени!

– Well, тогава ще се промени ей сега! Той отиде в ъгъла, където беше облегната карабината му, грабна я, запъна спусъка ѝ и попита заповеднически:

– Мастър Хамърдъл, къде мога да намеря вашия кърнъл? Давам ви само една минута време. Ако и след това не сте отговорили на въпроса ми, вече изобщо няма да можете да отговаряте. Намираме се в саваната, където всеки сам си създава законите!

Траперът гледаше в чашата си с най-голямо безразличие; абсолют-но по нищо не си личеше, че наистина бе чул предупреждението. Останалите се радваха на спора, който им беше добре дошъл, защото носеше разнообразие; те оглеждаха очаквателно ту единия, ту другия от противниците. Само Пит Холбърс, изглежда, предварително беше убеден по какъв начин щяха да се развият нещата; той тикна удобно мършавите си пръсти между тялото и колана си, простря надалеч от себе си неимоверно дългите си крака, които като че ли му пречеха да наблюдава приятеля си. Новодошлият продължи:

– Е, мастър, минутата изтече! Ще получа ли отговор, или не? Ще броя до три: едно., две... тр...

Той не успя да изговори опасното „три“. До „две“ Хамърдъл беше седял спокойно и равнодушно, но след това със светкавична бързина, каквато едва ли някой можеше да очаква от него, грабна старата карабина, насочи я, от дулото ѝ изскочи пламъче, изстрелът изтрещя в тясното помещение с многократно по-голяма сила и строшената пушка падна от ръцете на непознатия на пода. А още в следващия миг той се намери на земята, като Дик беше коленичил до него и бе опрял ножа си до гърдите му.

– Хайде, грийнхорн, казвай „три“, за да ти отговоря! – заповяда му той подигравателно.

– По дяволите, мастър, пуснете ме да стана, това съвсем не беше сериозно. Нямахте да стрелям!

– Лесно е да се каже след това. Нямало да стреля! Значи разигравате си театър със стария трапер, наричан от хората Дик Хамърдъл? Смешно! Но все едно дали щеше да стреляш, или не, момчето ми.

Вдигна карабината срещу един уестман и с това си заслужи стоманата според закона на саваната. Сега аз ще броя: едно... две...

Събореният човек направи отчаяно, но напразно усилие да се освободи. След това се помоли:

– Не ме убивайте, мастър, предводителят ви ми е чичо! Траперът прибра ножа си, но не пусна противника си.

– Нашият кърнъл?... Твой чичо?... Разправяй ги на когото си щеш, но аз ще поразмисля, преди да ти повярвам!

– Така е. Едва ли ще ви благодари, като разбере какво сте ми сторили.

– Тъй! Хм! Е, дали си му племенник, или не, е все едно; щях само малко да те погъделичкам, за да ти дам добър урок. Ножът ми никога няма да застраши живота на един грийнхорн, не си заслужава. Ставай!

Той се изправи и се върна до масата, на която беше хвърлил преди това карабината си. Взе я и започна да зарежда отново простреляната цев. Лицето му бе грейнало от любов и загриженост, с които извършваше тази работа, а малките му светнали очички бяха отправени с такъв израз към старото пушкало, че не оставаше никакво съмнение в голямата му любов към това оръжие.

– Да, не може лесно да се намери пушка като тази! – обади се ханджията, който беше проследил сцената с непоклатимо душевно спокойствие, като малко се интересуваше от дима, изпълнил помещението.

– И аз така мисля, старий brandythinner – каза Хамърдъл самодоволно. – Винаги ми е служила добре, щом ми е трябвало.

В този момент вратата се отвори безшумно и въпреки че седящите до прозореца не бяха забелязали да се приближава някой, в помещението влезе с котешки стъпки един човек, като от пръв поглед се виждаше, че е индианец, въпреки траперските му дрехи.

Облеклото му беше чисто и явно добре поддържано – нещо, което е рядкост за хората от неговата раса. Както връхната му дреха, така и панталоните бяха изработени най-грижливо от меката щавена кожа на малко бизонче, като по шевовете бяха украсени с ресни. Жените на индианците са големи майстори в изработването на такива дрехи. Мокасините му бяха от еленова кожа и не в обикновената форма на цяла обувка, а представляваха кожени парчета, увиващи се около крака, което придава на тези мокасини по-голяма здравина и ги прави още по-удобни. Не носеше шапка, но вместо нея на главата му бе събрана гъстата му, дълга и черна коса в своеобразна прическа, която приличаше на тюрбан. Синът на дивите простори беше отказал да носи на гордо вдигнатата си глава

всякаква шапка.

След като тъмните му остри очи бяха огледали гордо цялата компания, той се отправи към масата, на която бе седнал Дик. Беше си избрал най-неподходящия човек, защото Дик му кресна все още ядосан:

– Какво търсиш при мене, червена муцуно? Тази маса е моя. Потърси си друга!

– Червенокожият мъж е уморен, неговият бял брат ще му разреши да си отпочине! – отговори индианецът с мек глас.

– Дали е уморен, или не, е все едно. Не ми е приятна червената ти кожа!

– Не съм виновен. Великият дух ми я е дал.

– Откъде си я взел е все едно, махай се, не мога да те търпя! Индианецът свали карабината от рамото си, опря приклада ѝ на пода, скръсти ръце върху отвора на цевта и попита със сериозен глас:

– Моят бял брат ли е господар на тази къща?

– Това не те интересува.

– Имаш право: не ме интересува, но и тебе не те интересува, затова червенокожият мъж може да седне, както и белият.

Той седна на масата. В думите му имаше някаква настойчивост, която не можеше да не направи впечатление на намусения трапер. Сега той вече го остави на мира.

Ханджията се приближи и запита индианеца:

– Какво търсиш в къщата ми?

– Дай ми хляб и вода! – каза той.

– Имаш ли пари?

– Ако ти дойдеш в моя вигвам и ме помолиш за храна, аз няма да ти взема пари. Имам злато и сребро.

Очите на ханджията светнаха. Индианец, който има злато и сребро, е добре дошъл навсякъде, където се продава гибелната Огнена вода. Ето защо той веднага изчезна и скоро се върна с огромен глинен съд, пълен с бренди, който постави пред госта си заедно с поръчания хляб.

– Белият човек се лъже, не съм му искал такава вода! Ханджията го изгледа изненадано. Не беше срещал досега индианец, който да беше успял да устои на миризмата на алкохола.

– А каква вода искаш?

– Червенокожите мъже пият само водата, която идва от земята.

– Тогава си върви откъдето си дошъл. Аз съм тук, за да печеля пари, а не за да разнасям вода! Плащай си хляба и се омитай!

– Твоят червенокож брат ще плати и ще си отиде, но не и преди да

си му продал онова, от което има нужда.

– Какво искаш още?

– Нали имаш магазин, където продаваш разни стоки?

– Да.

– Тогава ми дай тютюн, барут, патрони и кибрит.

– Тютюн ще получиш, но патрони и барут не продавам на индианци.

– Защо?

– Защото не ви се полагат.

– Но се полагат на белите ти братя?

– Така ми се струва.

– Ние всички сме братя. Ние всички ще умрем, ако не можем да застреляме някакъв дивеч. Всички ние трябва да имаме барут и патрони. Дай ми онова, за което те помолих.

– Не може!

– Това последната ти дума ли е?

– Последната.

Индианецът го сграбчи светкавично с лявата си ръка за гърлото, а с дясната измъкна лъскавия си ловджийски нож.

– Тогава вече няма да можеш да даваш и на белите си братя патрони и барут. Великият дух ти разрешава още една минута време. Ще ми дадеш ли каквото искам, или не?

Ловците бяха наскачали и се канеха да се нахвърлят върху червенокожия, под чиято желязна хватка ханджията стенеше и се гърчеше. Той обаче застана с гръб към стената и с гордо вдигната глава извика заплашително:

– Кой ще се осмели да докосне Винету, апача? Тези думи оказаха изненадващо въздействие. Едва се бяха разнесли и хората, които се канеха да го нападнат, се отдръпнаха, като не криеха уважението и почитта си към него. Името на Винету беше име, което предизвикваше уважението и на най-смелите и дръзки ловци и трапери.

Този индианец беше син на Инчу-чуна, най-прочутия вожд на апачите. Страхливостта и коварството на племето му бяха станали причина по-рано да получи от враговете си прозвището „пимо“. Но откакто Инчу-чуна беше станал вожд на племето, постепенно страхливците се бяха превърнали в най-сръчните ловци и най-храбрите воители. Името им всяваше страх у хората далеч отвъд планинските вериги, а храбрите им набези бяха съпътствани винаги от голям успех, въпреки че броят на мъжете, с които предприемаха далечните си походи през

неприятелските територии чак до далечния Изток, съвсем не беше голям. В тях се беше прочул със смелостта си и Винету, синът на Инчу-чуна. Въпреки младостта му – по онова време той беше едва двадесети пет годишен – името му беше предмет на разговори край всички лагерни огньовете.

– Пусни ме! – извика ханджията. – Ако си Винету, ще получиш всичко каквото желаеш!

– Hough! – разнесе се гласът му с доволен гърлен тон. – Великият дух те накара да кажеш тези думи, човече с червена коса. Иначе щях да те събера с твоите деди, а там щях да изпратя и всеки друг, който би се опитал да ми попречи!

Той го пусна и докато Уинкли излизаше, за да потърси в склада си исканото от него, се приближи към Хамърдъл и го попита:

– Защо бледоликният мъж седи тук и празнува, докато червенокожи неприятели застрашават вигвама му?

Дик вдигна поглед от чашата си и отвърна троснато:

– Дали седа тук, или другаде, е все едно. Познава ли ме апачът?

– Винету не те е виждал досега, но забелязва на дрехата ти знака на своя храбър приятел и вече знае, че си от неговите хора. Нима Дедлигън, прочутият ловец, трябва сам да се бие за скалповете на огелаласите, които са тръгнали да го търсят?

– Огелаласите ли? – Дик Хамърдъл скочи светкавично, като че ли бе зърнал под масата някоя гърмяща змия. Пит Холбърс също стана и се озова при индианеца само с една-единствена крачка на дългите си крака. – Какво знае червенокожият за огелаласите?

– Иди бързо при своя приятел и ще научиш всичко от него! Сега той се обърна към ханджията, който се беше върнал, откачи от пояса си торбичките за барут и патрони, напълни ги и мушна ръката си под сивобялата ловна риза.

– Винету ще даде на мъжа с червеникавите коси червеникав метал!

Уинкли пое тежкото парче метал и го заразглежда с нескривано възхищение.

– Злато, самородно лъскаво злато! Има четиридесет долара като нищо! Откъде го имаш, индианецо?

– Pshaw!

Той изговори тази дума, като вдигна презрително рамене, а в следващия миг вече беше изчезнал от стаята. Ханджията изгледа останалите със зяпнала уста.

– Слушайте, джентълмени, този червенокож мошеник има,

изглежда, повече злато от всички нас, взети заедно. Никой още не ми е плащал барута така добре, както той. Би си струвало труда човек да тръгне подир него някой път. А че има още злато у себе си и е скрил нейде наблизко коня си, е толкова сигурно, че като хванете дръжката на ножа си, ще изтеглите острието.

– Да, но не те съветвам – отвърна Дик Хамърдъл, който се готвеше за тръгване. – Винету, апачът, е човек, който няма да позволи да му отнемат и най-малката дреболия. Да ли има злато, или не, е все едно, важното е, че никой не може да му го вземе!

И Пит Холбърс праметна през рамо своята райфъл, като забеляза:

– Трябва да тръгваме, Дик, да тръгваме колкото може по-бързо. Тоzi индианец е всезнаещ и трябва да е прав за това, което каза; да ги вземат дяволите тези кучета, огелаласите. Ами тези мъже какво ще правят? А?

При тези думи той посочи двамата непознати.

– Казах им да тръгват с нас и това е! – отвърна дебелият и се обърна към чернобрадия: – Ако искаш да видиш Дедли-гън, тогава трябва вече да тръгваме, мастър Мертенс. Името ти ми се струва немско, а?

Запитаният се надигна, за да се присъедини към траперите заедно с другаря си.

– Да, аз и спътникът ми сме немци по рождение.

– Немци ли? Хм, дали сте китайци, или великотурци, е все едно, но тъй като сте немци от Джърмани отвъд океана, това е по-приятно за мен, а за вас по-добре, защото немците са мъже на място, познавам ги и съм срещал някои от тях, които така добре държаха карабината, че улучваха бизоните точно в окото. И така, хора, напред! Трябва да си плюем здравата на петите!

Четиримата мъже излязоха навън. Хамърдъл пхна пръсти в устата си и изсвири продължително и силно, след което иззад оградата се появи в тръс два оседлани коня.

– Така, животните са тук. Да се мятаме на тях и да тръгваме, мастър Мертенс и... Да, а ти как се казваше? – попита той другия.

– Казвам се Петер Волф – отвърна той.

– Петер Волф? Дяволски зловещо име! Наистина, все едно е дали ще се казваш Джон или Тим, или, да речем, Бил, ала Петер Волф, това име може да ти изкълчи езика и да ти размести всички зъби. Е, добре, качвайте се, да прекосим гората и да излезем после в прерията!

– Но къде отиде индианецът? – попита Мертенс.

– Апачът ли? Накъде е отишъл е все едно. Той най-напред знае

накъде трябва да върви, а аз залагам кобилата си срещу някой козел, че ще го срещнем пак точно там, където той смята, че е най-добре, и където ще имаме най-голяма нужда от него.

Предложеният бас щеше да си има и своята весела страна, защото едва ли някой би проявил готовност да заложи един хубав, добре охранен козел срещу старата му кобила с твърди стави, която във всеки случай мъкнеше на кокалестия си гръб значителен брой годинки и приличаше по-скоро на някакъв мелез между коза и магаре, отколкото на свестен кон. Главата ѝ беше несъразмерно голяма и дебела, за опашка не можеше вече да става дума, защото там, където по-рано е висяла може би буйна и гъста опашка, сега стърчеше само едно късо, кокалесто чуканче, по което дори и с помощта на микроскоп не можеха да се открият следи от някакъв косъм. Гривата също така липсваше напълно. На нейно място се забелязваше мръсна и сплъстена ивица пух, който преминаваше от двете страни на врата във фитилеста и вълниста козина, покрила цялото ѝ кокалесто тяло. По устните, които животното държеше с мъка затворени, можеше да се разбере, че горката кобила едва ли имаше вече зъби в устата си, а малките коварни очички навеждаха на предположението, че характерът ѝ не беше особено благ.

Въпреки всичко само хората, незапознати със Запада, биха могли да се смеят на този Росинант. Този вид животни обикновено са служили на ездачите си вярно и храбро в продължение на двадесет, тридесет години в опасности и беди, в дъжд и вятър, в бури и сняг, в жега и суша, затова господарите им ги обикват и не могат да се решат лесно да ги заменят с друг кон, още повече че дори в напреднала възраст тези животни притежават ценни качества. Сигурно и Дик Хамърдъл знаеше много добре защо не е заменил досега кобилата си с някой млад и силен мустанг.

И Пит Холбърс нямаше особено хубав кон. Той седеше на един късокрак, дребен и дебел жребец, който беше толкова нисък, че невероятно дългите крака на ездача почти се влачеха по земята. Но въпреки значителния товар, движенията на животното бяха толкова леки и изящни, че несъмнено на него можеше да се разчита и при по-трудни обстоятелства.

Що се касае до конете на другите двама, явно беше, че те идваха от някоя спокойна ферма на Изтока и имаха за задача да докажат годността си в близко бъдеще.

Бързата езда през високата гора продължи до свечеряване. Тогава те достигнаха откритата прерия, която бе покрита с жълтите глави на

слънчогледа и се разпростираше на всички страни като великолепен килим; широката необятна равнина се сливаше в далечината със сивкавия хоризонт.

Конете бяха почивали през деня и затова сега можеха да изминат още известно разстояние навътре в саваната, преди да спрат и да намерят място за нощен бивак. Едва когато звездите се появиха на небето, а последният слънчев лъч отдавна беше угаснал, Хамърдъл спря коня си.

– Стоп! – обади се той. – Тук свършва денят и ние можем малко да се поуием в одеялата си! Не си ли на това мнение, Пит Холбърс, старий Куне?

Кун е употребимо съкращение от ракун, миеща мечка, и се използва от ловците охотно и често като обръщение с разнообразно значение.

– Щом ти смяташ така, Дик – отвърна, мърморейки, запитаният, като се оглеждаше енергично в далечината. – Но няма ли да е по-добре, ако изменим още една миля! или три, или пет? При нашия кърнъл са по-необходими четири здрави ръце и две добри карабини, отколкото тук на тази ливада, където бръмчат бръмбари и нощни пеперуди ти гъделичкаят носа, като че ли из целия свят няма нито един червенокож, когото можеш да пречукаш.

– Бръмбари или червенокожи е все едно, но ние имаме при нас двама души, които още не са свикнали със саваната, и трябва да им дадем възможност да си отдъхнат. Я виж само как тежко диша кафявият кон на Петер Волф – дяволски трудно име, -като че ли в гърлото му се излива целият Ниагарски водопад! А жълтеникавият кон, на който е увиснал Мертенс! Пот тече от него. И тъй, слизайте! На зазоряване продължаваме!

Двамата немци не бяха свикнали на продължителна езда и видимо се бяха уморили. Те последваха подканата моментално. Конете бяха вързани с ласата за колчетата, които всеки уестман носи у себе си; след като вечеряха скромно и постовеите бяха разпределени, хората налягах в меката трева.

На сутринта продължиха пътя си. Двамата трапери бяха мълчаливи хора, които не обичаха да приказват повече, отколкото беше необходимо. Сега не се намираха в сигурната странноприемница, където можеха да си разказват безгрижно различни истории, а бяха в саваната, където трябва да внимаваш всеки момент и да се оглеждаш грижливо, още повече че донесената от Винету новина бе напълно достатъчна, за да затвори устата и на по-приказливи хора. Така Мертенс трябваше да преглъща въпросите си, които постоянно напиреха у него

през целия ден, а когато се накани да ги зададе вечерта, след като спряха да лагеруват, двамата трапери отказаха да разговарят. Той се зави недоволен в одеялото си и заспа.

Продължиха да яздят така няколко дни през прерията, почти без да разговарят, но и без да намаляват бързината си, докато на петия ден привечер Хамърдъл, който яздеше начело, спря внезапно коня си и в следващия миг вече бе клекнал в тревата, за да огледа земята с най-голямо внимание. След малко извика:

– Have care, Пит Холбърс, ако оттук не е минал конник съвсем насоро, можеш да ме изядеш. Слез и ела насам!

Холбърс стъпи с левия си крак на земята, прехвърли след това десния през гърба на дебелия си жребец и се наведе, за да огледа следата.

– Щом ти така мислиш, Дик – промърмори той одобрително, – тогава и аз мисля, че е бил индианец.

– Все едно е дали е бил индианец, или не, но конят на някой бял оставя по-други следи от тези тук. Качвай се пак на коня и остави всичко друго на мене!

Той продължи да следва отпечатъците от конски копита пешком, а опитната и умна кобила се помъкна бавно след него без подкана. След неколкостотин крачки той спря и се обърна назад.

– Слизай отново, старий Куне, и ми кажи кой е яздил пред нас!

Той посочи с показалеца си към земята. Холбърс се наведе, подложи мястото на щателен оглед и отвърна:

– Ако ти, Дик, смяташ, че е бил апачът, тогава имаш право. На мокасините си имаше същите ресни като тези тук, останали на този кактус. Подобни ресни, изрязани в зигзаг, не съм виждал у никой индианец; обикновено ги изрязват в права линия. Слизал е тук, за да разгледа нещо, и тогава бодлите са откъснали няколко ресни. Мисля че... behold, Дик, погледни надясно! Чии ли крака са оставили тази диря?

– Кълна се в брадата ти Пит, това е бил някой scoundrel, някакъв индианец, който се е приближил отстрани и тук е завил. Какво ще кажеш ти?

– Хм! Апачът има страшно остър поглед; вероятно е забелязал следите на този човек отдавна и един господ знае вече колко време се мотаме по тези следи, без да ги забележим.

– Дали сме ги забелязали, или не, е все едно. Достатъчно е, че ги намерихме. Но един индианец никога не се скита самичък из саваната. Сигурно нейде наблизко е бил оставил крантата си, а надалече от нея се крие цял отряд стрелци с лъкове, които кроят някоя дяволщина. Нека се

поогледаме, може би ще забележим нещичко, за което ще можем да се заловим!

Той огледа внимателно хоризонта и поклати недоволно глава.

– Слушай, Мертенс, окачил си отстрани тази черупка. Защо не я отвориш? Да не би да си пхнал вътре някаква птичка, която може да излети?

Мертенс отвори калъфа, извади далекогледа и го подаде на трапера, като се наведе от коня. Хамърдъл го нагласи, вдигна го пред очите си и започна отново огледа си. След кратко време смръщи вежди и като примига хитро, каза:

– Ето ти далекогледа, Пит Холбърс. Погледни и ми кажи каква е онази права дълга линия, която се простира през целия северен хоризонт от изток на запад?

Холбърс последва подканата. После свали далекогледа и дълго време почесваше замислено дългия си и остър нос.

– Дик, ако мислиш, че това е насипът с линиите за железницата, която ще отива до Калифорния, тогава не си толкова глупав, колкото изглеждаш.

– Глупав ли? Дик Хамърдъл и глупав! Негоднико, така ще те погъделичкам с ножа си между ребрата, че дългият ти дъх ще се източи през приказливата ти уста като прогнило корабно въже! Дик Хамърдъл и глупав! Чувал ли е някой подобно нещо? Впрочем, все едно е дали е глупав, или не, но ако някой се опита да го мине, нека внимава да не си направи погрешно сметката. А какво общо имат всъщност релсите и червенокожият, който се е промъкнал оттук, ха кажи де. Пит Холбърс, букет от всички възможни видове човешка мъдрост?

– Хм, кога ще мине влакът, Дик?

– Не знам точно, но мисля, че трябва да мине още днес.

– Тогава сигурно намеренията на червенокожите са свързани с него.

– Имаш право, старий Куне! Но от коя страна ще се зададе, оттам или отсам?

– Ще трябва да отидеш до Омаха или до Шайен, за да разбереш. На дрехата ми няма залепено разписанието на влаковете!

– От стария ти парцал не мога и да очаквам подобно нещо. Но дали ще се зададе от изток или от запад, е все едно. Важното е, че ще го спипат. Друг въпрос е дали ще гледаме спокойно как ще го спрат и ще вземат живота и скалповете на пътниците. Какво ще кажеш по този въпрос?

– Считам за наш дълг да им объркаме сметките.

– Точно това е и моето мнение. И така, слизайте от конете и напред! Съгледвачите ще забележат много по-лесно ездача на коня, отколкото онзи, който смирено и кротко си крачи по пътя със собствените си крака. Ще трябва да разберем къде са се сврели. Но, хора, бъдете готови за стрелба, защото, ако ни забележат, карабината ще е първото нещо, от което ще имаме нужда!

Те се запромъкваха напред бавно и с най-голяма предпазливост. Следите, по които вървяха и към които се бяха присъединили и дирите на апача, ги водеха отначало към железопътния насип, а после успоредно покрай него, докато в далечината се забелязаха няколко вълнообразни възвишения.

Сега Дик Хамърдъл се спря отново.

– Къде са се сврели тези негодници, си е, разбира се, все едно, но нека ме пекат на огън дотогава, докато се втвърдя и изсъхна като мастър Холбърс, ако не са се оттеглили зад онази лилипутска планина. Не бива да продължаваме, защото...

Той не се доизрече, а в същия миг опря приклада на старата си карабина в рамото, в следващия момент обаче я свали. Откъм отвъдната страна на железопътния насип се беше надигнала една фигура, която се прехвърли през релсите с котешка пъргавина и бързина и в следващата минута човекът застана пред четиримата мъже. Това беше апачът.

– Винету видя бледоликите да се приближават – каза той. – Те са открили следите на огелаласите и ще спасят Огнения кон от гибел!

– Heigh-day – обади се Хамърдъл, – цяло щастие е, че не беше някой друг, защото щеше да опита куршума ми, а изстрелът щеше да ни издаде! Но къде е конят на апача? Да не би да се намира в тази пустош без кон?

– Конят на апача е като кучето, което послушно ляга на земята и чака, докато господарят му се завърне. Преди много слънца Винету забеляза огелаласите и отиде към реката, която неговите бели братя наричат Арканзас. Надяваше се да види там своя приятел Дедли-гън, но той не беше във вигвама си. След това той продължи по дирите на червенокожите мъже и сега иска да предупреди Огнения кон, за да не падне от пътеката, която те се канят да разрушат.

– Lack-a-day! – рече проточено Пит Холбърс. – Я виж ти колко умно подхващат тези негодници работата! Ех, ако знаехме от коя посока ще дойде влакът!

– Огненият кон ще дойде от изток, защото Конят от запад премина,

когато слънцето стоеше точно над главата на вожда на апачите.

– Тогава вече знаем в каква посока трябва да тръгнем. Но кога ще мине влакът през тези места? Пит Холбърс, нещо да кажеш?

– Хм, ако си мислиш, Дик, че аз въпреки всичко имам разписанието на влаковете, тогава кажи ми най-напред къде съм го пхнал?

– Положително, че не е в главата ти, старий Куне, защото отвърте тя изглежда като Ляно Естакадо, както наричат онази местност там на юг, в която няма нищо друго освен прахоляк и камъни и в най-добрия случай пак камъни и прахоляк. Но, хора, я погледнете, слънцето залязва, след четвърт час ще се стъмни и ще можем да се промъкнем до червенокожите мошеници, за да ви...

– Винету беше близо до тях – прекъсна го апачът – и видя как те разкъсаха пътеката на Огнения кон и я сложиха напреки на пътя, та да могат да го преобърнат.

– Много ли са?

– Вземи десет пъти по десет и това ще е по-малко от половината воини, които са налягали по земята, за да дочакат пристигането на бледоликите. А конете са много повече, защото всичко, което носи Огненият кон, трябва да бъде натоварено на тях и отнесено.

– Ще им излезе крива сметката! Какво мисли да прави Винету?

– Той ще остане тук, за да наблюдава червенокожите мъже. Нека моите бледолики братя препуснат срещу Огнения кон, за да го спрат надалече; така жабите, наречени огелала, няма да забележат, че той ще спре и ще затвори огненото си око.

Съветът беше добър и решиха веднага да го последват. Не им беше известно кога ще се зададе влакът; това можеше да стане всеки момент. Ако искаха да предупредят хората, без да бъдат забелязани от огелаласите, им беше необходима твърде голяма преднина. Всяко забавяне увеличаваше опасността. И така Винету остана, а другите четирима се метнаха отново на седлата и потеглиха на изток покрай железопътните релси в силен тръс.

Може би бяха яздили около четвърт час, когато Хамърдъл спря кобилата си и погледна настрани.

– Good-lack – обади се той, – не лежи ли там в тревата нещо подобно на елен, или... а-а. Пит Холбърс, я ми кажи какво ли е това добиче там?

– Хм, Дик, ако мислиш, че това е конят на апача, ще се съглася с тебе; лежи неподвижно като набучен на кол и чака завръщането на господаря си.

– Позна, старий Куне! Но хайде, да не подплашим мустанга, защото си имаме по-важна работа. Дали ще срещнем влака, или не, е все едно, но трябва да го предупредим, а колкото по-надалеч сторим това, толкова по-добре! Червенокожите подлещи не бива да забележат светлите му, нито спирането му, нито провала на плановете си!

Трета глава Дедли-гън

Огново продължиха напред. Последната дневна светлина бързо изчезна и не мина много повече от половин час, когато тъмнината се спусна над обширната прерия и звездите слабо заблещукаха. Малко лунна светлина би била сега добре дошла за ездачите, но тъй като по-късно щеше да затрудни приближаването им към индианците, те бяха доволни, че по това време не се забелязваше ни следа от магическата светлина на нощното светило.

При силната и пронизваща светлина на американските локомотиви можеше да се забележи приближаването им в тази равнинна местност много отдалече. Следователно трябваше да изминат разстояние, по-голямо от разстоянието, на което можеше да се види тя. Ето защо Дик Хамърдъл пришпори кобилата си и останалите го последваха безмълвно.

Най-после той спря и скочи от седлото. Тримата му спътници също слезоха.

– Тъй! – обади се той. – Мисля, че тази преднина ни е достатъчна. Завържете животните и съберете малко суха трева, за да можем да дадем знак на влака!

Последваха нареждането му и скоро събраха купчина суха трева, която можеше да бъде запалена много лесно с помощта на малко посипан барут.

Налягаха на одеялата си и се заслушаха в тишината на нощта, като не откъсваха поглед от посоката, откъдето очакваха появяването на влака. Двамата немци сигурно разбираха много добре какво щеше да става, ала бяха още твърде неопитни в начина на живот на Дивия запад, за да си позволят да нарушат царящото мълчание. Ето защо само гледаха какво правят двамата ловци. Наоколо не се долавяше никакъв звук освен шума, причиняван от пасящите коне; само от време на време се разнасяше тихото, скърцащо шумолене от крилата на излитащите на лов твърдокрили бръмбари. Минутите течаха все по-мъчително.

И ето най-сетне много далеч се показва светлина, отначало едва забележима, но все по-бързо нарастваща.

– Пит Холбърс, какво ще кажеш за онази светулка пред нас, а? – попита Хамърдъл.

– Хм, същото, което вече си помислил и ти, Дик Хамърдъл!

– Това вероятно е най-умното мнение, което си имал през целия си живот, старий Куне! Дали е локомотивът, или не, е все едно, сигурно е обаче, че моментът за действие ще настъпи скоро. Хайнрих Мертенс, когато влакът наближи, ще крещиш колкото можеш по-силно, а и ти също, Петер Волф -проклето и мизерно име, може просто да ти разчекне устата! Викайте и вдигайте шум на воля! Останалото е наша работа.

Той взе малко трева, сви от нея дълъг и дебел факел, като го посипа с барут. После извади револвера си от пояса.

Сега приближаването на влака можеше да се забележи и по нарастващия шум, който се засили толкова, че наподобяваше далечния тътен на гръмотевици.

– Пит Холбърс, разпери безкрайно дългите си ръце, разтвори километричните си устни и реви колкото можеш по-силно, старий Куне! Влакът пристига! – извика Хамърдъл, като същевременно погледна загрижено към конете. Те пръхтяха, удряха земята с копита и дърпаха ремъците, с които бяха вързани за колчетата, защото това необикновено явление ги плашеше.

– Петер Волф – по дяволите това чепато име, – внимавай, да не ни избягат животните! Това няма да ти попречи пак да крещиш.

Решителният миг беше дошъл. Влакът приближаваше стремително, като хвърляше пред себе си ослепителен конусообразен сноп светлина. Хамърдъл доближи револвера до факела и натисна спусъка. Барутът пламна веднага и подпали изсъхналата трева. Ловецът започна да размахва силно факела, докато се разгоря добре, и се затича към влака, осветен целия от колебливата светлина на пламъците.

Машинистът положително бе забелязал моментално този сигнал през предпазното стъкло, защото веднага след размахването на факела се разнесоха няколко къси, бързо повтарящи се изсвирвания; почти едновременно с това спирачките влязоха в действие, колелата заскърцаха и застанаха, а дългата редица на вагоните прелетя покрай четиримата мъже с оглушителен грохот. Те се затичаха след влака, чиято скорост видимо намаляваше.

Ето че най-сетне той спря. Дебелият Хамърдъл премина бързо покрай вагоните към локомотива, без да обърне никакво внимание на навеждащите се от прозорците железничари. Малко преди това беше грабнал набързо едно одеяло от земята и сега предвидливо го хвърли върху фара на машината и извика силно:

– Изгасете светлините, затъмнете влака!

Светлините изчезнаха веднага. Служителите във влаковете на

Пасифика са хора с голямо присъствие на духа. Те предположиха, че този вик си има своята основателна причина, и се подчиниха моментално.

'Sdeath! – извика един глас от локомотива. – Човече, защо закриваш светлините? Кой си и какво означава този огън?

– Кой съм и кой не съм, е все едно, сър – отвърна предпазливият трапер, – пред нас има индианци и ми се струва, че са разместили релсите!

– Проклятие, пак ли?! Човече, как ще ви се отблагодарим?!

Някой скочи на земята, стисна ръката на Дик и нареди да отворят вагоните.

За една минута ловците бяха наобиколени от тъпна любопитни хора и се учудиха на значителния брой пътници, които слязоха от купетата, за да се осведомят относно причината за спирането на влака.

Хамърдъл разказа накратко всичко и предизвика не малко възбуждение.

– За съвсем кратко време това е третият път – каза инженерът, – за трети път се осмеляват да нападнат и ограбят влака, и то на едно и също място, и все същите проклетци огелаласи, това най-сатанинско племе на сиусите, чиято враждебност и дивашина могат да им се избият от главите само с някой добре прицелен куршум. Но днес са си направили погрешно сметката и ще им платим цялата сума накуп! Сигурно са си мислили, че както обикновено във влака пътуват само пет-шест човека заедно с голямо количество стоки. За щастие сега превозваме неколкостотин работници за строежа на мостове и тунели горе в планините, а почти всички от тези храбри хора имат оръжие, така че цялата работа няма да е никак трудна и ще ни достави само известно удоволствие.

Той се качи пак в локомотива, за да изпусне излишната пара, която заизлиза през винтилите с шумно свистене и бързо обви машината в бял облак. После скочи отново на земята, за да огледа хората, които имаше на разположение. Обърна се към Дик:

– Човече, кажи ми най-напред как ти е името! Трябва да знам на кого дължим това щастливо предупреждение.

– Името ми е Хамърдъл, сър, Дик Хамърдъл и така ще си остане до края на живота ми!

– Добре! А този другият?

– Все едно е как се казва, но понеже случайно си има име, няма никому да навреди, ако ви го кажа. Нарича се Пит Холбърс, сър, и е юначага, на когото може да се разчита.

– А другите двама – този тук и онзи при конете?

– Тези двама мъже са от Джърмани, отвъд океана, сър, и се казват Хайнрих Мертенс – Хари би звучало далеч по-добре – ... и... отворително проклето име – Петер Волф! Хич и не изговаряй тези две думи, сър, защото ще си счупиш врата!

– Well! – засмя се инженерът. – Не всеки език е толкова чувствителен като вашия, мастър Хамърдъл!

– Хамърдъл ли? Дик Хамърдъл? – извика дълбок и силен глас и един човек се провря между стоящите наоколо хора.

– Welcome, старий Куне! Мислех си, че ще те срещна едва в нашия „hide-spot“, а ето че се сблъскам тук с тебе! Каква работа те е изкарала навън?

– Какво ме е изкарало навън, кърнъл, е все едно, но си купих малко барут, олово и тютюн. Дългият Пит ме придружи до мастър Уинкли, нали го знаеш, кърнъл, ирландеца, и оттам доведохме двамина от Джърмани, които много искат да видят Дедли-гън, тоест тебе.

– Дедли-гън! – извика машинистът, като пристъпи към непознатия. – Наистина ли това сте вие, сър?

– Така ме наричат! – прозвуча краткият и прост отговор. Този човек беше среден на ръст, но фигурата му беше извънредно широкоплещеста. Носеше обикновеното облекло на траперите. Стоящите наоколо хора се поотдръпнаха малко назад, когато името му беше произнесено.

– Good-lack, сър, тогава между нас е тъкмо човекът, от когото имаме нужда. Искате ли да поемете ръководенето на цялата работа?

– Защо не, ако всички джентълмени са съгласни? Наоколо се разнесе всеобщ възглас на одобрение. Спокойно можеше да се повери командването на този известен ловец, който така неочаквано се беше озовал сред пътниците. Много рядко го беше виждал някой друг човек освен неговите собствени хора, които беше събрал около себе си.

– Естествено, че ще са съгласни. И така, вземете необходимите мерки колкото може по-бързо! Нямаме време за губене, а и не бива да караме дълго да ни чакат червенокожите господа – каза инженерът.

– Well, сър, нека само преди това да си кажем няколко думи с този човек! Дик Хамърдъл, кой от нашето скривалище е още при вас?

– Никой, кърнъл! Другите са си у дома или са горе в планините.

– Но с вас трябва да има още някой, Дик; така, както ви познавам, едва ли сте хукнали насам, без да оставите при червенокожите някой съгледвач.

– Как съм хукнал е все едно, но ако мислиш Дик Хамърдъл за толкова глупав, че да не помисли за съгледвач, много си се излъгал в него,

кърнъл! Там оставихме един, от когото няма по-добър, а именно Винету, апача. Той ни срещна долу при ирландеца и ни предупреди. После проследи дирята на огелаласите и едва преди малко се присъедини отново към нас.

– Винету, апачът ли? – попита машинистът, докато из тъпата преминаха възгласи на задоволство. – Neigh-day, брей, че срещи имаме днес! Този човек самичък струва колкото една ловна група и ако бъде на наша страна, така ще изпратим червенокожите подлещи, че дълго ще има да ни помнят! Къде е той сега?

– Дали е, или не е, остава все едно, сър, но той се е скрил съвсем близо до индианците от лявата страна на насипа. Сигурно нищо не се е променило, иначе щеше да дойде тук да ни съобщи.

– Добре – обади се Дедли-гън, – а сега ще ви кажа моето мнение: да образуваме два отряда, които ще се приближат към индианците откъм двете страни на релсите. Едната група ще водя аз, а другата... хм, сър, ще идвате ли с нас?

– Разбира се! – заяви инженерът. – Всъщност не бива да напускам мястото си, но защо ми са тогава този чифт здрави юмруци, а пък и огнярят е човек на място и може да ме замести за известно време. Няма да мога да издържа в този стар парен сандък, щом чуя да загърмят пушките ви, и затова идвам с вас! – И като се обърна към останалите служители, той продължи: – Вие оставате във вагоните и ще внимавате: понякога никой не може да предвиди какво ще се случи. Том!

– Сър! – отвърна огнярят.

– Ти можеш да управляваш машината. За да не става нужда да се връщаме обратно, ще се приближиш с влака, щом забележиш, че запалваме огън. Но ще караш бавно, колкото може по-бавно и внимателно, защото релсите са повредени някъде! А що се касае до другия предводител, надявам се, мастър Дедли-гън, че няма да предложите тъкмо мен. Ще участвам с удоволствие, но не съм уестман. И така, изберете си някой друг, на когото можете да поверите този пост!

– Добре, сър! – кимна Дедли-гън. – Просто не ми се искаше да ви оставям настрана. Ето тук има един човек, който ще се справи с тази работа не по-зле от мен. Можете спокойно да му поверите хората си; Дик Хамърдъл, какво ще кажеш?

– Какво ще кажа е все едно, кърнъл, но ми се струва, че няма да вземеш грешно решение.

– И аз мисля така! Искаш ли да водиш другата половина?

– Хм, ако мъжете желаят да ме следват, тогава аз с удоволствие ще

запълзя пред тях! Карабината ми има нов запас от барут и олово и ще си поприказва доста добре с индианците. Но конете, кърнъл, конете трябва да останат назад: този човек от Джърмани, дето се казва Мертенс, може да ги пази.

– Нямам такова намерение – отвърна той лаконично, – и аз идвам с вас!

– Какво намерение имаш и какво нямаш, е все едно, но ако не щеш да останеш при конете, това може да стори другият, този... Петер Волф – дяволите да го вземат това опако име!

Обаче и той не се съгласи и така със задачата да пази конете бе на товарен един от малкото работници, които нямаха оръжие.

Боеспособните хора бяха разделени на две. Дедли-гън и Дик Хамърдъл застанаха начело на двата отряда. Влакът остана на мястото си, а мъжете тръгнаха напред. След няколко минути над местността легна дълбока тишина; никакъв шум не издаваше, че привидното спокойствие, в което почиваше широката равнина, криеше в себе си подготовката за кървава битка.

Най-напред изминаха значително разстояние изправени, но после, когато наближиха мястото на предполагаемите бойни действия, всички налягаха на земята и запълзяха един подир друг на ръце и крака от двете страни покрай насипа.

– Уф! – прозвуча тихо край ухото на Дедли-гън. – Нека ездачите на Огнения кон останат легнали тук и почакат, докато Винету се върне!

– Винету, ти? – попита Дедли-гън, като се понадигна. – Забравил ли е моят червенокож брат как изглежда бледоликият му приятел?

Винету го огледа, позна го въпреки тъмнината и прошепна с радостен глас:

– Дедли-гън! Хвала на Великия дух, който те е довел днес при апача! Нека той благослови ръката ти, за да се размахва гибелно над главите на враговете ти! На Огнения кон ли язди моят брат?

– Да. Занесох на изток златото, което събрах благодарение на дружбата ми с апачите, и сега се връщам, за да намеря още. Защо моят бдителен брат искаше да отиде някъде, а ние да чакаме завръщането му?

– Душата на нощта е черна, а духът на вечерта е мрачен. Винету не можа да познае приятеля си, който лежеше на земята. Но той видя човека, застанал на онзи хълм, за да наблюдава идването на Огнения кон. Апачът ще отиде да затвори очите на онзи огелала и после ще се върне!

В следващия миг той беше вече изчезнал.

Въпреки нощната тъмнина на странично разположения

вълнообразен хълм се различаваше човешка фигура, която се открояваше неясно на звездния хоризонт дори и за острото зрение на един уестман. Значи огелаласите бяха поставили съгледвач, който трябваше да забележи появяването на светлините на влака. За някой бял би било много трудно, ако не и невъзможно да се приближи незабелязано до поста. Но Дедли-гън знаеше какви големи майстори са апачите в безшумното промъкване и беше сигурен, че този огелала щеше да изчезне след кратко време.

Той лежеше плътно до насипа и се взираше напрегнато към поста и ето наистина – след няколко минути до стоящия на пост огелала светкавично се изправи човешка фигура и само след миг двамата изчезнаха на земята! Ножът на апача си беше свършил работата.

Той се върна след известно време; беше се промъкнал около индианците, за да огледа разположението им. Сега разказа на Дедли-гън как-во беше видял.

Огелаласите извадили на известно разстояние релсите и заедно с траверсите ги сложили напреки на насипа. Така влакът и пътниците бяха очаквани от страшна участ, ако нямаше кой да ги предупреди. Червенокожите се били разположили малко по-настрана и лежали съвършено безшумно, а още по-надалече се намирали конете им. Присъствието на тези животни правело промъкването откъм тяхната страна почти невъзможно, защото бдителността на прерийните коне е едва ли не по-голяма от бдителността на кучето. Те издават на господаря си приближаването на всяко живо същество чрез страховито пръхтене.

– Кой ги предвожда? – попита Дедли-гън.

– Мато-си, Мечата лапа. Винету беше зад гърба му, можеше да го убие с томахока си.

– Мато-си? Той е най-храбрият измежду всички сиуси. Не се страхува от никого и сигурно ще ни създаде много работа! Силен е като мечка, а е хитър като лисица. Сигурно е оставил част от хората си навътре в прерията; едва ли всички воители са при него. Всеки умен воин би постъпил така.

– Уф! – Винету издаде това възклицание с дълбок глас в знак на съгласие.

– Нека моят червенокож брат вземе половината от хората ми и се опита да намери резервните сили на Мато-си.

Винету последва това указание, а Дедли-гън прехвърли насипа, промъкна се до Дик Хамърдъл и му каза:

– Само още триста човешки дължини напред, Дик, и ще се озовеш

лице в лице с индианците. Разделих моите хора и едната половина изпратих с Винету в прерията, за да...

– Дали си ги изпратил, или не си ги изпратил, е все едно -прекъсна го дебелият шепнешком, – но какво ще правят в прерията, кърнъл?

– Начело на огелаласите е Мато-си...

– Мечата лапа? Zounds! Тогава срещу нас са най-големите храбреци от племето. От вожда може да се очаква да остави в прерията резервен отряд.

– И аз мисля така. Винету ще отреже пътя на този отряд, а аз ще се отправя с останалите хора към конете. Ако ни се удаде да ги заловим или пък да ги разпръснем, червенокожите са загубени.

– Well, well, кърнъл, а Дик Хамърдъл и карабината му ще дадат своя дял, та да можем да натоварим влака със скалпове!

– Ти ще чакаш тук с хората си, докато чуеш първия изстрел откъм нашата страна. Щом индианците забележат, че сме зад гърба им, ще се придвижат към нас и вие ще ги посрещнете. Но, Дик, изчакай спокойно, докато се приближат дотолкова, че да можете да различавате отделните хора. Едва тогава ще започнете да стреляте. Така куршумите ви няма да отидат напразно!

– Не бери грижа, кърнъл! Дик Хамърдъл знае съвсем точно какво трябва да направи. Пазете се само от конете, защото тези индиански мустанги надуват белите от десет мили разстояние!

Дедли-гън се отдалечи предпазливо, а дебелият трапер запълзя назад покрай хората си, за да им съобщи получените указания. Когато се завърна, той се настани до Пит Холбърс, който беше мълчал през последния час. Прошепна му:

– Пит Холбърс, старий Куне, след малко танцът започва!

– Хм, щом ти така мислиш, Дик! Не се ли радваш, а? Хамърдъл понечи да отговори, но... срещу тях, малко встрани, проблесна пламъче, след което последва силен гърмеж, преди Дедли-гън да беше изпълнил намерението си. Някой от следващите го работници беше започнал да стреля, изглежда, по недоразумение.

Огелаласите веднага наскочаха и се затичаха към конете си. Но Дедли-гън притежаваше голямо присъствие на духа; едва беше чул зад гърба си издайническия изстрел и веднага побърза да изпревари последствията от тази безотговорност.

– Хора, напред, към конете! – извика той.

После се втурна към животните с огромни скокове и успя да ги достигне с хората си преди индианците. С голяма бързина бяха изтръгнати

колчетата и конете се понесоха из широката савана, като пръхтяха и цвилеха.

Първите индианци се стъписаха от изстрелите, които ги посрещнаха. Конете им бяха избягали, в царящата тъмнина те не можеха да видят, че противниците им са малко на брой. Няколко секунди останаха така напълно неподвижни и безпомощни, изложени на изстрелите на белите. Но тогава се разнесе силният глас на предводителя им. Те се обърнаха и се втурнаха назад, за да потърсят прикритие от другата страна на насипа и да се посъветват какво да правят.

Обаче едва бяха достигнали железопътния насип, само на няколко крачки пред тях изникна като изпод земята тъмна линия; отблясъците от над петдесет пушки осветиха за кратък миг нощта, а воплите на улучените доказаха, че отрядът на Дик Хамърдъл се беше целил добре.

– Изпразнете всички цеви и след това атакуваме! – извика храбрият шишко, изстреля и втората цев на карабината си, захвърли я, защото сега му беше безполезна, измъкна светкавично изпод дългата си ловна дреха томахока си, тази страшна бойна секира на Запада, и се втурна заедно с Пит Холбърс и най-смелите работници към скованите от уплаха индианци.

Изненадани от неочакваното нападение, червенокожите изгубиха самообладание. Тъй като враговете им бяха пред и зад тях, оставаше им само един изход – да бягат. Отново проехтя силният глас на Мато-си и веднага след това всички индианци изчезнаха. Бяха се нахвърляли по земята между нападателите и се опитваха да се измъкнат, като пълзяха между тях.

– Хора, на земята и вземете ножовете си в ръка! – прогърмя гласът на Дедли-гън и той се затича към изоставения от индианците лагер. Предполагаше, че са събрали достатъчно количество различен горивен материал, за да имат необходимата светлина, в случай че планът им успее. И не се беше излъгал. Имаше натрупани няколко големи купчини суха трева и клони. Запали ги с помощта на барута. Нощта отстъпи пред пламъците и на светлината той видя голямо количество оставени копия и одеяла. Те бяха добре дошли за поддържане на огъня. Той предостави тази грижа на неколцина притичали работници и се върна на мястото, където нощната атака се беше разбила в множество ужасяващи единоборства.

Групата на железопътните работници се състоеше по понятни причини най-вече от хора, чиито сили бяха изпитани в житейските бури, ала едва ли някой от тях можеше по-продължително време да устои на

начина на воюване на индианците, които можеха при светлината на огъня сега да огледат положението и да забележат, че по численост са напълно равностойни на противниците си. Там, където нямаше неколцина работници срещу един индианец, той със сигурност излизаше победител, така че полесражението постепенно се покриваше с все повече жертви, паднали под мощните удари на томахока.

Само трима от белите притежаваха това оръжие: Дедли-гън, Дик Хамърдъл и Пит Холбърс и скоро се оказа, че при еднакви оръжия в повечето случаи преимуществото беше на страната на по-издръжливите и духовно по-развитите бели.

Сред тълпата индианци се сражаваше Дедли-гън. По осветеното му от колебливата светлина на огъня лице се четеше онова изражение на удоволствие от битката, съществуването на което често се отрича от изтънчените хора, но независимо от това си остава доказана истина. Със светкавични удари на томахока си той се бранеше срещу непрекъснато връхлитащите го индианци, Вече някои от противниците му лежах в краката му с пръснати черепи.

Настрани от него се виждаха двамина сражаващи се, чийто вид бе доста смешен: въпреки разликата в ръста си, те се биеха, застанали с гръб един към друг; по този начин двамата своеобразни, но опитни ловци прикриваха взаимно тила си. Това бяха, разбира се, Дик Хамърдъл и Пит Холбърс. Ниският Дик, който в своите дрехи правеше всекиму впечатление на неловък човек, показваше наистина котешка пъргавина. В лявата си ръка държеше двуострия си закривен ловджийски нож, а с дясната размахваше тежката бойна секира и се биеше храбро срещу всеки противник. Дългата му върхна дреха, която беше шев до шев и кръпка до кръпка, обезвреждаше напълно всички удари с нож, отправени към него. Високият Пит беше застанал зад гърба му и размахваше дългите си ръце като някой полип, който протяга опасните си пипала, за да докопа плячката си. Тялото му, което, изглежда, се състоеше само от кости и сухожилия, показваше изключителна сила и издръжливост. При него томахокът се спускаше от двойна височина; ръцете му достигаха по-надалеч от ръцете на всеки друг, а огромните му стъпала не се помръдваха от мястото си нито на сантиметър; който се приближеше до него дотолкова, че да може да го спипа, работата му беше спукана. Заради този начин на водене на боя, допрели гръб о гръб, за да се прикриват взаимно, двамата бяха получили прозвището „обърнатите тоусте“. Както е известно, „тоуст“ означава препечена филия, която се намазва с масло и прилепена към друга, прави цял сандвич. Хамърдъл и Холбърс

обръщаха един към друг гърбовете си по време на бой, тоест опаката си страна; оттам идваше и името им – „обрънатиият сандвич“.

И още двама бели правеха впечатление – двамата немци. Те бяха грабнали томахоките на паднали индианци и ги въртяха с такава лекота и сигурност, като че ли имаха специална подготовка във воденето на бой с това оръжие.

И между работниците имаше достатъчно смелчаци, които създадоха големи затруднения на индианците; червенокожите и без това не обичат да се бият гърди срещу гърди с някого. Вече победата явно клонеше към белите и обръчът около червенокожите се стягаше все повече и повече, обаче откъм прерията се разнесе гръмотевичен тропот, който бързо наближи. Дедли-гън се оказа прав: Мато-си, умният вожд на огелаласите, бе оставил сред саваната значителен брой от воините си, които долетяха на конете си със свежи сили и моментално битката взе друг обрат. Сега дотичаха и вече избягалите индианци, окуражени от видимия обрат, и така нападението на ловците и работниците се превърна в отбрана, която с всяка изминала минута изглеждаше все повече обречена на неуспех.

– Обратно зад насипа! – заповяда Дедли-гън, проправи си път с няколко мощни удара и така даде личен пример за изпълнение на собственото си нареждане.

За Пит Холбърс бяха необходими само няколко крачки, за да се озове до него. Дик Хамърдъл измъкна револвера си едва сега и изстреля всички куршуми от него, за да си проправи път, след което се затича към насипа. Вече почти го беше прехвърлил, когато се спъна, праметна се презглава и се отърколи по отвъдната страна на насипа право в краката на Дедли-гън. Скочи отново на крака и заразглежда предмета, който държеше в ръка. Беше паднал върху него, сграбчил го бе неволно и го беше задържал. Приличаше на стара цепеница.

– Пушкалото ми, наистина, моето пушкало, което бях захвърлил преди малко! Какво ще кажеш за това, Пит Холбърс, старий Куне? – извика той зарадвано.

– Щом ти мислиш, Дик, че е добре да...

Не можа да довърши изречението си, защото огелаласите ги бяха последвали и битката започна отново. Огнените езици осветяваха и терена зад железопътния насип, като разкриваха една сцена, която, изглежда, щеше да завърши с гибелта на белите. Вече предводителят им се канеше да ги посъветва да потърсят спасение в тъмнината, когато в гръб на индианците се разнесоха изстрели и между тях се врязаха група

мъже, размахвайки високо вдигнатите си оръжия.

Това беше Винету със своя отряд.

Тъй като тъмнината не му беше позволила да открие никакви следи, неговото търсене на предполагаемата засада не бе имало успех. След като бе забелязал пламъците и заключил, че присъствието му на мястото на бойните действия е необходимо, той беше побързал да се върне и сега водеше в последния момент подкрепления, решителни за изхода на битката.

Сред най-гъстата тъпна от сражаващи се хора стоеше Мато-си, вождът на племето огелала. Яката му широкоплещеста фигура бе облечена в обикновена, светла, щавена ловна риза, която беше изпръскана цялата в кръв; над гърба му се спускаше кожа от прериен вълк, черепът на който красеше главата му. В лявата си ръка държеше извит щит от бизонска кожа, а десницата му въртеше томахока; щом големите му, тъмни и пронизателни очи се спираха на някого с изгаряща омраза, в следващия миг той получаваше унищожителен удар и падаше мъртъв на земята.

Той вече си беше помислил, че печели битката, и сам беше дал знак за подемане на триумфалните кръсъци, когато се появи Винету. Мато-си се обърна и го съзря.

– Винету, пимо, кучето! – извика той. Очите му запламтяха от дива, смъртна омраза, но вдигнатият му крак се поколеба, а ръката му, приготвила бойната секира за хвърляне, се отпусна. Като че ли видът на неприятеля скова храбростта му и го лиши от толкова необходимата предпазливост и присъствие на духа.

Винету също го забеляза и отвърна:

– Мато-си, жабата огелала!

Стройното му, пъргаво и при това толкова силно тяло потъна в тъпната на сражаващите се като във вода, за да се изправи след няколко секунди тъкмо пред Мато-си. Двата замахнаха едновременно, за да нанесат смъртоносния удар. Двете секири се срещнаха шумно и томахокът на Мато-си изхвъркна строшен от ръката му. Той се обърна светкавично и с големи скокове си запробива път за бягство.

– Мато-си! – извика Винету, без да се помръдне от мястото си. – Нима кучето на огелаласите се е превърнало в страхлива кучка, та бяга така от Винету, апача? Устата на земята трябва да изпие кръвта му, а ноктите на лешояда да разкъсат сърцето и тялото му!

На това предизвикателство противникът му не можеше да не отговори. Той се обърна и се втурна към неприятеля си.

– Винету, слуга на бледоликите! Тук е Мато-си, вождът на

огелаласите! Той убива мечката и поваля бизона, догонва елена и смачква главата на змията. Никой още не му е устоял и сега той ще вземе живота на Винету, страхливото куче!

Като изтръгна томахока от ръцете на един от своите хора, той се нахвърли върху апача, който го очакваше прав. Погледите на двамата силни мъже се впиха един в друг с желание за мъст; томахокът на Мато-си се завъртя бързо около главата му, след което се спусна надолу със страхотна сила. Винету отрази ловко удара. Като замахна с оръжието си, той се нахвърли да отвърне на удара, но почувства, че някой го сграбчи изотзад и му попречи. Двама огелаласи се бяха нахвърлили върху него. Той се извърна светкавично, неприятелите му се строполиха на земята под неговите удари, но в това време над главата му отново се извиси томахокът на Мато-си.

Дедли-гън беше забелязал, че приятелят му се намира в опасност. Като разблъска настрани индианците като тръстики, той със скокове си проправи път между тях, сграбчи с двете си ръце предводителя им за врата и кръста, вдигна го високо във въздуха и го запрати със страшна сила на земята. Веднага коленичи над загубилия съзнание индианец и заби ножа си в гърдите му. Щом огелаласите видяха смъртта на вождата си, нададоха ужасен рев и обърнаха гръб в бягство.

Дик Хамърдъл се озова отново до Пит Холбърс; сега двамата неразделни приятели се опитваха да попречат на бягството на огелаласите.

– Пит Холбърс, старий Куне, виждаш ли ги как тичат, а? -извика Хамърдъл.

– Хм, ако ти мислиш така, Дик, тогава ги виждам!

– Дали мисля така, или не, е все едно, но ми се иска... zounds, Пит, я го виж онзи хубавец, дето иска да се измъкне между двамината от Джърмани! Опа, очистиха го!

По-скоро като се търкаляше, отколкото като тичаше, той забърза към мястото, където няколко индианци се мъчеха да минат покрай двамата немци, които се опитваха да ги задържат. Холбърс го последва. Нахвърлиха се върху червенокожите и ги повалиха с прикладите си.

За кратко време бе извоювана окончателната победа и неприятелите, които не лежаха на земята убити или ранени, избягаха. На източния хоризонт се появи приближаващата светлина на локомотива. Огнярят беше забелязал сиянието на огъня, беше го счел за уговорения знак и бе потеглил бавно с влака.

Инженерът, който се беше бил в отряда на Винету, се приближи сега до апача и го попита:

– Ти ли си Винету?

Индианецът кимна утвърдително с глава.

– Нашето спасение се дължи на теб. Ще напиша доклад, който ще отиде нагоре, чак до президента. Тогава възнаградението няма да се забави.

– Апачът няма нужда от награда. Той обича всички добри хора и ръката му го подкрепя в борбата. Той е силен и богат, по-богат от Великия баща на бледоликите. Не се нуждае нито от злато, нито от сребро, нито от имот, нито от стоки. Той не взема, а раздава. Хау!

Влакът спря пред разрушените релси.

– Дявол да го вземе, сър – извика скочилият от локомотива огняр на своя началник, – трябва да сте имали голяма работа тук. Бога ми, било е цяла касапница!

– Имаш право, горещо беше тази вечер и аз получих малка дупчица тук, както можеш да видиш. Но сега преди всичко сваляй инструментите да оправим релсите, та час по-скоро да можем да продължим! Погрижи се за това! Аз ще огледам нашите загуби.

Той се нахрани да се отдалечи, когато съвсем близо до него измежду високата трева край насипа светкавично се изправи тъмна човешка фигура и се втурна край него. Беше един от огелаласите, който досега не беше намерил удобен случай да избяга и се беше скрил, за да изчака благоприятен момент.

Работникът, останал да пази конете, беше последвал естествено влака и сега беше спрял с животните близо до вагоните. Индианецът се завтече към него, понеже конете му даваха надежда за спасение, изтръгна от ръката му поводите на един от тях, скочи в седлото и се нахрани да препусне.

Хамърдъл беше забелязал бягашата фигура на червенокожия още в първия миг. Той извика на неразделния си приятел:

– Пит Холбърс, старий Куне, виждаш ли как бяга червенокожият? По дяволите, отива към конете!

– Ако мислиш, Дик, че ще пипне един от тях, то аз нямам нищо против, защото човекът, който ги държи, ми изглежда твърде зелен.

– Дали изглежда зелен, или не, е все едно, защото... Пит Холбърс, виж – той му изтръгна поводите от ръката и скача на коня, той... good luck, ами това е кобилата ми, нея възседна! Е, момчето ми, това е най-умното хрумване през целия ти живот, защото сега ще имаш щастието да си поговориш с карабината ми!

Индианецът наистина се беше хвърлил върху старата кобила и заби

петите си в хълбоците ѝ, за да изчезне колкото може по-бързо. Обаче си беше направил криво сметката, защото Дик Хамърдъл пхна в уста свития си показалец и изсвири пронизително. Послушното животно веднага се извъртя и се понесе в галоп право към господаря си въпреки всички усилия на индианеца. Сиусът не видя никакъв друг начин за спасение, освен овреме да скочи, обаче дебелият трапер вдигна карабината си, изстрелът изтрещя и индианецът се строполи на земята с куршум в главата.

– Видя ли, Пит Холбърс, какво добро добиче е кобилата ми? Искате ли да знам дали и без нея щеше така щастливо да отиде в своите Вечни ловни полета. Какво ще кажеш ти?

– Нямам нищо против, Дик, ако мислиш, че си е избрал правия път. Няма ли да вземеш скалпа му?

– Дали ще го взема, или не, е все едно, но непременно трябва да бъде свален!

За да стигне до падналия червенокож, той трябваше да мине покрай двамата немци, които стояха един до друг и си почиваха от напрежение-то на битката.

– Капитане, да не се казвам Марк Летрие, ако това не беше касапница, каквато може да се преживее само в Дивия запад! – Тези думи бяха изговорени на френски, но траперът се беше вживял твърде много в току-що случилото се, за да им обърне повече внимание в момента.

След като беше взел скалпа на убития и се върна отново до спрелия влак, той видя Дедли-гън, застанал близо до двамата немци.

– Дик Хамърдъл – попита го той, – не беше ли срещнал тези двама немски джентълмени при мастър Уинкли?

– Well, така е, кърнъл.

" Държаха се добре и ти правят чест. Но защо си ги взел със себе си? Нали знаеш, че не обичам да виждам между нас нови физиономии.

– All right, сър, но единият от тях, Хайнрих Мертенс, каза, че си му бил чичо.

– Негов чичо ли? Да не си полудял?

– Хм, дали съм полудял, или не, е все едно, но малко се поспречкахме и острието на ножа ми беше вече опряло в гърлото му, когато заяви, че едва ли ще бъдеш благодарен, ако стоманата понавлезе малко по-дълбочко под кожата му. Разбери се сам с него, кърнъл!

Прочутият tracker се приближи към немците и попита:

– Дошли сте отвъд океана от Германия, а? Така ми казаха.

– Да – отвърна Мертенс.

– Какво търсите в прериите?

– Чичо, и още ме питаш? – гласеше отговорът на немски. Дедли-гън отстъпи крачка назад.

– Чичо ли? Нямам никакъв роднина с името Мертенс – заяви той учудено.

– Това е вярно! Но така се нарекох, защото не знаех дали ще ти е приятно да чуеш името Тиме. Касае се за пари, за много пари, както беше писал ти. В такъв случай човек трябва да е предпазлив и затова приех друго име.

– Тиме... Възможно ли е това да си ти, Хайнрих?!

– Не само е възможно, ами и действително, чичо. Ето и писмото ти, в което пишеш, че трябва да дойда. Другите книжа можеш да прегледаш и утре!

Той бръкна под дрехата си, измъкна грижливо запазен лист хартия и му го подаде. Старият ловец хвърли поглед на редовете при все още силната светлина на огъня, после притисна Мертенс до гърдите си, като извика:

– Истина е! Боже, благослови очите ми да имат възможността да погледнат един мой близък човек! Как е баща ти? Защо не ми писа? Нали му изпратих адреса в Омаха?

– Да, но в същото писмо ти описа и целия път нагоре по Арканзас до форт Гибсън, до къщата на ирландеца Уинкли и още по-нагоре на запад до мястото, където си на лагер за по-продължително време заедно с група от твоите уестмани. Тъй като си помислихме, че можеш да напуснеш това място, решихме, че е най-добре самият аз да тръгна на път и да ти предам писмото на баща ми. Утре рано, щом се съмне, ще ти го дам. Не си ме виждал, откакто си в Америка, и едва ли можеш сега да ме разпознаеш, но затова пък аз познавам толкоз по-добре твоята доброта, с която по-рано помагаше на родителите ми, а сега пък покани мене да дойда при теб.

– Well! Радвам се, че така скоро си последвал поканата ми. Намерих злато в планините Бигхорн и исках да ви го дам, понеже не ми трябва. Но изпращането му е много несигурна работа и точно затова пожелах да дойдеш лично при мен. Това, което искам да ти дам, е цяло богатство за вас и се надявам да ви донесе щастие. Но ти не си сам. Кой е спътникът ти?

– И той е немец. Казва се Петер Волф и имаше голямо желание да дойде в Дивия запад. Затова тръгнахме заедно.

– Добре! Ще говорим и по-нататък за нашите работи, скъпи

Хайнрих. Но сега нямаме време за това. Нали виждаш, че и другаде имат нужда от мен.

Именно в този момент се разнесе гласът на машиниста, който подканяше хората да тръгват; неочакваният престой бе довел до голяма загуба на време, която трябваше да бъде наваксана.

Мъртвите и ранените бели бяха качени във вагоните, а разхвърляните оръжия бяха събрани. Пътниците благодариха сърдечно на спасителите си и тъй като релсите бяха вече поправени, влакът можеше да продължи пътуването си. Останалите гледаха подир него, докато светлините му изчезнаха в далечината.

Сега трябваше да се реши въпросът, дали да останат да лагеруват през нощта на същото място, или не. Можеше да се очаква, че разпръснатите огелаласи ще се съберат и ще се върнат на мястото на битката. Това беше опасно и ето защо решиха да тръгнат на път и да пренощуват на някое по-отдалечено място, където нямаше опасност от нападение на индианците. Дедли-гън яхна един от заловените коне и всички потеглиха.

Докато старият трапер беше разговарял с „племенника“ си, Хамърдъл стоеше наблизко и чу почти всичко. Сега, когато мястото на нападението беше вече далеч зад гърба на ездачите, той издебна един момент, когато племенникът не беше близо до чичо си, насочи кобилата си към коня на Дедли-гън и му каза, като предвидливо сниши гласа си:

– Ако не ми се сърдиш, искам да ти кажа нещо, сър.

– Да се сърдя ли? Я не говори такива глупости! Какво има?

– Нещо, което сигурно ще вземеш за глупост, сър. Касае се до двамата мъже, които твърдят, че са от Германия.

– Ами и наистина са оттам!

– Дали са оттам, или не са, е все едно, но ми се струва, че не са оттам!

– Глупости! Племенникът ми е немец! Поне това трябва да знам.

– Е, да, но ако наистина е твоят племенник, сър!

– Нима се съмняваш?

– Хмм! Познаваш ли си племенника?

– Не можах да го разпозная, защото, когато го видях за последен път, беше още малко момче.

– Струва ми се, че сега изобщо не си видял него. Немското ти име е Тиме. Защо той не е запазил това име, а се нарича другояче?

– От предпазливост, защото той...

– Знам, знам! – прекъсна го дебелят. – Нали чух каква причина

изнамери, но тази причина ми се струва малко несъстоятелна. Я ми кажи той капитан ли е?

-Не.

- Но другият се обърна към него така!

- Тъй ли? Какви ги разправяш!

- Наистина, нарече го капитане, чух го съвсем ясно, дори и с двете си уши. Говореха на френски.

- На френски ли? – попита Дедли-гън учудено. – Това вече наистина ме озадачава!

- Дали те озадачава, или не, е все едно, но мен отначало не ме озадачи. След като чух обаче, че става въпрос за златото ти, тогава у мен се породиха съмнения. Защото другият каза, че се нарича Петер Волф – ужасно име, което може да ти изкълчи езика, – а пред Хайнрих Мертенс спомена, че се казвал Марк Летрие.

- С това име ли се нарече?

- Да. Чух го тъкмо когато минавах покрай тях; успях да разбера думите му, въпреки че говореше на френски. Отначало не им обърнах внимание, защото бързах да взема скалпа на един червенокож; по-късно обаче се сетих отново за тях и ми се видяха подозрителни. Говори ли този Мертенс немски език хубаво и чисто?

" Наистина има някакъв чужд акцент, но вероятно само така ми се струва. Не мога вече съвсем точно да преценявам такива неща, защото изминаха много години, откакто съм напуснал Германия.

- Дали си я напуснал, или не, е все едно, но ти казвам, че цялата работа не ми харесва. Като наш предводител те наричаме кърнъл, полковник, въпреки че не притежаваш този военен чин. А защо наричат този Мертенс капитан? Дали е предводител на някакви хора? Кои и какви са те? Едва ли ще са честни хора! Пази се, кърнъл, и не ми се сърди за предупреждението, което правя само от добри чувства!

- И през ум не ми минава да ти се сърдя, макар и да знам, че се лъжеш. Въпреки това ще си отворям очите и ушите. Обещавам ти!

- Well! Искане ми се да се лъжа! Но тъй като не познаваш племенника си лично и се касае за твърде голяма сума, не е излишно човек поне да е предпазлив.

- Обаче той доказа, че е моят племенник.

- С писмото, което ти показа ли?

- Да. А утре ще ми даде и други писма.

- Това не доказва още нищо, защото писмата са могли да попаднат в ръцете му по незаконен път.

– Нима веднага трябва да си мислим най-лошото?

– Дали ще си мислим, или не, е все едно. Аз обаче нямам доверие на тези хора, а ако ти им вярваш, тогава аз ще ги наблюдавам още внимателно.

Те прекратиха разговора си, защото в този момент Мертенс отново се присъедини към Дедли-гън. Хамърдъл се отдръпна от тях и приближи коня си до дългия Пит Холбърс, при когото се чувстваше винаги най-добре.

Приблизително два часа след като бяха тръгнали от железопътните релси, те стигнаха до едно място, което беше много подходящо за лагеруване. Имаше трева за конете и вода за хората и животните, както и доста гъст храсталак, който служеше за прикритие. Тук всички слязоха от седлата. Можеха да се чувстват сигурни на това място, защото наистина не беше съвсем тъмно, но не беше и достатъчно светло, за да могат да открият дирите на белите до тук.

Мертенс не беше имал повече възможност да говори насаме с Волф. Сега, когато се канеха да спят, двамата легнаха малко по-настрана от другите, нещо, както им се струваше, никому не направи впечатление. Когато помислиха, че останалите са вече заспали, Мертенс пошепна на другаря си:

– Всичко мина чудесно. Дедли-гън ме счита за племенника си. Само веднъж да пипнем златото! Тогава потегляме за Сан Франциско, където би трябвало да се намира сега нашият „L'Horrible“! Ще си върнем пак хубавия кораб и отново ще предприемем някои пиратски набези. Ха, ако този кърнъл знаеше как великолепно ми се удаде да отърва от богатството му неговия брат, бижутера, предрешен като виконт Дьо Бретини! И ако знаеше само как племенникът му ми падна в ръцете в Ню Йорк – тъкмо навреме, когато Клерон, тази сатанинска жена, изчезна с парите ни. Но и тя пак ще ми падне в ръцете! Е, и старият трапер не ми изглежда лоша плячка. Ще трябва да ни върне онова, което ни взе мис Адмирал. А надявам се да бъде и повече!

– Сигурно! В качеството си на „мил племенник“ сам чу от Дедли-гън какво голямо количество злато е събрал с хората си в планините Бигхорн. Голям късмет беше, че се натъкна на истинския племенник! Обаче направи голяма грешка, капитане!

– Каква?

– Не го пречука.

– Наистина, проявих тогава слабост, но той беше толкова искрен и доверчив. Отговори на всички, ама на всички мои въпроси и с такава

готовност ми даде сведения за семейните си отношения, които ми бяха така необходими, ако исках да се заловя с тази работа! И ето на, проявих тази слабост, като задигнах парите и документите му, без да го убия.

– Ако бях на твое място, щях да го обезвредя.

– Той и така е безвреден. – Сигурно те е последвал!

– Не е. Новак е в тази страна, няма никакви познати и което е най-важното, няма никакви пари, нито един-едничък цент! Той е по-безпомощен и по-изоставен и от някое сираче и нито може да ме преследва, нито ще може да ни навреди по някакъв начин. Важното беше, че двамата сме на една възраст и че Дедли-гън никога не ме е виждал. Той наистина мисли... я слушай! Трябва да има някой човек зад нас в храстите!

Двамата напрегнаха слуха си и след известно време доловиха тихо шумолене, което се отдалечаваше от тях.

– Дявол да го вземе! Подслушвали са ни! – прошепна Мертенс на другаря си.

– Така изглежда – отвърна другият също така тихо. – Кой ли е бил?

– Или самият Дедли-гън, или някой от другите. Но ще разбере кой е бил тук.

– По какъв начин?

– Ще се промъкна към Дедли-гън. Ако го няма на мястото му, значи е бил той.

– А ако е бил някой друг?

– Тогава той ще отиде при Дедли-гън, за да му разкаже какво е чул. И в двата случая ще разбере каквото искам да знам. Мътните го взели! Ако тези типове ни заподозрат! Лежи спокойно тук и чакай да се върна!

Той легна по корем на земята и се запромъкна ловко и безшумно по тревата към мястото, където беше легнал старият трапер. Дедли-гън лежеше все още там, ала, ето че откъм другата страна се зададе Дик Хамърдъл, като стъпваше тихо по земята. Той се наведе, събуди го и каза:

– Кърнъл, събуди се! Но не вдигай шум! Колкото и тихо да беше изрекъл думите, Мертенс лежеше наблизо и имаше толкова остър слух, че нищо не му се изплъзна.

– Какво има? Какво е станало? – попита Дедли-гън.

– Тихо, тихо, да не чуят онези оттатък! Казах ти, че трябва да внимаваш, сър! Направи ми впечатление, че Хайнрих Мертенс и Петер Волф – дяволски изкълчено име за езика на всеки джентълмен, който не е немец, – и така, направи ми впечатление, че тези двамата си легнаха доста далеко от нас. Това събуди подозрението ми и запълзях натам.

Успях да се промъкна толкова наблизно, че главата ми се на мери почти до техните глави и чух шушукането им.

– Разбра ли какво си говореха?

– Дали съм разбрал, или не, е все едно, обаче чух, че този Мертенс не е твоят племенник, а пиратски капитан. Другият се казва Марк Летрие. Мертенс е срещнал истинския ти племенник и му е взел всичко, каквото...

Мертенс не искаше и нямаше нужда да подслушва повече. Беше чул достатъчно и запълзя бързо към спътника си.

– Издадени сме! – прошепна му той. – Взимай пушката си и ме следвай бързо към конете ни! Но тихо, много тихо!

Те забързаха безмълвно между храстите, към малката поляна, където стояха вързани конете. Отвърза ха своите коне и ги поведоха бавно за юздите, докато тропотът от копитата им вече нямаше да бъде чул от лагера. След като се отдалечиха достатъчно и се почувстваха сигурни, те се метнаха на седлата и се наканиха да препуснат. В този момент обаче зад гърба им се разнесе тропот от галопиращи коне. Мертенс заби шпорите си в слабините на животното си така, че то се вдигна от болка на задните си крака, завъртя се и се понесе в бесен галоп, последвано от Волф. Скоро разпознаха двамата ездачи, които ги преследваха и се приближаваха все повече. Мертенс пришпори още повече коня си, ала само на няколко метра зад него изплува приведената фигура на апача. В този момент той вдигна ръката си, която държеше опасното ласо – чу се лекият кратък звук на свистящия из въздуха ремък, последва силно дръпване и Мертенс се строполи с коня си на земята. Зад тях се разнесе вик. Старата кобила на Хамърдъл си беше свършила добре работата. Дебелият се беше навел над падналия на земята Петер Волф и му връзваше ръцете. Дедли-гън и Пит Холбърс се уповаваха на сръчността на двамата преследвачи и ги следваха в бавен тръс. След като се появиха на мястото на схватката, догонените лежаха вече вързани на земята.

– Пит Холбърс, старий Куне, погледни – обади се Хамърдъл – дали този грийнхорн няма да може да се развърже? Здрав ли е ремъкът, а?

– Ако мислиш, Дик, че е достатъчно здрав, аз нямам нищо против. Само махни ласото от коня му, за да не се удуши!

– Дали ще се удуши, или не, е все едно, но тъй като това добиче може да ни потрябва, ще махна ласото!

И апачът беше вече освободил от ласото коня на Мертенс. Последният се намери вързан на земята, преди още да беше могъл да помисли за съпротива. Сега лежеше пред Дедли-гън като някой осъден

престъпник.

– Драги виконте и капитане, лош ездач си. Не опитвай този номер отново, защото вместо ласата ще заговорят пушките ни! С това бягство сам се призна за виновен. Сега ще разбереш как наказват следотърсачите! Дик Хамърдъл и Пит Холбърс, предавам ви тези мъже. Най-напред им вземете всички писма и документи от моя племенник! През нощта ще ги пазим на смени. Когато утре рано сутринта тръгнем на път, ще ги вържете здраво за седлата и ще внимавате да ги заведем здрави и читави в нашето скривалище! Лека нощ, чака ни дълъг път, а и индианците могат да ни създадат още твърде много работа! Имаме нужда от сън...

Четвърта глава Преследвачите

„Майка Дод в Хоубоукън“, колко прекрасно, уютно и родно звучи това име в ушите на моряците от всички нации, които хвърлят някога котва в Ню Йорк! Не можеш да намериш втора майка Дод надлъж и нашир по всички морета и пристанища, а онзи, който е бил при нея макар и един-единствен път, може да разкаже за странните ѝ привички, да похвали нейната любезност и копнее някой път пак да се намери на „борда ѝ“.

Но вярно е, че той трябва да е порядъчен моряк, иначе тя няма да иска и да чуе за него; той ще се озове пак във вратата ѝ много по-бързо, отколкото е влязъл. Тя си има много строги разбирания за благоприличие и собственоръчно пази добрата репутация на заведението си; пази я по такъв убедителен начин, че вече не един стар опърничав морски вълк се е запознавал лично със силата на дебелите ѝ юмруци и неумолимостта на мощните ѝ ръце. На онзи, когото не може да търпи при-себе си, тя просто прави знак с ръка да си излезе, а ако той се позабави, тогава го пипва за яката и го изхвърля на улицата със скоростта на локомотив. Но който веднъж е имал щастието да спечели доверието ѝ, може да разчита на закрилата и подкрепата ѝ във всеки случай и може да бъде сигурен, че тя няма да го изостави при никакви обстоятелства.

Заведението на майка Дод се помещава наистина само в една едноетажна сграда, но тя е дълга и стаите са малко под равнището на улицата. По широк коридор се стига до едно много обширно помещение, одиеният му таван се крепи върху дървени колони. В предната му част са местата за „куцо и сакато“, но на масите в дъното седят само онези, които се радват на особеното предпочитание на гостилничарката, а в задната стена има врата, която води към малка стая, където отсядат боцмани и капитани. Понякога те са принудени да търпят и присъствието на някой обикновен *swalker*, когото майка Дод е отличила с изключително благоволение.

Тя самата обслужва такива привилегировани хора, докато останалите са оставени на персонала.

Днес в пристанището бяха хвърлили котва много платноходи и параходи, така че ниската сграда бе препълнена с посетители. Майка Дод бе облегнала гръб на тезгяха, подпряла ръце на широкия си ханш, и

командваше персонала си като някой пълководец с погледи и жестове, а понякога и с кратки повелителни подвиквания.

На една от предните маси бяха насядали неколцина мъже, които всеки познавач веднага би нарекъл gunners, loafers или rowdies. Разговаряха толкова високо, че гласовете им надвикваха разговорите на останалите; те открито демонстрираха такива политически разбирания, които по онова време, малко преди края на Гражданската война, бяха твърде опасни в Ню Йорк.

– Имаш право, Томи – извика един от тях. – Негрите не са истински хора, те са получовеци и полуживотни, на които най-много подхожда камшикът. Дяволите да го вземат Севера, който иска да направи джентълмени от тях!

– Джентълмени ли? Няма да му бъде толкова лесно! Югът си има своите права, от които няма да се откаже. Ако имах власт, щях да пратя всички приятели на негрите на бесилото! Майко Дод, стара вещица, дай по още една чаша!

Веднага в цялото помещение се възцари тишина, защото всеки, който познаваше гостилничарката, знаеше какво щеше да последва. Майка Дод бавно напусна мястото си и започна да си пробива път между посетителите, като се отпрати към споменатата маса.

– Уил, я поотвори вратата! – нареди тя на прислужника си, който току-що бе повдигнал нова бъчва бира на поставката. След като заповедта ѝ беше изпълнена, тя сложи ръцете си на раменете на мъжа, който ѝ беше извикал.

– Слушай, момчето ми, тук в Севера с твоята „вещица“ си опънал платната си срещу прилива. Ще те отпратя към Юга, а сметката ти я харизвам!

Като че ли от вихрушка пометен, той профуча през помещението, през коридора и се озова на улицата. Когато храбрата жена се върна обратно, приятелите на изхвърления навън човек я наобиколиха заплашително. Обаче тя ги разблъска с няколко мощни тласъка на ръцете си и извика към останалите хора в помещението:

– Деца, кой ще ми помогне да се отърва от тези мъже? Всички без изключение наскачаха и в следващия момент стаята бе прочистена. Майка Дод знаеше с положителност, че винаги може да разчита на готовността на посетителите си.

Отдавна вече беше заела старото си място, когато вратата се отвори и вътре влезе млад мъж. Въпреки малко поизтърканите си дрехи, той не правеше впечатление на човек, чието място е между посетителите на

една моряшка кръчма. Изглеждаше много отпаднал, като че ли е бил болен или се е борил с големи грижи и затруднения. Накани се да седне недалеч от вратата, но в този момент се разнесе гласът на гостилничарката:

– Good evening, мастър Тиме! Не искате ли да влезете в малката стая?

Тя закричи пред него и той я последва между редиците на посетителите към задната стая, където още нямаше никой.

– Бутилка портър, нали, сър?

Дори и да беше искал да си поръча нещо по-евтино, вече беше късно, защото тя беше изчезнала, за да му донесе бирата.

– Днес изглеждате вече по-добре, сър – каза му тя, като се върна, – сигурно скоро ще можете да започнете пътуването си!

– Трябваше да работя, трябваше много да работя, майко Дод, не исках да идвам пак тук, без да мога да платя дълговете си. Той бръкна в джоба си, но тя му задържа ръката.

– Ще бъдете ли искрен, мастър Тиме? Нима можахте да спечелите за няколко дни толкова много пари, та ви потекоха из крачолите?

– Хм, не мога да твърдя такова нещо, но искам да...

– Знам, знам! Няма да ми избягате и ще си платите, но сега няма да взема парите ви, по-късно може. Сама ще ви напомня за тях. Но нима се отказате от пътуването към Запада?

– Не... но...

-Но?

– Ех, майко Дод, ако можех да посетя чичо си в Далечния запад, с мизерията ми щеше да се свърши. Но не мога...

– Защо да не можете, а?

– Защото пътят струва много пари.

– Колко ще ви трябват всичко на всичко?

– Петдесет долара.

– Мастър Тиме, имате ли вече достатъчно сили, за да предприемете това пътуване? Това е най-важното.

– Имам.

– Well, сър, тогава ще имате тези пари от мене, и то още тази вечер!

– Майко Дод! Не ви разказах всичко само за да...

– Знам, сър, знам! Познавам миналото ви и вас самия много добре.

Но providението не изоставя хората, които се мъчат с пот на челото да постигнат нещо. Запомнете това! А сега пийте си бирата, аз ще се поогледам в големия салон!

Тя се върна в предното помещение, и то тъкмо навреме, за да забележи влизането на един човек, при рида на който цялото ѝ лице засия.

Той имаше висока, широкоплещеста и изключително здрава фигура. На остриганата си глава носеше шапка с огромна периферия, която се спускаше назад ниско над врата му, докато пред лицето му една част от нея беше отрязана. Тялото му бе облечено в късо, широко, безформено палто, чиито ръкави едва достигаха малко под лактите и най-напред откриваха част от добросъвестно изпраните ръкави на ризата му, а после и загорелите му от слънцето ръце, които приличаха на лапите на някое допотопно животно. Краката му бяха обути в широки панталони от тънък плат, под които се виждаха чифт ботуши. Изглежда, че кожата за тяхната изработка бе взета от гърба на някой слон. С тази стара шапка, жабешки зеленото палто и жълтите панталони този човек приличаше на участник в някой маскен-бал, който беше сбъркал пътя на връщане от танцовия салон. Той закричи между масите и столовете с широко разтворени крака, като че ли се намираще в силно разклащана от вълните лодка.

– Майко Дод! – извика той, като протегна ръце към гостилничарката. – Halte-la, hegh-day, ей, хора, пуснете ме да мина! Good evening, майко Дод, ето ме пак тук! Как си мон бижу?

– Питър! Наистина, това е Питър Полтър, който ми...

– Разбира се, че е Петер Полтер от Лангендорф, бивш флотски сержант от военния кораб „Нелсън“ на Нейно английско кралско величество, а после кормчия на бързоходния кораб на Съединените щати „Swallow“, и сега... хелоу, майко Дод, ела да те притисна до сърцето си и да те целуна.

Той я хвана, притегли я до себе си и звучно я целуна, нещо, което тя изтърпя напълно спокойно.

– Все си си старият Питър! Винаги с добре изпънати платна и...

– И жаден, жаден! Донеси ми няколко глътки от моето питие, защото, преди да започна да ти разказвам, трябва да си измия люка.

Той влезе в задната стая и едва сега гостилничарката забеляза, че не беше дошъл сам. Подир него вървеше млад човек и че беше джентълмен, това можеше да се види и от един километър, всъщност бе доста странно, че старият морски вълк се беше появил в такава компания.

Майка Дод отново се разшета. Донесе бързо исканата напитка заедно с три чаши и ги сложи на масата.

– Едната е за мен – поясни тя. – От само себе си се разбира, че ще пия с моя скъп гост за „добре дошъл“.

– Естествено, скъпа моя фрегато! Но, слушай, първо трябва да постъпя джентълменски и да ти представя този мастър Тресков, който ми е ужасно добър приятел!

Тя направи най-хубавия кникс, на който беше способна, а Питър продължи:

– Срегнахме се при моя брат, който беше хвърлил котва при някакъв бижутер Тиме. Но...

– Тиме? И бижутер? Нима е възможно?

– Какво да е възможно? – намеси се Тресков за първи път в разговора.

– Ами, господине, виждате ли онзи млад човек? – Майка Дод се наведе към Тресков и тихо продължи: – Много добро момче е, но му се е случило нещастие. Баща му имал голям магазин отвъд океана, но са го убили и ограбили. Малко преди това бил изпратил момчето си на път за Америка; един брат на стария живеел в Запада като трапер и бил намерил много злато. Тъй като и сам не знаел какво да го прави, решил да го подари на брат си, когото подпомагал вече няколко пъти. Всичко това ми разказа самият Тиме.

– Ходил ли е вече при чичо си?

– Не, още не е. Наскоро след като дошъл в Америка, научил за смъртта на баща си от двама съотечественици, които току-що били пристигнали от Германия. Доверил им се, като им разказал цялата си история, а те му се отблагодарили, като го пребили и му задигнали документите и последните пари. Сега оздравя и вече... но, мешърс, може би сами ще му се представите да поговорите. Изглежда сте били вече в неговата родина...

Тресков се надигна веднага и се приближи към масата, на която седеше младият Тиме.

– Извинете ме, господине – заговори му той на немски, -че си разрешавам да ви безпокоя!

– Какво желаете? – попита го Тиме, като също стана от стола.

– Нищо друго, освен вашата компания. Ще имате ли добрината да седнете при нас?

– На какви обстоятелства дължа удоволствието от тази покана?

– Дължите го на една работа, която ми се струва, ви засяга доста много. Името ми е Тресков. Детектив съм и... но, моля ви, нека преди това отидем на нашата маса!

Тиме го последва в напрегнато очакване.

– Господин Тиме, вие вече сте чували за нападението и избира при

баща ви, нали? Така, но подробности не знаете. Е, тъкмо по тази работа се намирам тук като полицаи. Слушайте ме!

Тиме изслуша разказа на полицейския чиновник с голямо напрежение. За първи път чуваше от достоверен източник подробности за онова злодеяние. По онова време Петер Полтер бил посетил пак брат си след дълги години. Той работел при бижутера. След като бе станало ясно, че престъпниците са избягали в Америка, този човек, който бе обиколил целия свят, се присъединил към Тресков.

Когато накрая детективът описа външността на предполагаемият убиец, младият Тиме скочи от възбуда на крака и извика:

– Още веднъж, сър, опишете ми го още веднъж!

– С удоволствие, мога дори да ви дам снимка на виконт Дьо Бретини – каза Тресков.

Той измъкна от портфейла си една фотография и Тиме веднага я грабна.

– Той е, да, той е! Много сполучлива снимка! – Той измъкна носната си кърпа, за да изтрие потта от челото си. – Ако знаех това! Майко Дод, можете ли и вие да го разпознаете?

– Да, той е, сър!

Сега скочи и детективът:

– Познавате ли го? Тук ли е бил?

– Да, тук при мен, сър! – потвърди гостилничарката.

– Разказвайте, мистър Тиме, разказвайте!

– Ами намирах се вече няколко седмици в Ню Йорк, бях чул за майка Дод и често идвах при нея. Исках веднага да тръгна на запад, за да потърся моя чичо, но тук се запознах с двама мои съотечественици, които се наричаха Хайнрих Мергенс и Петер Волф. Току-що бяха пристигнали от Европа и бяха донесли различни новини от родината. Щом научиха името ми, най-напред ми разказаха за злодейското убийство на баща ми. Ах, ако знаех това, което знам сега! Мергенс не е бил никои друг освен онзи виконт Дьо Бретини, а Петер Волф е бил сигурно шевалие Дьо Сакар или пък слугата му... но не сте ми казали още как се казва той...

– Марк Летрие.

– Марк Летрие! – извика майка Дод. – „Отровния Марк“, който плава заедно с капитан Кайман, както съм чувала да разправят моряците, които идват при мене – той ли е?

– Гръм и мълния, майко Дод, морска сирено! – подскочи сега и Петер Полтер. – Да не съм бил никога флотски сержант на военния кораб

„Нелсън“ на Нейно английско кралско величество, а после и кормчия на бързоходния кораб на Съединените щати „Swallow“, ако съм помислил изобщо за това! Но това наистина е той!

– Кой? – попитаха Тресков и Тиме едновременно.

– Чували ли сте някога за капитан Кайман? – отвърна им гостилничарката. – А за неговия боцман мис Адмирал? Марк Летрие, Отровния Марк, беше довереното лице на капитана. Вече мина доста време, откак успяха да настигнат пиратите и да превземат кораба им след тежка битка. Но от тези тримата не можах да пипнат никого. Оттогава просто безследно изчезнаха. Искате ли да чуете какво знам от моите моряци за капитан Кайман?

Всички кимнаха утвърдително.

– Тогава слушайте! Той е французин и всъщност се казвал Камен а с разместване на буквите на това име се получило „Кайман“. Капитан Кайман – така го наричали най-напред неговите хора – се прочул скоро навред и всички започнали да се страхуват от него. Още като млад човек трябва да е бил превъзходен моряк. Казват, че неотдавна е прехвърлил тридесетте, а колко дълго вече прави несигурни най-оживените морски пътища. Той е роботърговец, какъвто едва ли има друг по света. Прекарвал е негрите си от Африка до Америка и винаги е продавал щастливо стоката си. Никой друг капитан не можел да се мери с него, но за това голям дял се падал и на великолепия му кораб „L'Horrible“. Казват, че бил голяма тримачтова шхуна. Капитан Кайман не се страхувал дори и от параходи, само да имал малко вятър в платната си. Негов боцман била мис Адмирал, едно женище, което било самият дявол в човешки образ. Тя била единственото дете на някакъв стар моряк, който имал чудната идея да не се разделя никога с нея. Облякъл я в момчешки дрехи и тя го придружавала при всичките му пътешествия. На борда се запознала с работата на моряците с най-големи подробности – от работата на простия моряк до капитана. Самата тя се издигнала от юнга до офицер; просто имала талант за мореплавател. Практиката по корабите и напътствията на баща ѝ я подготвили дотам, че била в състояние да управлява кораб при всякакви атмосферни условия. Но това не радвало особено мъжете, които плавали заедно с баща ѝ. Още от дете тя била като дива котка и колкото повече растяла, толкова повече се превръщала в сатана. Представете си как могат да се развият работите, когато се съберат двама души като мис Адмирал и капитан Кайман. Двамата са ходили на лов за негри и са ги продавали, ала не само това, гледали са на всеки срещнат кораб като на законна плячка, стига да могат да го превземат.

Едва ли някога ще излезе наяве колко кораба са ограбили и потопили заедно с екипажите им. Бих искала само да разбера как са се срещнали двамата.

– Мога да ти кажа, майко Дод, шом си любопитна като корабен фенер – обади се Петер Полтер. – Научих го от моряците, когато бях кормчия на „Swallow“. Ако беше вървял по добри пътища, много далече можеше да отиде този капитан Кайман! Но както мис Адмирал е била като малка цяла дива котка, и той като момче е бил вече невъздържан и лукав като лисица. Морето отрано е станало негова стихия – още на петнадесет години го е познавал по-добре, отколкото някои опитни офицери от военния флот. И в него се е вселил дяволът, който не го оставял да тръгне по добър път. Вършил глупост след глупост и хората го търпели само до едно време – докато прекали. Въпреки че бил несравним като моряк, изгонвали го най-позорно. Дълго време се скитал от един борд на друг, и то винаги по кораби със съмнителна репутация. Така се запознал с мис Адмирал. Баща ѝ бил умрял наскоро и тя наследила от него сума пари. Двамата разбрали скоро, че си подхождат чудесно, и решили заедно да купят кораб, да търгуват с „абанос“ и между другото да прибират всичко, каквото им се предложи. Сатаната им изпречил на пътя „L'Horrible“, който след това си спечелил толкова страшна слава. Гешефтите им се разраснали и се превърнали бързо в доходна търговия. На първо време пиратският кораб имал двама капитани, защото мис Адмирал се считала за равнопоставена на своя съдружник в това разбойничество. Но постепенно той я поставил в подчинено положение: тя все пак разбираше, че я превъзхожда, понеже бил завършил моряшко училище, и се задоволила да бъде негов помощник. Гневът си от това понижение, както тя го наричала, изливала върху главите на подчинените си, за които била цяло чудовище. Този опашат сатана властвал над цялата палуба и който се осмелявал да не изпълни някоя нейна заповед, бил веднага пребиван и изхвърлян в морето. Един стар моряк от „Swallow“ твърдеше, че бил дори на работа известно време на „L'Horrible“. Стоици пъти ни е разказвал за нея и той положително знае истината.

– И тъкмо тези тримата: мис Адмирал, капитан Кайман и Отровния Марк не са били заловени тогава! – каза Тресков замислено. – Тази мис обича да ходи преоблечена като мъж! Все пак е непонятно... Би могло и да е вярно, но това са въпреки всичко само предположения. Мистър Тиме, ние ви прекъснахме, моля, продължете разказа си!

– С удоволствие. И така, присъединих се, нищо неподозиращ, към моите мними съотечественици и им разказах за планираното пътуване

до моя чичо. Доверчиво разказах на Мертенс за всички мои семейни работи и...

– Извинете – прекъсна го полицаят, – може ли да научим някои подробности за тези семейни отношения?

– Разбира се! Вие дори трябва да научите всичко. Баща ми не винаги е бил заможен човек, както през последните години преди убийството му. Той произхожда от много бедни родители, които са могли да издържат двамата си сина само докато са учили. Баща ми станал златар, защото това го влечало, а брат му се посветил на лесничейството, като получил и място за лесничей, после дошли размирни времена в Европа}, които накарали не един човек да избяга отвъд океана. Чичо ми също бил подхванат от този водовъртеж, изгубил работата и родината си и изчезнал. Едва след няколко години могъл да рискува и да ни се обади. Беше отишъл в Америка и като отличен стрелец се присъединил към една група ловци на животни с ценна кожа. Каквото припечелваше с труд, го изпращаше на родителите си, а когато умряха, започна да го праща на брат си, който имаше голяма полза от тези суми в търговията си.

Получавахме все по-големи суми, а писмата му ни обясняваха подробностите. Беше се запознал с един индиански вожд на име Инчу-чуна и по този начин...

– Инчу-чуна ли? – извика Петер Полтер. – Гръм и мълния, хиляди дяволи, това е вождът на апачите, когото видях при Дедли-гън, когато бях опънал платна към Дивия запад, за да поогледам малко прериите, за които бях чувал толкова много преди това!

– Дедли-гън? – попита Тиме изненадан. – Познавате ли го?

– Дали го познавам! Разбира се! И него, и Дик Хамърдъл, и Пит Холбърс, и Бен Кънинг, и всички, които са в онзи hide-spot, където се чувстват като моряка в койката си!

– Каква среща! Дедли-гън, това име са дали на моя чичо заради смъртоносната сигурност на изстрела от карабината му.

– На вашия чичо ли? Cheer up, млади момко, я ми подайте десетте си пръста. Трябва малко да ги постисна! Майко Дод, донеси още няколко глътки от тази кафява вода, защото Петер Полтер трябва да пие, когато се радва!

– Какво искахте да кажете преди малко с думата „hide-spot“?

– Това е един вид скривалище, което са си избрали старите трапери, за да не ги изпохапят червенокожите, но едно скривалище ви казвам, където можеш да си лежиш така спокойно, като че ли се намиращ в лоното Авраамово.

– А знаете ли къде се намира?

– Хм, малко сложна работа! Такъв път не може да се опише, но ако завъртиш кормилото както трябва и поемеш по верния курс, ще можеш да хвърлиш котва в скривалището.

– Добре, пак ще поговорим за това. Какво щастие, че ви срещнах тук! Но да се върна към моя разказ! И така този Инчу-чуна показал на чичо ми едно място в планините, където сигурно има много злато, защото сумите, които ни изпращаше, ставаха все по-големи. Така нашата търговия се разрасна много. Малко преди убийството получихме писмо от чичо ми, с което ме канеше да го посетя. Пишеше, че копнее да види някога поне един роднина при себе си, а той самият бил свикнал твърде много с Дивия запад, за да може да се реши да го напусне. Бил съм достатъчно пораснал за едно такова пътешествие, а и щял да ми даде лично голяма сума пари. Пътят до него водел нагоре по Арканзас през форт Гибсън, а след форта трябвало да се търси някой си Уинкли...

– Мастър Уинкли? Ирландецът? Хелоу, ами аз познавам и него! Дяволски скучна душа е този негодник и има най-лошия тютюн за дъвкане, каквото съм виждал по вода и суша – забеляза кормчията.

– Значи е той! Там трябваше да питам за Дедли-гън.

– Мистър Тиме, защо седите все още тук на кея, а не сте опънали платната си към стария Арканзас?

– Защото... м-м-да, пак ще стане въпрос за виконт Дьо Бретини. Той ме попита дали чичо ми ме познава лично и дали ще мога в достатъчна степен да го уверя в самоличността си. Показах му документите си, заверени от полицията, както и писмата на чичо ми, които бяха у мене. Едва по-късно ми се видя подозрително, че той насочи разговора към нашето семейство, разбира се, само за да се осведоми по-обширно и да извлече изгода от това. На другия ден, както се разхождахме, двамата подлещи ме удариха изотзад и ми взеха всички документи, пари и вещи, които имаха някаква стойност за тях. След това господин виконтът и слугата му изчезнаха. Дълго време лежах от раните си и едва сега съм дотам добре, че бих могъл да се занимавам пак с плановете си за това пътуване.

– Направили сте оплакване в полицията, нали? – подхвърли Тресков.

– Разбира се, но едва след няколко дни, и то напразно. Тъй като всичките ми пари бяха у мене по време на нападението, останах без средства и ако не беше нашата добра майка Дод...

– Стоп, мистър Тиме! – прекъсна го гостилничарката. --Нали

знаете: ще получите всичко, от което имате нужда. Не се грижете за това!

– И така, установено е – обади се Тресков, – че мнимият виконт е присвоил документите ви. Следователно и той има намерение да се отпрати на запад, за да се представи на чичо ви като негов племенник. Всичко това, а и обстоятелството, че тези мошеници са се появили тук само двамата, без мис Адмирал, ме навежда на една мисъл: къде е плячката им, огромната сума, която са ограбили от баща ви? Не може за толкова кратко време да се прахоса и изгуляе едно такова състояние. Да са изгубили парите? Твърде невероятно! Да са ги скрили? Едва ли. Но къде е третият им съмишленик? Било то шевалие Дьо Сакар или както и да се казва? Един от тримата се е отделил, при това вероятно е задигнал и парите. Както и да е, пътят ни води най-напред нагоре по Арканзас към скривалището на траперите, за което ни разказа кормчията. Убеден съм, че ще срещнем двама от престъпниците. Мистър Тиме, тръгвате с нас, нали?

– С най-голяма радост! – отвърна запитаният, радостно задъхан. – По-хубаво от това не можеше и да се случи! Майко Дод, как може да се стигне до Запада по най-бърз начин? Мислите ли, че ще трябва да използваме железницата или някой кораб?

– Yes, my dear, с железницата ще стигнете по-бързо, отколкото с някой кораб. Но сега пътуването из Северните щати е твърде неудобно поради многобройните военни транспорти към Юга. Ако пътувате по море до Ню Орлиънс, няма от какво да се опасявате. Още тази нощ ще отплава в открито море параходът на Северните щати „Левиатан“. Капитанът му си има все още работа на сушата и положително ще мине насам, за да каже „farewell“ на майка Дод. Той е славен офицер, а корабът му е бърз и с тесен кил. Всъщност военните кораби не приемат пътници, но при него думата ми се чува. Ще поговоря с него.

– Поговорете, майко Дод!

– С удоволствие. Макар че щеше да ми бъде по-добре да останете още при мене. Надявам се обаче, че като се върнете, пак ще се появите на борда. Искам да разбере най-точно как са се развили нещата оттук нататък!

– Silence, любопитна майко! – обади се Петер. – Ще ти развия въжето метър по метър още щом се върнем, защото знам...

– Ти, Питър? И ти ли тръгваш?

Старият кормчия зина широко и я загледа втренчено.

– 'Sdeath, ами ти, стара шалупо, какво си мислиш? Да не би да

остана тук на док и да чакам, докато моят скъп господин полицаи заедно с мастър Тиме бъдат изядени от акулите или набучени на копие от индианците? А кой ще им покаже пътя до мастър Уинкли и до скривалището, ако не го стори Петер Полтер от Лангендорф? Не, не, и аз се качвам на борда!

Добрата жена се натъжи наистина много, че трябваше да се раздели така скоро с него, но нямаше какво друго да стори, освен да се примири. Сега разговорът се пренесе върху различни подробности по събитията, които бяха събрали тези трима мъже. Постепенно стаята се изпълни с посетители. Дойде и капитанът на „Левиатан“. Майка Дод удържа обещанието си, поговори с него и по нейно настояване той се съгласи да вземе тримата до Ню Орлиънс, въпреки че това беше противозаконно.

Трябваше да се приготвят веднага за пътуването, тъй като нямаше никакво време за губене. След като се разделиха най-сърдечно с майка Дод, те се качиха на борда на парахода, който на зазоряване излезе от пристанището и се отправи в открито море.

Пета глава Бен Кънинг

Пътуването премина бързо и без неприятни инциденти. В Ню Орлиънс, предишната столица на Юга, настроението на хората беше потиснато. Вълнението и въодушевлението, с което южните щати бяха започнали Гражданската война, се бяха изпарили и сега хората очакваха нетърпеливо скорошното сключване на мира.

Тресков и Тиме размениха досегашните си костюми срещу по-практичното траперско облекло, докато Полтер не искаше да се раздели със своите одежди. После и тримата се снабдиха с необходимите им оръжия и се качиха веднага на първия параход, който тръгваше нагоре по течението на Мисисипи. Той ги закара до устието на Арканзас.

След превземането на Виксбъри Мисисипи бе отново изцяло в ръцете на Севера, така че пътешествието по реката протече без особени преживявания. Пътуването по Арканзас продължи с по-малък параход до форт Гибсън, където те си купиха три здрави коня и напълниха торбите си с голямо количество муниции и хранителни припаси. След това продължиха няколко дни на коне покрай реката, докато стигнаха до малкото поселище, където мастър Уинкли бе издигнал своя „Store and boarding house“.

Тресков и Тиме язدهа горе-долу добре. Положението на Петер Полтер обаче беше друго; той заемаше най-неописуеми положения на седлото и постоянно свиваше нагоре краката си, като че ли конят му газеше в рядка кал, която стигаше чак до седлото. Тъкмо той беше попаднал на един опърничав жребец от Дакота, който му създаваше големи главоболия, въпреки че храбрият кормчия бе придобил от предишното си пребиваване в прерията поне толкова сръчност, колкото да не падне на земята. Сега той поиска да слезе от седлото, но конят му, изглежда, не беше съгласен с това – той скочи във въздуха и с четирите си крака едновременно.

– Have care – внимание – attention – хоп, ах, ти, кранта такава! – развика се той ядосано и стовари мощния си юмрук между ушите на коня. – На ти да разбереш, щом си мислиш, че Петер Полтер е някой цирков артист или друго подобно салтомортално същество! Ще ми размахва този звяр опашката си като главния флаг на някой тримачтов кораб и ще ми размахва ушите си, като че ли иска да лови морски раци с тях!

Ако ми беше паднала между предната и средната мачта на някой добър презокеански кораб, щях да ти покажа какво представлява добрият кормчия! Grace a dieu – heighday, ето ви на каютата, в която е хвърлил котва мастьър Уинкли, ирландецът. Хайде, Петер Полтер, слизай от реята! А тебе, сатанинска кранто, ще вържа тук за оградата така, че да не те отнесе течението навътре в открито море! Слизайте, мастьър Тресков и господин Тиме, пристигнахме в търсеното от нас пристанище!

Те скочиха от седлата и вързаха конете си пред оградата. Полтер се заклатушка с такава разкрячена походка, като че ли от ездата го бе хванала морска болест, мина през коридора и през отворената врата и се озова в заведението на ирландеца.

– Good day, стари приятелю! – поздрави той ханджията. – Донеси веднага нещо мокро, иначе ще те прегазя с кила си, страшно съм ожаднял!

Двамата му спътници не се оказаха толкова разговорливи, насядаха мълчаливо и предоставиха на него въведението към запланувания разговор.

– Hola, my good haggler, не познаваш ли вече Петер Полтер? – пита кормчията.

Усмивка образува по лицето на ханджията множество бръчки и той отвърна:

– Още те познавам. Не се забравя така лесно човек, който може да пие като тебе!

– Well done, bien! Само че не можех да повярвам, че имаш такава памет! А помниш ли, когато пихме тук на раздяла с Дик Хамърдъл, Пит Холбърс и още неколцина, но се наложи да остана още два дни, защото останалите изобщо нямаха намерение да изтрезняват!

– Йес, йес, това беше такъв „дринк“, какъвто още не бях преживявал и едва ли повече ще участвам в нещо подобно. А къде се губи през това време?

– Бях на изток, после по море, поогледах се насам-натам, а сега се каня пак да прекарам седмица или две при моя приятел Дедли-гън. Налице ли е все още старият трапер, а?

– Струва ми се, да! Така лесно не могат да го пречукат индианците, а и тези, дето са с него, умеят да пазят и себе си, и него. Дик Хамърдъл беше тук неотдавна. И дългият Пит беше с него. После си тръгнаха и ми се струва, че са се натъкнали на червенокожи. Както разправят, огелаласите нападнали влака, но получили порядъчно количество олово и стомана от Дедли-гън и Винету.

– Винету ли? А може ли да видим и ние апача?

– Сигурно – кимна ирландецът, – беше дори тук и така ме сграбчи за гърлото, че за малко щях да се удуша.

– Alas, old friend, сигурно си плавал напреки на курса му!

– Нещо такова! Не го познавах и не исках да му продам муниции, но дяволски криво си бях направил сметката. А искате ли да видите Бен Кънинг?

– Бен Кънинг? Тук на борда ли е?

– Струва ми се, да! Само че отиде за малко из гората и остави коня си зад къщата.

– Lack-a-day, добре се нареждат нещата! А накъде е опънал платната, към Дедли-гън или идва оттам?

– Към него, към него! Бил е известно време долу край Мисури, където има роднини, и сега пак се кани да се изкачи към планините.

– А кога ще вдига котва?

– Какво? Абе я говори като всички свестни хора! Кой може да разбере ужасните ти дрънканици?

– Глупак си ти, цял dull-man, какъвто не можеш намери по света, и такъв ще си останеш! Кога ще тръгва отук, исках да река.

– Не мога да ти кажа, но няма да кисне цяла вечност при мен.

– Свалил ли е седлото на коня си?

– Не.

– Тогава може би още днес ще хване веслата, а и ние с него! Ханджията, изглежда, наистина хранеше много приятелски чувства към този странен чудак, защото иначе беше мълчалив и въздържан човек и може би от години не се беше впускал в такъв продължителен разговор.

В този момент Тресков реши да зададе въпрос и като бръкна в джоба си, извади една фотография.

– Ще ми кажете ли, дали неотдавна не са наминавали край вас двама души, двама немци, които са се казвали Хайнрих Мертенс и Петер Волф?

– Хайнрих Мертенс и Петер Волф ли? Хм, ще изгълтам всичките си запаси от барут, прахан и огниво, ако това не бяха двамата грийнхорни, тръгнали към Дедли-гън!

– Как изглеждаха?

– Зелени, много зелени, човече, повече не мога да ти кажа. Единият от тях – мисля, че беше Хайнрих Мертенс – ни направи удоволствието да заплаши дебелия Хамърдъл с пушката си за врабчета. Здравата си изпати. Струва ми се, че Дик щеше да му даде да опита няколко

сантиметра стомана, ако онзи не беше казал, че е племенник на Дедлигън.

– Открихме ги! – каза Тресков зарадвано. – А накъде отидоха после двамата?

– Тръгнаха с дългия и дебелия към саваната. Не знам нищо повече.

– Я погледнете тази снимка тук, мастър! Познавате ли този човек?

– Ако това не е Хайнрих Мертенс, можете веднага да ме намажете с катран и да ме овъргаяте в перушина!

След това обаче той направи крачка назад, като че ли ненадейно му бе хрумнала някаква мисъл, и запита с резервиран тон:

– Сър, да не би да търсите този човек?

– Защо?

– Хм! Никой уестман не носи такова изображение в джоба си, а вие изглеждате... изглеждате така фин и излъскан, че... че...

– Е, какво че?

– Че бих искал да ви дам един добър съвет!- поправи той започнатото изречение.

– Какъв съвет?

– Онова, което става при мене, не ме засяга, щом никой не нарушава неприкосновеността на дома ми. Никого не питам и никому не отговарям. На вас ви дадох обяснения, защото пристигнахте с Питър Полтър, иначе нямаше да научите от мен нищо. Но не показвайте вече никому тази снимка и недейте пита за никого, преди да сте били по-дълго време из саваната, преди да сте позаприличали на човек от саваната, иначе... иначе...

– Иначе какво?

– Иначе може някой да ви вземе дори за полицаи, за някой детектив, а това често е твърде лошо. Уестманът не се нуждае от полиция, той сам съди онзи, който трябва да бъде осъден, а ако някой се намеси, му показва извития си нож!

Тресков се канеше да му отвърне, когато вратата се отвори и влезе един човек. Петер Полтер скочи веднага щом го видя и се развика:

– Бен Кънинг, стари скитнико, наистина ли си ти? Ела насам и си пийни! Спомням си много добре, че гърлото ти има дяволски голямо отвърстие!

Влезлият беше дребно и слабичко човече, по чието тяло, изглежда, нямаше и половин килограм месо. Той загледа моряка учудено, при което дребното му лице се покри със стотици бръчки и бръчици от неговата усмивка.

– Бен Кънинг? Скитник? Пиене... голямо отвърстие? Хи-хи-хи-хи, къде ли само съм виждал този юначага, струва ми се толкова познат!

– Къде си ме виждал ли? Тук, разбира се, че тук! Понапрегни малко мозъчето си!

– Тук ли? Хм! Не мога така бързо да си спомня. Твърде често съм бил тука и с толкова различни хора, че не мога така бързо да си спомня за някой от цялата тълпа. А как звучи името ти, а?

– Дявол да го вземе, този малчуган седеше до мен тук при мастър Уинкли и така пи, че два дни след това не можа да си помръдне малкото пръстче, а сега ме пита как звучало името ми! А на всичко отгоре бях с него в планините, където ние с Дедли...

– Стоп, приятелю! Хи-хи-хи-хи, сега вече те познах! – прекъсна го дребният човечец. – Не се ли казваш Питър Фолтер, или Молтер, или Волтер, или...

– Полтер, Петер Полтер, кормчия на бързоходния кораб на Съединените щати „Swallow“, ако обичаш да си отбележиш! После станах тук за малко уестман и съм...

– Знам, знам! Беше заедно с нас и накрая за малко щеше да ме умориш от пиене. Хи-хи-хи-хи, ама имаш гърло, каквото още не съм виждал, и можеш да пиеш като... като... самия стар Татко Мисисипи. Ами къде беше след това и накъде си тръгнал сега?

– Малко пообиколих света, а сега се каня пак да намина към вас, ако нямаш нищо против.

– Към нас ли? А защо?

– Ето тези джентълмени имат нещо да говорят с вашия капитан или полковник. Ще го намерим ли у дома?

– Мисля, че да. Кога тръгвате оттук?

– Веднага щом е възможно. Ще дойдеш ли с нас, а?

– Нямам нищо против, но да не ме накарате да чакам.

– Колкото по-скоро тръгнем, толкова по-добре и за нас. Яж и пий, стара кримка такава, и нека тръгваме!

Пътят, избран от тях, беше абсолютно същият, по който потеглиха Дик Хамърдъл и спътниците му преди няколко дни. Естествено, че следите им вече не можеха да бъдат забелязани.

Петер Полтер, кормчията, вече беше яздил из тези места, само че не можеше точно да си спомни пътя. Обаче Бен Кънинг се оказа толкова по-добър и незаменим водач. Дребното човече, което изглеждаше толкова слабовато, показва сега такава проникателност, издръжливост, пъргавина и такава чувство за ориентиране, че спечели пълното доверие на

всички.

Бързаха колкото беше възможно, но Тиме и Тресков не бяха особено добри ездачи, а пък дакотският жребец създаваше толкова много работа на кормчията, че той бе непрекъснато в лошо настроение. Продължиха пътуването си няколко дни, след което стигнаха до железопътната линия, където се бе провело нападението над огелаласите. Беше рано сутринта, когато Бен Кънинг спря внезапно коня си и се загледа съсредоточено в далечината.

– Погледнете, мешърс – извика той, като посочи с ръка напред, – погледнете първо там, във въздуха, а после и към земята. Горے летят гробарите а долу, близо до релсите, седят койоти. Някой е получил последния удар с нож или последния куршум. Елате, нека се огледаме!

Четиримата ездачи подкараха конете си в тръс и достигнаха мястото на сражението. Трупове на убитите лежаха все още там, където бяха паднали; тук-там костите бяха обелени от лешоядите и койотите. Влаковете бяха преминавали покрай това място, без пътниците да бяха обърнали някакво внимание на случилото се. Бен Кънинг огледа педантично всички подробности.

– Lack-a-day – обади се той най-сетне, – тук е имало страхотна битка. Виждате ли релсите? Поправяни са. Червенокожите са искали да нападнат влака, но белите са им попречили. Били са от племето на огелаласите – личи си от татуировката. А тези разцепени черепа – такива удари може да нанася само Дедли-гън, нашият кърнъл. Дик Хамърдъл и Пит Холбърс също са били тук. Ето къде са стояли, както обикновено обърнали гръб един на друг. Личи си от отпечатъците на стъпалата им, които са се връзали дълбоко в почвата. Там са горели огньовете, а отсреща са били вързани за колчета конете на индианците – виждате ли дупките в земята? А тук, елате, оттук продължават следите на белите. Да ги последваме!

След два часа те стигнаха действително до лагера на белите, където Бен Кънинг се огледа внимателно. Внезапно той извика:

– Погледнете, двама са избягали и са ги преследвали! Той водеше коня след себе си и следваше дирята, оставена при бягството на Мертенс и Волф; тя се бе отпечатала толкова дълбоко в земята, че и сега все още можеше да се различи.

– Хелоу, ето къде е бил краят на цялата работа, тук конете им са били съборени с ласа и eгад, мешърс, били са двама бели, но не са ги преследвали червенокожи, а трима бели и един индианец. Хи-хи-хи-хи, струва ми се, че познавам отпечатъците от стъпалата им. Нека първата

срещната гризли ми смачка мозъчната черупка, ако това не е бил нашият кърнъл с Дик Хамърдъл и Пит Холбърс и... и... наистина, това не е бил никои друг, а Винету, апачът!

Останалите не можеха да се начудят на проникателността и сигурността, с които дребният ловец правеше изводи от обърканите и вече не на едно място изтрети следи.

– Двама бели ли са били преследвани? – попита Тресков нетърпеливо.

– Двама бели, сър, това е сигурно, защото стъпките им тук, където са стояли, са с пръстите настрани, докато индианците ходят с прибрани навътре пръсти. Ей там назад са лагерували. Струва ми се, че на утрото двамата са били вързани на конете си, защото отгук-нататък животните са вървели две по две. Победителите са водили конете на двамата за юздите.

Въпреки че мълчаливите предположения на Тресков бяха твърде близко до истината, той и никои от останалите не можеха напълно да си обяснят станалото. Бяха изказани най-различни предположения, докато Бен Кънинг сложи край на това напразно мъдруване:

– Тръгнаха са в посока към скривалището, но съм готов да се обзаложа, че индианците са се събрали и ги преследват. Мешърс, най-добре ще е да продължим по следите!

Тримата се съгласиха и подкараха бодро конете си след дребния ловец.

Едва бе изминал половин час, когато той извика:

– Behold, не бях ли прав? Ето тук отляво и отдясно са се приближили два отряда индианци. Заобиколили са от двете страни мястото на битката, за да открият в каква посока са потеглили белите. Тук, на това място, са се обединили, за да ги преследват. Пясъкът запазва следите дълго време, затова предполагам, че имат преднина от няколко дни. Но нашите коне са добри, а те имат при себе си положително ранени, които не могат да издържат на бърза езда. Може би ще успеем да ги догоним, преди да са достигнали лагера на Дедли-гън.

Отново продължиха напред; изминаха часове и дни, а те продължаваха да следват дирята, която ту ставаше по-ясна, ту отново се губеше по камънаците или меката трева, но Бен Кънинг винаги съумяваше да я открие. Така те достигнаха онази местност, където Арканзас Ривър описва широка дъга към Смоки Хилс и от планините се стичат към нея многобройни потоци.

Откритата прерия постепенно се покри с храсталаци и след това

премина във високостеблена девствена гора. Водачът на малката група ставаше с всяка изминала минута все по-предпазлив, тъй като следата, по която вървяха, изглеждаше все по-свежа и зад всяко дърво можеше да се очаква среща с някой индианец.

Ето че изведнъж Бен Кънинг спря и започна да оглежда меката, покрита с мъх земя много старателно.

– Наистина, ето тук от гората излизат следи на бели мъже. Срещнали са се с индианците, без да е имало сражение. Виждате ли, ето в този кръг са стояли предводителите на двете страни и са преговаряли. После калкуметът, лулата на мира, е обиколила наоколо; това става ясно от мъничкия остатък от пункса, който е паднал тук на земята полу овъглен. Положително това е била група bushhawkers, които са се обединили с червенокожите, за да открият лагера ни, да го нападнат и да си поделят плячката.

– Милиони дяволи и хиляди моряшки проклетия! – прогърмя гласът на Петер Полтер. – Ще ми се така да ги разпердушия с моите хубави юмруци, че белите да почервенят, а червенокожите да побелеят от страх! Ако не ме лъже вятърът, скоро ще трябва да приберем платната си и да хвърляме котва. Но какво ще правим с нашите четириноги превозни средства? Моето направо ми е дошло до гуша; така ме клатушка и люлее насам-натам, че ме боли мозъка и всичките ми двеста тридесет и осем кости заплашват да се смъкнат една по една в ботушите!

Кънинг се засмя на това вайкане на храбрия моряк и отговори:

– Вярвам ти, мастър. Седиш на коня си, като че ли ще правят палачинки от тебе. Разбира се, че не можем да вземем по-нататък животните с нас, само ще ни пречат. Но известно ми е едно място, където можем така да ги скрием, че никой индианец да не ги намери. Елате, мешърс!

Той свърна настрани и се отправи към гората. След мъчително и дълго промъкване между гъстите храсталаци те достигнаха до малка полянка, скътана навътре в гората, където забиха колчетата и вързаха конете си. После отново се върнаха на онова място, където бяха напуснали дирята.

Продължиха да вървят по следите с най-голяма предпазливост, като поразхлабиха ножовете в ножниците си и приготвиха карабините за стрелба. Внезапно Бен Кънинг спря и се ослуша.

– Я чуйте, хора! Това не беше ли пръхтенето на кон. Останалите също застанаха неподвижно и се заслушаха в тишината на девствената гора. Неиде отстрани се разнесе тихо цвилене.

– Или там им е лагерът, или са оставили само животните, за да

могат да се придвижват по-бързо напред. Това сатанинско добиче ще ни надуши и ще ни издаде. Трябва да се движим срещу вятъра, който идва от тази посока.

Той легна на земята и запълзя, като описваше широка дъга. Другите последваха примера му. След известно време той им направи знак да избягват всякакъв шум и посочи между храстите към едно открито място, което се простираше пред тях. Там пасяха около тридесет коня, охранявани от двама индианци.

– Виждате ли червенокожите негодници, мешърс? Имам голямо желание да ги накарам да опитат ножа ми и да разгоня конете по четирите посоки на света, хи-хи-хи-хи! Само че не бива. Не трябва да се издаваме. Напред! Необходимо е да ги настигнем колкото може по-бързо, но не по следите, а отстрани.

Дребният ловец се запромъква между гъсталака с безшумността и сръчността на змия. Пътят беше ужасно труден. Изминаха часове. Нощта започна да настъпва под широките корони на дърветата много по-рано, отколкото навън, в откритата прерия. Ставаше все по-трудно да се придържат към определената посока. Ето че Кънинг вдигна глава и задуши въздуха с широко разтворени ноздри.

– Мирише на огън и пушек. Разположили са се на лагер. Напред, но тихо, много тихо, защото сме съвсем близо до тях!

Сега храстите вече изчезнаха и гигантските стволоче на дърветата се издигаха свободно нагоре към зеления свод като колоните на огромна катедрала. Четиримата мъже пълзяха по корем от едно дърво до друго, като търсеха прикритие зад дебелиите стволоче, докато се уверят, че никой не ги е забелязал и че близката околност все още не крие никаква опасност за тях.

Така стигнаха до ръба на един „gutter“, както пионерите в Дивия запад наричат остроръбестите долчинки, които често се срещат в девствените гори, тесни, дълги и дълбоко пресечени. Кънинг внимателно приближи главата си към ръба и погледна надолу. Точно под тях на дълбочина от около петнадесетина метра гореше огън, около който седяха тридесетина червенокожи и бели мъже, а малко настрани от тях, зорко наблюдавани, лежах три човешки фигури, чиито крака и ръце бяха вързани.

– At length, ето ги! – обади се тихо дребният трапер. – А те и не подозират, че тук отгоре ги зяпаме така великолепно, хи-хи-хи-хи! Но кои са онези тримата там? Мешърс, да се промъкнем още малко напред, ей до онези папратови хрусталаци; оттам ще можем да видим лицата им!

Гъстите папратови листа растяха до самия ръб на долчинката и им даваха възможност да се прикрият толкова добре, че бе невъзможно да бъдат забелязани.

– Zounds – прошепна Кънинг, след като отново бе хвърлил поглед надолу, – това е нашият кърнъл заедно с Пит Холбърс и Дик Хамърдъл. Нападнали са ги и са ги пленили!

– Дедли-гън ли? – попита кормчията, като провря главата си между широките листа – Heavens – vraitment – наистина! Бен, да скоча ли долу да ги измъкна с помощта на двата си юмука от това неприятно положение?

– Почакай още малко, приятелю, да видим най-напред какво ще става тук! Не виждаш ли, че тези подлещи са се скупчили така наблизко само за да решат съдбата на пленниците си? Онзи чернобрад ловец ръководи съвещанието и огелаласите са се съгласили с това, следователно вождът им трябва да е паднал убит край железопътния насип. Вижте, вече приключиха и предводителят им става!

И наистина беше така. Един от белите ловци, който по всяка вероятност беше техният предводител, се изправи и се приближи към пленниците. Той развърза ремъците около краката им и им направи знак да станат. След това им каза със заповеднически тон:

– Чуйте какво се реши за съдбата ви! Ти си Дедли-гън, предводителят на ловците, които имат нейде тук из гората тайно скривалище, нали? Заговореният кимна утвърдително.

– Ти си убил Мато-си, вожда на тези храбри червенокожи? Отново последва същото кимване.

– Хората казват, че си донесъл от планините голямо количество злато и си го натрупал в скривалището си. Вярно ли е?

– Много злато!

– И че си складираш няколко хиляди бизонски кожи?

– Уел, мастър, добре си информиран.

– Тогава слушай какво имам да ти кажа: тези червенокожи мъже искат смъртта на всички ви. Вярно е, че им дадох съгласието си, но познанията им по английски не са достатъчни, за да следят думите ми, затова ще ви направя едно предложение.

– Говори!

– Ще ни заведеш до вашето скривалище, ще ни дадеш златото и кожата, а след това всички сте свободни!

– Това ли е всичко, което искаш от нас?

– Да. Решавай бързо!

– Изглежда, че си слушал дяволски малко за Дедли-гън, мастър, иначе нямаше да ми правиш такова гламаво предложение. Съюзил си се с червенокожите негодници само заради златото ми. Един бял в съюз с червенокожи срещу бели; много по-голям подлец си и от тях. Нека бъде проклето името ти во веки веков! Или наистина ме смяташ за толкова глупав да ти повярвам, че след като получиш онова, което желаете, ще ни освободите?

– Ще удържа обещанието си и ти забранявам всяка обидна дума!

– Можеш да го разправяш на някой грийнхорн, но не и на мене! Много добре знаеш, че ще използвам свободата си, за да те изправам пред дулото на карабината си и да си възвърна ограбеното. Застреляй ни, ако имаш нужната смелост!

Сигурно Дедли-гън беше разбрал, че може да се държи така смело. Докато говореше, погледът му беше огледал ръба на падината бързо и изпитателно, след което също така бързо се бе отместил. По устните му заигра едва забележима усмивка на задоволство.

Този поглед не беше убягнал от внимателното полицейско око на Тресков, той се взря насреща към мястото, което бе привлякло вниманието на Дедли-гън, и трепна неволно.

– Погледни насреща – пошепна той на Бен Кънинг, който лежеше до него, – виждам главата на един индианец! Дребният ловец последва ukazанието му и тихо каза:

– Good-lack, Бога ми, това е Винету, апачът! Предполагах, че ще се появи, нали е бил заедно с нашия кърнъл! Не е бил пленен и ги е последвал, за да ги освободи. Трябва да му дам нашия сигнал!

Той доближи едно листо до устните си и след малко се разнесе песента на американски шурец. Звукът не можеше да събуди подозрението на враговете им, защото този вид шурец се среща твърде често. Обаче Винету погледна учудено към тях, след което изчезна. И тримата пленени ловци бяха наострили слух, но не се издадоха нито с някое движение, нито лицата им промениха изражението си.

– Да ви застрелям ли? – попита онзи, като повдигна рамене. – Какво си въобразяваш! Ще трябва да ви предам на индианците, а те ще ви вържат на кола на мъченията. И без това ще вземем златото и кожата. Само дяволът би ни попречил да намерим някоя следа от хората ти. И така, вразуми се, мастър, и кажи да!

– И през ум не ми минава такова нещо! Не мога да приема никакъв подарък, дори това да е животът ми, от човек, който напада братята си от засада и после ги продава на враговете им; не мога да приема нищо

от човек, който се представя за мой племенник, а после ни напада! Мас-тър, ти си подлец, запомни това!

– Дръж си езика зад зъбите, иначе ще го изрежа с ножа си, преди да съм те предал на червенокожите!

– Докажи, че си по-добър, отколкото те мисля! Върни ни оръжията и нека се бием, ако имаш смелост – трима срещу тридесет!

– Не е необходимо, масър, и без борба ще ви светим маслото. А що се касае до думата „подлец“ и кому тя приляга, няма да спорим сега! И така, накратко: приемаш ли предложението ми, или не?

– Не!

– А другите двама?

– Хм – обади се Дик Хамърдъл, като присви презрително малките си очички, – дали го приемаме, или не, е все едно, но нищо хубаво не те чака, повярвай ми. Ако ръцете ми бяха свободни, а юмрукът ми стискаше карабината, тогава дяволите щяха да те вземат! Или си на друго мнение, Пит Холбърс, старий Куне?

– Дик, ако ти мислиш, че трябва да го вземат – отвърна дългият, – то аз нямам абсолютно нищо против!

– Well done – отвърна онзи долу с гневни пламъчета в очите, – тогава нека червенокожите ви набучат на кол и ви пекат колкото си искат!

Белият седна при индианците, за да им съобщи резултата от преговорите.

Междувременно под закрилата на папратовите листа се бе състоял тих, но много развълнуван разговор.

– Значи онзи, който говори сега, е вашият кърнъл? – обърна се Тиме към Бен Кънинг.

– Да, сър, твоят чичо, ако е вярно онова, което ми разказа.

– Той е, можеш да ми вярваш. Прилича така много на баща ми, че не остава място за съмнение. А сега, когато го срещам най-сетне, той е загубен! Няма ли начин да го спасим, Бен?

– Слушай, сър, ако си мислиш, че ще изоставя моя кърнъл в беда, тогава значи не ме познаваш. Мешърс, мога ли да разчитам на вас?

Останалите кимнаха безмълвно. Обаче Петер Полтер се обади:

– Да не мръдна оттук и да умра от глад като останки от стар кораб, ако не пипна онзи подлец, дето говори долу с Дедли-гън, и не го направя на каша! Но, мистър детектив, я извади онази фотография от торбата си! Има достатъчно светлина от огъня, за да й хвърля един поглед! Нека на място ме обърнат с кила нагоре, ако физиономията му не прилича на снимката!

– Нямам нужда от фотографията, Петер. Той е. Веднага го познах – отвърна Тресков. – Я огледайте внимателно негодниците, господин Тиме, не са ли Мертенс и Летрие?

– Те са! Всяко съмнение е изключено. Така близо сме до целта, но ще ни се измъкнат!

– Не бързай, сър! – отговори Кънинг. – Дедли-гън чу сигнала ми и знае, че наблизко има кой да му помогне. Само да са му свободни ръцете и ще видиш какво ги очаква тези гадове!

Зад тях се разнесе тихо шумолене. Гъвката фигура на апача се появи.

– Винету чу шурец и разпозна лицето на Бен, приятелят на неговия бял брат. Винету ще се промъкне в падината и ще освободи приятелите си от ремъците. Нека след това моите братя се спуснат бързо в долчинката и се нахвърлят върху белите и огелаласите, а после да последват Дедли-гън към вигвама му!

Както се беше появил Винету, така и изчезна. Четиримата мъже наблюдаваха внимателно неприятелския лагер и бяха готови всеки миг да започнат нападението.

В този момент Мертенс стана отново, а заедно с него наставаша и всички бели и червенокожи. Но преди да беше изрекъл и дума, една тъмна фигура изскочи измежду близките шубраци и се озова светкавично при пленниците. Това беше Винету.

Три движения с ножа – и ръцете им бяха свободни; отгоре се разнесоха четири изстрела и после още четири. Дедли-гън нямаше време да наблюдава по-нататъшното развитие на събитията. Той изтръгна томахока от най-близко застаналия до него индианец и се втурна между смаяните си неприятели.

– Come on, удрай, удрай! – разнесе се гласът му, докато Винету повяляше край него огелаласите като тръстики.

– Пит Холбърс, старий Куне, виждаш ли онзи юначага, който ми отмъкна карабината? – извика Дик Хамърдъл триумфиращо. – Ела, трябва да си я взема-

Двамата неразделни приятели започнаха да си проправят път напред, докато дебелият успя отново да си възвърне своята любима цепеница. Петер Полтер, кормчията, беше връхлетял като лавина върху изплашените противници. Искаше да изпълни обещанието си. Сграбчи предводителя им с мечите си лапи за врата и бедрото, вдигна го високо във въздуха и го запокити на земята със страшна сила.

– Bounce, готово! Сега по-нататък, хора, удрайте, сечете, мушкайте,

стреляйте по тях, изхвърлете ги зад борда, та да се удавят, сплескайте ги на пита, ура – ура!

Неприятелите им бяха трикратно по-многобройни от тях, но изненадата ги бе поставила в неизгодно положение. Ето защо, преди още да помислят за съпротива, половината от тях лежах вече на земята. Както и през онази нощ на нападението край железопътния насип, томахокът на Дедли-гън вилнееше между неприятелските редици. Винету повали не по-малко врагове, а сред най-гъсто счепкалите се противници бяха застанали гръб до гръб Дик Хамърдъл и Пит Холбърс – „обърнатият сандвич“. Кормчията фучеше из долчинката като побесняла фурия, дребният Бен Кънинг пък се беше скрил в храсталака при изхода ѝ, като с изстрелите си отблъскваше всеки опит за бягство.

Тресков и Тиме още от началото на сражението бяха насочили цялото си внимание към Мертенс и Волф. Тресков беше измъкнал резервните си ремъци и бе направил от тях примка.

– Последвайте и вие примера ми! Изстрелите ни ще ги сплашат. Аз ще се заема с виконта, а вие със слугата му. Преди да помислят за съпротива, примките трябва да са на вратовете им, а те да се намерят на земята в безсъзнание!

Този съвет на полиция се оказа полезен. След няколко минути нападателите бяха победители. Мертенс, който беше запратен на земята от кормчията и Волф бяха вързани. Почти всички неприятели лежах мъртви на земята; бяха успели да избягат само един бял и няколко индианци.

Не беше в характера на Дедли-гън да разпитва много-много как се е стигнало до неочакваното им освобождаване, още повече че сега трябваше да се възползват от победата си.

– Хора, напред, към конете! – извика той. – Да не ги изпуснем! Индианците са оставили постове при животните. Ще трябва да се справим с тях. Но не е необходимо да идват всички. Някои от вас могат да останат тук.

Той бързо изчезна с неколцина от хората, а Тресков, Тиме и кормчията останаха при пленниците. Насядаха на земята. Положението им в никакъв случай не беше безопасно, защото избягалите червенокожи можеха да се върнат и да си отмъстят с изстрели от сигурно разстояние. Обаче нищо не се случи. Те се вслушваха напрегнато в тишината на нощта, но не доловиха нищо подозрително. Първият шум, който чува в настъпилата тишина след схватката, беше предизвикан от завръщането на приятелите им. Храстите прошумоляха, пропукаха клончета.

Спътниците им бяха успели да надделеят над пазачите на конете и сега водеха своите животни заедно с тези на враговете си. Бен Кънинг не беше забравил своя кон, както й конете на другарите си.

– Пит Холбърс, старий Куне, виждаш ли, че старата ми кобила е пак при мене? – запита щастливият Хамърдъл.

– Хм, ако мислиш, че я виждам, то аз нямам нищо противно by god, още малко и с тебе, и с нея щеше да бъде свършено!

– Дали щеше да е свършено, или не, е все едно, но ми се иска да разбере кои са хората, които заедно с дребния Кънинг,.. sdeath, това не е ли дяволският кормчия от Джърмани, който има огромни юмуци и пие така страшно много?

– Разбира се, че съм аз, дебело буре! Значи още ме помниш, а? Пак се прехвърлих през океана заедно с мастър Тресков и мастър Тиме, защото...

– Мастър Тиме? – попита бързо Дедли-гън. – А-а, Петер Полтер! Наистина това си ти! Какво търсиш пак в саваните и какво искаше да кажеш с твоя „мастър Тиме“?

– Това е ей този човек, който е дошъл заедно с господин Тресков, за да посети чичо си.

– Този ли?

Той отстъпи крачка назад, огледа дълго и изпитателно племенника си, после протегна и двете си ръце и извика:

– Няма измама, не! Познавам тези черти. Хайнрих, племеннико, добре дошъл, хиляди пъти добре дошъл!

Двамата се прегърнаха продължително, а останалите стояха мълчаливо наоколо, докато Дедли-гън се опомни и разбра, че неговият скъп племенник все още е изложен на опасност. Храбрият ловец не се страхуваше заради себе си, но сега го пусна и нареди:

– Сега не му е тук мястото за задаване на въпроси и обясняване. Да тръгваме към скривалището, то е съвсем наблизо! Там можем да отпразнуваме пристигането ти и нашето спасение. Ще превържем и раните, с които се отървахме.

Всеки хвана поводите на няколко коня и потеглиха. Продължиха сред тъмнината най-напред между великанските стволоче на дърветата; над главите им беше гъстият покрив от короните им. После навлязоха между скали. Извитите пътечки образуваха цял лабиринт, в който дори и през деня можеше да се ориентира само човек, добре познаващ местността. Най-сетне тръгнаха по течението на малко буйно поточе и стигнаха до котловидна долина, в която се намираще тайният лагер на

групата трапери и златотърсачи, които предвождаше Дедли-гън. Бяха запалени няколко огъня, а около тях седяха немалък брой уестмани, хората на полковника.

Шеста глава Съзаклятието

Има различни видове треска, които не се дължат на заразата от инфекциозни причинители, споменати в медицинските справочници и въпреки това те могат да бъдат също така заразни и бързо преносими като онези заболявания на човешкия организъм, които се разпространяват от човек на човек под формата на епидемии и намаляват броя на населението в градове и села. Става въпрос за видовете треска, които дължат произхода си не на различните условия, създавани в човешкия организъм, а на политически, религиозни и други фактори, които завладяват мисълта и въображението на цели народи, превръщат най-спокойното и уравновесено състояние на хората в избухващи страсти и довеждат до бързо разпространяващо се състояние на безумие, а после отстъпват много бавно на нормалните и законни порядки.

Такъв вид треска можем да наблюдаваме във всички времена и всички части на земното кълбо. Почти винаги тя е свързана с мисълта за печалба, която възбужда в крайна степен умовете на отделни хора, както и на широки слоеве от обществото, и подтиква грубата сила към всевъзможна изява и върховно напрежение. Спомнете си само за Калифорния! Броят на заселниците в тази земя беше твърде малък. Но ето че един щастливец открил, че в долините ѝ се крият несметни златни съкровища. Тази новина обиколи светкавично целия свят и за кратко време там вече гъмжеше от авантюристи от всички континенти, които се бяха стекли, за да се опитат да отворят вратата на съкровищницата, крила блестящите си неподозирани богатства милиони години. За мигове никнеха цели лагери от палатки и бараки, многобройни поселища израстваха като из земята и там, където местоположението им се окажеше добре избрано, се превръщаха с небивала бързина в градове, а жителите им наброяваха скоро стотици хиляди души.

Един от тези градове е Сан Франциско, владетелят на Златната страна и на Тихия океан.

Ако човек застане днес на кея на градското пристанище, за да наблюдава човешката тълпа, която се движи почти в хаотичен безпорядък, ако човек се загледа в широките и дълги улици, просторни площади, разкошни дворци и постройки, зад чиито бляскави стъкла са струпани всевъзможни предмети и украшения от злато или всичко онова, което

може да имаш срещу злато, той много трудно ще може да повярва в нищожното мизерно начало, от което се е родил и израснал този световен град на блестящия метал.

И както се надигат и сгромолясват огромните вълни в открито море, както пъстрата тълпа от всички краища на света се блъска и тика, натиска и напират безспирно из улиците, площадите и обществените сгради, така и непостоянното щастие издига и сгромолясва хората, така и капризната съдба изтиква топката за игра, наречена човек, нагоре, към някой уж сигурен връх, за да го блъсне в следващия миг отново долу, на дъното, където пълзят многочислените „паразити на обществото“. Онзи, който до вчера е бил величан като милионер и са му завиждали, може би още днес ще тръгне на път към златните мини с кирка, лопата и карабина, за да спечели отново изгубеното си богатство. Тези хора са обикновено от съмнителен произход и някои членове на човешкото общество с бляскава външност се разкриват в края на играта като лишени от всякакъв морал авантюристи, чието съществуване е било зависимо изключително от каприза на съдбата...

Един ветроход се движеше по курса от Акапулко към Сан Франциско. Това беше тримачтов кораб, здраво построен, с красива линия, на чиито нос и кърма се виждаше името му, написано със златни букви: „L'Horrible“. Униформата на екипажа показваше, че се числи към военния флот на Съединените щати, макар по някои дребни особености в линията му, както и в такелажата, можеше да се предположи, че не е бил строен за тази цел.

В настоящия момент капитанът бе застанал на задната палуба и беше отправил поглед нагоре към вантите, където висеше един моряк с бинокъл в ръка и се оглеждаше внимателно.

– Е, Джеймс, видя ли го? – попита той.

– Ай, ай, кептън, плава точно пред бинокъла ми! – отвърна морякът, като посочи с ръка по посока на вятъра. Той се беше обърнал към своя началник с „капитане“, въпреки че последният носеше отличията на лейтенант от военноморския флот. Но един чин по-нагоре никога не може да навреди, още повече когато въпросното лице го заслужава.

– Какъв курс държи?

– Тръгва подир нас, мастър. Струва ми се, че идва от Гуаякил или Лима, а може би дори и от Валпарайсо, защото държи курс, който минава още по на запад от нашия.

– Какъв кораб е това, Джеймс?

– Още не мога да кажа, сър! Нека се приближи още малко.

– А ще се приближи ли?

– Сигурно е, кептън!

– Почти не ми се вярва – гласеше отговорът. – Любопитен съм да видя кораба, който ще изпревари с платната си „L'Horrible“.

– Хм – обади се морякът, като слезе от вантите и даде далекогледа на лейтенанта, – познавам един, който може да го изпревари!

– Кой е той?

– „Swallow“, сър.

– Да, той може, но иначе никой друг! Как ли ще попадне обаче „Swallow“ в тези води?

– Не знам, кептън, но корабът зад нас не е някое бостънско корито, а малък бърз ветроход. Ако беше по-голям, трябваше да го виждаме ясно на това разстояние. А „Swallow“ също е малък и бърз платноход.

– Well, ще видим! – отсече лейтенантът и след като освободи моряка, се отправи към кормилото с далекогледа в ръка.

– Платно на хоризонта, нали? – попита кормчията.

– Да. Зад нас.

– Не бихте ли желали да скъсим малко ветрилата.

– Не е необходимо – отвърна лейтенантът, като погледна през далекогледа. – Това е един изключителен ветроход- Ще ни настигне и без да скъсяваме ветрилата!

– Ха, сър, не ми се вярва!

– Така е – прозвуча отговорът, в който си личеше наранената моряшка гордост, – Напредва много мощно Ето, виж, преди три минути можеше да се забележи само от марса, а сега се забелязва и от палубата.

– Да се отклони ли малко от вятъра?

– Не, искам да видя колко време ще му е необходимо, за да се изравни с нас. Ако е американец, ще се радвам, но ако е някой друг, по-скоро бих му пожелал да върви по дяволите, отколкото да плава с такъв кораб!

Не мина много време и вече можеше да се видят с невъоръжено око върховете на мачтите, а после и стройният корпус на чуждия кораб.

– Това е бързоходен ветроход с такелажа на шхуна – обади се кормчията, – тримачтова шхуна, също като нашия „L'Horrible“.

– Йес. Великолепен кораб, по дяволите! Виж как се носи, гонен от вятъра, опънал всичките си ветрила! Човекът, който заповядва на палубата му, изглежда, няма основание да се страхува от малко повече вятър. Сега подготвя дори ветрилата на брамса, така че шхуната ще повдигне кърмата си и ще затанцува почти само на носовата част!

– Голям юначага, сър. Но ако неочаквано се появи насрещен вятър, шхуната ще легне в морето и ако се лъжа, да не съм кормчия и да не ми е името Перкинс! Малко рисковано борави с ветрилата.

– Не. Не виждаш ли, че скъсяващите въжета не са вързани здраво, а са само закрепени? При неочакван обрат на вятъра само ги отпускат и толкоз!

– Сега вдига флага си. Наистина, американец е! Виждате ли звездите и ивиците? Буквално гълта разстоянието и след пет минути ще се изравни с нас.

– Да, гълта разстоянието, това е точният израз за такава скорост. *My god*, ама този храбрец наистина има от всяка страна по шест оръдейни отвърстия, въртящо се оръдие на бронираната кула на носа, а е сигурно, че има и нещо подобно на кърмата. Можеш ли да различиш вече името му?

– Още не, но ако не се лъжа, това е „Swallow“. Веднъж се качих на палубата му в Хоубоукън и огледах внимателно целия му такелаж, всяко въже, шкот и скрипец.

– Кой беше капитан по онова време?

– Забравил съм му името, сър. Беше стар, почти негоден вече за плаване морски вълк с червеникавокафяв нос, който издаваше джина и бредито. Но добре познавах кормчията – казваше се Питър Полтър, беше дошъл от Джърмани, отвъд океана, беше пътувал много и човек можеше да му се довери. Не виждате ли вече името му с далекогледа?

– Да, това е „Swallow“. Промени курса с един или два румба към наветрената страна! Очевидно иска да говори с нас. Той се върна на задната палуба и извика:

– Ей, момчета, заемете се с брасите!

Моряците се затичаха към въжетата.

– Вдигнете флага!

Звездното знаме на Щатите полетя нагоре.

– Започнете лягането на дрейф!

Заповедите му се изпълняваха със съвършена точност.

– Артилериста!

Извиканият моряк пристъпи към оръдието си.

– Свалете ветрилата! Огън!

Платната се смъкнаха и в същото време проехтя изстрелът над морската шир.

– Кормчия, внимание! Ще дрейфуваме!

Кормилото се подчини моментално на заповедта и „L'Horrible“

легна на дрейф с възможния най-малък вятър по рейте си, за да изчака „Swallow“.

И от неговия борд проехтя изстрел. Едва ли не с баснословна бързина „Swallow“ летеше и се приближаваше все повече. Под шприта му бе разперила заострените си позлатени крила синя лястовица, издялана от дърво. Сега не се виждаше на кърмата името на кораба. Попътният бриз бе издул здраво тежките му ветрила. Наклонен настрани, така че краищата на гафелните рейки почти докосваха водата, корабът летеше с такава сигурност и грация, които правеха чест на името му. Сега, когато кливерът му достигна почти на една линия с флага на кърмата на „L'Horrible“, се разнесе гласът на капитана, застанал отпред на палубата на своята шхуна:

– Свали ветрилата!

Веднага платната се отпуснаха, носът на кораба се издигна, той се изправи от наклоненото си положение, заклати се за кратко време насам-натам, след което застана спокойно, гордо и сигурно над укротените вълни.

– Ахой, кой кораб е това? – попита с длани на устата командирът на „L'Horrible“. Той знаеше много добре какъв е този кораб пред него, но трябваше да спазва обичайната формалност.

– „Swallow“, лейтенант Уолпоул от Ню Йорк, идваме направо от Ню Орлиънс покрай Кап Хорн. А вие?

– „L'Horrible“, лейтенант Дженър от Бостън, имаме задача да кръс-тосваме из тези води, сър!

– Радвам се, сър! Имам да ви предам нещо. Да дойда ли при вас с шалупата, или да доближа борда си до вашия?

– Опитайте, лейтенанте, стига да успеете!

– Ха, „Swallow“ се справя и с по-трудни неща.

Той отстъпи назад и направи знак на хората си. „Swallow“ се извъртя с лекота, описа къса дъга и се спря толкова близо до другия кораб, че екипажът можеше да хване с ръка вантите му; това беше маневра, която можеше да бъде проведена с тази сигурност и при този вятър само от човек с голяма смелост, опитност и умение. Докато двата кораба се полюляваха на две съседни вълни, лейтенант Макс Уолпоул се озова с ловък скок до лейтенант Дженър.

– Имам заповед да ви предам тази запечатана телеграма, сър! – каза той, след като си бяха разтърсили приятелски ръцете.

– Аха! А ще дойдете ли с мен в каютата? Ще трябва да пийнете нещичко на борда на „L'Horrible“.

– Нямам толкова време, лейтенанте. Нека донесат по една глътка на палубата!

Дженър даде необходимото нареждане, след което отвори плика.

– Знаете ли какво съдържа телеграмата? – попита той.

– Не, но мога да се досетя.

– Трябва веднага да тръгвам за Сан Франциско; впрочем бяхме поели вече курс в тази посока. Трябваше да ви съобщя това.

– Well, тогава ще ви предам тези телеграми, които трябва да връчите на капитаните на Щатите, намиращи се на пристанището. Сигурно сте чули вече, че Югът изгуби играта?

– Да, научих го, въпреки че кръстосвам от кратко време в тези ширини. Но ми се струва, че ще има да се потрудим още здравата, как мислите?

– И аз съм на това мнение. Югът е все още доста силен и държи в ръцете си укрепени пристанища и големи източници на суровини и средства. Ще има борба, тежка, безкомпромисна борба, ще бъдат необходими изключителни усилия, за да слоим съпротивата му. Да си пожелаем да се срещнем пак, сър, рамо до рамо и с гърди срещу неприятелите ни!

– Ще се радвам, мастър, сърдечно ще се радвам да мога да атакувам враговете ни с един кораб като вашия „Swallow“! А вие накъде ще трябва да тръгвате?

– И аз съм за Сан Франциско, където ще получа нови заповеди. Преди това обаче трябва за кратко време да патрулираме по пътя на японските кораби. Farewell, „L'Horrible“!

– Farewell, „Swallow“!

Двамата мъже изпразниха чашите си, после Уолпоул скочи обратно на палубата на своя кораб. „Swallow“ се отблъсна от „L'Horrible“, отново издигна платната си по рейте, обърна се по посока на вятъра и се понесе бързо напред под силните викове за сбогом на двата екипажа. Ето че изчезна на западния хоризонт, потопен в червената жаравна на залеза, с онази бързина, с която се беше появил откъм югозападната му част. Остави впечатлението, като че ли някоя прелестна морска сирена бе изплувала от вълните, за да поздрави самотните моряци, след което отново се беше върнала в своето тайнствено водно царство.

Сега и „L'Horrible“ опъна платна, за да продължи прекъснатото си плаване с още по-голяма бързина. Наистина пътуването продължи още няколко дни, но след това броят на корабите, които срещаше по пътя си, се увеличи и най-сетне той хвърли котва в пристанището на „Златната

кralица“.

Тук Дженър предостави уреждането на документите и формалностите с полицията и пристанищните власти на своя кормчия и веднага се отправи към борда на един брониран параход, който бе хвърлил котва до неговия кораб. Едната от поверените му телеграми бе адресирана до капитана му. Останалите кораби, които трябваше да потърси, или не бяха наблизно, или се бяха отправили за кратко време в открито море.

Капитанът прие телеграмата и го отведе надолу в каютата си, където се завърза дружески разговор. Накрая командирът на бронирания кораб каза:

– Ще ви се наложи да прекарате известно време тук. Имате ли познати в града?

– За съжаление, не. Относно развлеченията ще разчитам само на гостилниците и странноприемниците.

– В такъв случай разрешете ми да поставя на ваше разположение моите връзки.

– Приемам с благодарност и задоволство.

– Познавам например една знатна дама, която е наела целия етаж на една от най-люксоznите сгради. Тя е вдовица на някакъв плантатор от Мартиника, името ѝ е Вулетр и е от онези жени, които остават вечно млади и чиято възраст никога не може да бъде определена, защото образованието им, духът и миловидността правят годините безпомощни. Тя живее нашироко, изглежда неимоверно богата, приема у дома си само видни представители на духовния живот, на парите и политическата власт, а лично мен тя ме привлича извънредно силно с това, че е пътувала много по море и е придобила такива познания за нашата професия, на които могат да ѝ завидят доста опитни морски вълци.

– В такъв случай и на мен ми се иска много да се запозная с нея.

– Още днес ще ви дам тази възможност. Тази вечер съм поканен у тях. Ще дойдете ли с мен?

– Разбира се, капитане!

– Добре. Ще ви представя, а след това можете да се чувствате съвсем свободно, като че ли се намирате на борда на вашия кораб. А впрочем той е прекрасен, лейтенанте, и аз ви пожелавам от все сърце щастливо плаване с него. Толкова красиво, сръчно и чисто бе извършена маневрата, когато пристигнахте и хвърлихте котва! От англичаните ли попадна този кораб във флота на Съединените щати?

– Да. Но преди това е бил корабът, от който са се страхували най-много от Гренландия та чак до далечните южни острови. Или не сте

чували никога за капитан Кайман?

– Как да не съм чувал? Може би съм чувал повече от вас. Само че не можех да си спомня добре откъде познавам това име „L'Horrible“. Но сега се сетих. Този кораб беше пленен по време на един курс, когато пренасяше черни роби. Екипажът му беше избесен по рейте, а капитан Кайман... а-а-а... какво стана с него?

– Не е бил на борда, поне така казаха. Но оттогава не се чу нищо повече за този пират. Или си е извадил поука от случилото се, или все пак е бил на борда и е бил убит в битката, или пък са го обесили заедно с обикновените моряци.

– Ако е така, получил си е заслуженото! И така, довечера при мадам Вултер! Ще дойда да ви взема, лейтенанте, съгласен ли сте?

– Тази чест ще...

– Pshaw, само ви моля да ми разрешите да поразгледам чудесния ви кораб, преди да се отправим с лодката към брега.

Докато двамата разговаряха, към кея се беше спуснал с бавна крачка един човек, който, изглежда, бе свикнал сам да разполага с времето си. Едва достигаше среден ръст, но беше строен и носеше облеклото на златотърсач, идващ от мините, за да си отпочине от тежката работа и да се поогледа из града. Широкополата му изпомачкана шапка бе нахлупена ниско над челото, но не успяваше да закрие големия грозен червен белег, който започваше от едното му ухо, минаваше през цялата му страна и стигаше до носа. Който го погледнеше, изтръпваше и отвърщаше глава от това отблъскващо лице. Човекът го забелязваше много добре, но, изглежда, не се ядосваше. Дори и забележките, направени на висок глас, не можеха да смутят душевното му спокойствие.

Сега той се спря и погледът му обходи рейда.

– Още един е хвърлил котва – промърмори той, – ветроход и както изглежда, не е построен лошо. Само ако... – Той прекъсна внезапно монолога си и засенчи очите си с ръка, за да може да вижда по-добре. – *Sacre nom du dieu*, това е... това е той, това е „L'Horrible“. Най-последно го виждам отново и... все пак твърде далеч е от брега, възможно е и да се лъжа. Но трябва да се уверя!

Той слезе по няколко стъпала, пред които се поклашаха голям брой лодки, и скочи в една от тях.

– Накъде? – попита го собственикът ѝ, който се печеше на слънце върху скамейката за гребци.

Пътникът посочи небрежно към рейда и отвърна:

– На разходка!

– За колко време?

– Колкото ми се иска.

– А можеш ли да платиш? – при този въпрос той огледа пътника си не твърде доверчиво.

– След пътуването плащам със суха пара, преди пътуването плащам със здравите си юмруци. Избирай си!

– Хм, хм – промърмори лодкарят, очевидно посплашен от застрашителните пламъчета в очите на непознатия, – посягай с десетте си пръста накъдето поискаш, само не към лицето ми.

Можеш ли да се справиш с кормилото?

Отговорът бе кратко кимване, след което лодката бе развързана и те затърсиха път към свободните води в пристанището измежду хаоса от плавателни съдове с всякаква форма и големина.

Непознатият умееше да се справя с кормилото рядко добре – лодка-рят успя да установи това още при първите удари на веслата. Изглежда, че той нямаше определена цел. След като заобиколи в широка дъга бронирания кораб и „L'Inoffensible“, той върна лодката обратно на мястото ѝ, като запласти пътуването си по начин, който никак не отговаряше на външния му вид.

– Той е – въздъхна непознатият с облекчение, докато изкачваше стъпалата. – Сега мадам Вулетр ще трябва да изчезне така, както по-рано изчезна мис Адмирал. Но да вървя в кръчмата!

Той насочи стъпките си към онази част на града, където най-съмнителните и тъмни личности водеха мизерното си и често престъпно съществуване. При това трябваше да мине през цял лабиринт от тесни улички, където къщите едва ли заслужаваха името си. Занемарените, осеяни с ями улички представляваха, особено нощно време, опасен терен, където всеки можеше да си счупи врата, а колибите, бараките и палатките наоколо приличаха по-скоро на някой цигански катун, разхвърлян в безпорядък, отколкото на квартал на уреден град, където мощната ръка на полицията бе задължена да отстранява всички вредни и подозрителни елементи или поне да ги държи под строг контрол.

Най-сетне той се спря пред продълговата дъсчена барака, над чиято врата имаше надпис, изписан с тебешир: „Taverne of fine brandy641. Пред и зад надписа имаше по една бутилка бренди, изрисувана върху напуканите дъски също така с тебешир. Той влезе вътре.

Дългото помещение беше пълно с посетители, по лицата на които можеше да се разбере, че не спадат към кръговете на обществото, претендиращи за названието „gentlemanlike“. Неописуеми алкохолни

изпарения и тютюнев дим буквално блъснаха в лицето влизащия човек, а шумът, който цареше вътре, изглежда, произхождаше по-скоро от животински гърла, отколкото от човешки.

Човекът с червения белег не се смути ни най-малко от тези неприятни обстоятелства. Приблужи се до тезгяха и се обърна към настанилия се зад него кръчмар:

– Тук ли е Дългия Том, мастър?

Запитаният го огледа с подозрителен поглед и му отговори не съвсем дружелюбно.

– Защо?

– Защото трябва да говоря с него.

– А кой е Дългия Том, а?

– Ха! Я не си играй на криеница! Познаваш го също така добре, както и аз. Имам среща с него тук!

– А ти кой си?

– Това хич не те засяга. И аз още не съм те питал за кръщелното ти свидетелство, в което трябва да е отбелязано името ти!

– Охо, щом ми излизаш така, тогава можеш да питаш доста дълго време, докато научиш каквото искаш. Но по-възможно е да си отнесеш един или два добри юмручни удара!

– По този въпрос ще си поговорим може би пак. Но ще ти кажа само, че Дългия Том няма да ти бъде много благодарен, ако ми попречиш да говоря с него.

– Така ли? Е, тогава ще се престоря, че уж го познавам, разбираш ли ме, сър? Ако наистина той те е повикал тук, сигурно ти е казал една дума, една малка думичка, без която не може да се стигне до него.

– Казал ми е. Слушай!

Той се наведе над тезгяха и пошепна няколко срички на кръчмаря. Последният кимна утвърдително.

– Точно така! Сега ти имам доверие. Том не е дошъл още;

обикновено по това време тук идва полицията, за да се поогледа малко измежду клиентите ми. Когато полицаите си отидат, давам знак и след пет минути той идва. Седни да почакаш!

– Но не тук, мастър! Том ми е казал, че има и една малка стая, където няма да ти досаждат погледите на всички.

– Да, има, но пък и тя не е за кой да е.

– Не е за кой да е ли? А за кого е?

– Ако трябва тепърва да ти го казвам, тогава, изглежда, че пространството под шапката ти е ужасно празно!

– Не е чак толкова празно, колкото си мислиш.

Той измъкна една златна монета и я побутна към алчния човек.

– Добре! Положението ти не е чак толкова отчайващо, както си мислех. Но знаеш ли, когато правиш някому услуга да го предпазиш от очите на шпионите, тогава естествено между двамата трябва да има взаимна любов. Искаш ли да пиеш нещо?

– Чаша вино.

– Вино ли? Да не си се побъркал? За какво ми е притрябвало това загубено питие? Ще получиш едно шише бренди, както си му е обичаят тук. Ето ти и чаша. Сега седни на онази маса зад широката печка. Съвсем близо до нея има врата, която никой не може да види. Ще я отворя леко; ще внимаваш добре и при първа възможност, когато никой не гледа към теб, ще се вмъкнеш тайно в стаичката.

– Тъй да бъде.

– Сега онази стая е празна, но скоро ще дойдат и други посетители. Съветвам те да не им досаждаш. Тези момчета действат бързо и приказките ги карат лесно да вадят ножовете си.

Всичко стана така, както беше казал той, и скоро непознатият седеше в тайната стаичка. В нея имаше само две маси с около дузина столове, които сега бяха празни. Но, както бе казал кръчмарят, не мина много време и вътре се запромъкваха нови посетители, които така седяха по столовете, че човек можеше лесно да отгатне в тяхно лице хора, свикнали да прекарват времето си в уединеността на това помещение.

Единственото внимание, което обърнаха на вече присъстващия гост, беше само един кратък изпитателен поглед. Иначе те изобщо не се интересуваха от него и започнаха да водят полувисокия си разговор толкова непринудено, като че непознатият изобщо не присъстваше. Изглежда, всички мъже бяха моряци или поне се показаха по време на разговора си като хора, много добре запознати с корабоплаването, както и с всички морски случки и събития, станали в последно време. Говориха също и за корабите, които бяха в пристанището и на рейда.

– Знаете ли – поде един от тях, – че навън в пристанището е хвърлил котва „L'Horrible“.

– „L'Horrible“, някогашният пиратски кораб?

– Да, сега под командването на лейтенант Дженър. Великолепен кораб, несравним по конструкция и такелаж. Капитан Кайман го доказва.

– Жалко за този нещастник, жалко, че трябваше да се запознае с въжетото! Или не е жалко, а?

– Страшно жалко. Умееше да направи нещо от себе си и от своите

момчета.

– Той може би не е умеел чак толкова много, ала имал отличен боцман, който всъщност командвал кораба.

– И аз съм чувал това. Този юначага изобщо не бил мъж, а някаква жена, истински сатана! И е много вероятно дори, защото, когато дяволът реши да си направи някое особено удоволствие, тогава се вселява в някое женище.

– Правилно – обади се и трети, – жена е била и са й викали мис Адмирал, знам го със сигурност. Била е дъщеря на стар морски вълк, който я взимал винаги със себе си по море. Така тя досущ заприличала на мъж, чувствала се добре само по вода и постепенно работата стигнала дотам, че можела да управлява корабите по-умело от много опитни капитани. Всеки моряк знае добре, че е имало такива жени, а вероятно ги има и днес. И който иска да научи повече неща, нека пита Дългия Том, той знае всичко. Струва ми се, че този мошеник е плавал заедно с капитан Кайман и познава „L'Horrible“ много по-добре, отколкото признава.

– Възможно е. Способен е на такова нещо. А дори и да е било така, и през ум не ми минава да мисля лошо за него. И то защото на такъв храбър пиратски кораб го няма онзи кучешки живот по нещастните търговски корита. Не ми се ще да говоря повече, но и вие си знаете какво искам да кажа!

– Дрън-дрън, я казвай! Или ако те е страх, да го кажа аз: ако капитан Кайман беше жив и „L'Horrible“ беше в ръцете му, щях да отида веднага на борда му. Ето на, чухте го и ми се струва, че ще ми дадете право!

В този момент вратата се отвори отново и вътре влезе приведен един човек, когото всички поздравиха като стар познат:

– Дългия Том! Ела насам, стари моряко, и хвърли котва на този стол. Знаеш ли, току-що говорехме за тебе!

– Да, за теб и за „L'Horrible“ – потвърди и друг глас.

– Я оставете „L'Horrible“ спокойно в пристанището, плъхове такива – отвърна той, като сядаше, при което намигна скришом на човека с червения белег. – Какво ви интересува този кораб, а?

– Нас малко, но тебе толкоз повече. Говорехме си, че го познаваш по-добре от нас. Или не си се разхождал някога по дъските на палубата му?

– Няма да кажа нито да, нито не, но не е изключено да е вярно. Има няколко дузини хубави кораби, които са виждали Том, и какво толкова лошо има в това, ако и „L'Horrible“ е между тях?

– Нищо. Но я ни кажи истина ли е, че боцманът на пиратския кораб бил някаква фуста?

– Вярно е, доколкото съм чувал.

– Хм, тогава въпреки всичко на кораба трябва да е имало ужасни порядки!

– Защо?

– Ами ако някое женище командва даден кораб, тогава не бих желал да съм на борда му. Струва ми се, че точно това и нищо друго е истинската причина за пленяването му.

– Така ли? – чу се провлеченият глас на непознатия с червения белег.

– Да, така е. Или може би имаш нещо против?

– Не те засяга. Искях само да знам дали наистина така мислиш.

– Не ме засяга ли, а? Когато някой непознат се намесва в това, кое-то казвам, то не ме засягало! Дръж си езика по-здраво зад зъбите, иначе така ще те плесна през муцуната, че ще го глътнеш!

– Като те гледам, да не повярваш!

– Какво... как? На – на ти каквото ти се полага!

Той скочи и се намери бързо до слабичкия, с около една глава по-нисък от него човек, и така замахна да го удари, че едва ли тази „милувка“ щеше да му се отрази добре. Намиращият се в опасност човек обаче го сграбчи светкавично, вдигна го нагоре и го запрати с такава сила на пода, че той едва успя да се надигне.

Веднага скочи най-близко седящият до него мъж, за да отмъсти това позорно поражение на другаря си. Очакваше го същата участ: противникът му отбягна ударите с истинска котешка пъргавина, после успя да се вмъкне под ръцете му, вдигна го и го запрати на земята така, че му изпращяха кокалите.

Вече се изправяше третият от мъжете, когато Дългия Том се зае да изгледа враждата.

– Стоп! – обади се той, като го хвана за ръката и го задържа. – Не прави глупости, стари приятелю! Не можеш да се мериш с този там, а и десет души пак не могат!

– Охо! Я да видим!

– Опитай, ако толкова настояваш, но ми се струва, че трябва да уважавате един офицер от „L'Horrible“!

– От „L'Horrible“?

И другите двама, които се бяха надигнали от пода и се канеха да подновят нападението си, зададоха изненадани същия въпрос.

- От стария или от новия?
- От стария, разбира се. Или си мислите, че някой от онези слабоумни офицери от военния флот на Съединените щати ще се осмели да дойде тук в нашата каюта?
- Истината ли казваш?
- Човекът с червения белег кимна небрежно с глава и рече:
- Сигурно ще е истина, хора. Дългия Том ме познава малко и отпреди, когато известно време заедно тъпчихме едни и същи дъски и заедно вършихме добри удари.
- Тъй, това е вече друго нещо! Щом е така, няма защо да се страхуваш от нас, нито пък ще ти досаждаме с юмруците си.
- Ха – прозвуча пренебрежителният отговор, – сами видяхте, че никак не ме е страх от юмруците ви. Но струва ми се, че не сте лоши моряци, и затова не само че няма да ви се сърдя, ами и ще поостана още на котва при вас.
- Няма да се сърдиш ли? Но струва ми се, че кавгата започна не от нас, а от тебе. Не те засягаше това, което говорехме защото си чужд човек тук!
- Хм може и да имате известно право, но съм свикнал да проверявам хората си, преди да се споразумея с тях.
- Твоите хора ли? – попита един от тях.
- Да ги проверяваш? – обади се втори.
- Да се споразумеете? – добави трети.
- Така е! Не казахте ли преди малко, че искате да служите на палубата на „Horrible“?
- Просто така го казах. Сигурно си запомнил обаче забележката: ако капитан Кайман е още жив и го командва!
- А много ли си сигурен, че е мъртъв?
- По дяволите! Да не би да искаш да кажеш, че е още жив?
- Жив е! Можете да бъдете сигурни!
- Дявол го взел! Ами къде е тогава, а?
- Това не е ваша, а моя работа.
- Във всеки случай не е на „Horrible“.
- Не, тук си прав. Но... хм, ако той отново си го върне.
- Да си го върне ли? Ха, ами, сър, това би било чудесен номер от негова страна!
- И от ваша!
- От наша ли? Как така?
- Защото можете да бъдете заедно с него, ако пожелаете -прозвуча

тихият и предпазлив отговор.

– Какво искаш да кажеш с това, мастър?

– Искам да кажа, че човек би могъл да се довери донякъде на хората, които Дългия Том нарича свои приятели. Или не, а?

– В името на всички дяволи, имаш право, не бъркаш! Ние сме навсякъде, където могат да се спечелят добри пари. Том ще ни бъде поръчител.

– Вече съм поръчителствал – обади се Том. – Този сър ви познава вече, както и аз самият. Повиках го тук, за да може да ви види и да поговори с вас. Знаете ли новината?

– Казвай!

– Ще стана боцман на "L'Horrible".

– Боцман ли? Да не ни будалкаш?

– Нямам такова намерение. И вие можете да получите добра служба стига да желаете. Как да не желаем! Но нали корабът е на сините куртки.

– Сега да, но няма да е задълго. Бъдете сигурни.

– Защо мислиш така?

Том се наведе над масата и прошепна:

– Защото ще им го вземем.

– Всички дяволи, това би било невидан номер! Сигурно ще се заговори за него из целите Щати, та и далеч извън тях.

– Да не ви плаши това?

– Да ни плаши ли? Ха! Какво могат да ни навредят приказките? Щом стъпим на „L'Horrible“, няма да ни е страх и от целия свят!

– Така е, а ще можете да си живеете като великия Могул, мисля, че така се казва на онзи юначага, който има толкова много долари, че би могъл да напълни с тях морето, ако е така глупав да ги изхвърли в него. Само от вас зависи да си живеете така!

– От нас? Продължавай, сър!

Човекът с червения белег бръкна в джоба на палтото си, измъкна добре натъпкан портфейл, извади от него няколко банкноти и сложи по една от тях пред всеки.

– Искате ли ги тези хартийки? – попита той.

– Няма да бъдем толкова глупави, та да се откажем. Но какво трябва да направим за тях?

– Нищо. Подарявам ви ги. Но ако сте хора на място, можете още утре или вдругиден да имате петорно повече.

– Как?

- Искате ли да се поразходим към рейда?
- Защо не?
- И да посетим сините куртки?
- Защо не?
- Може би ще посръгаме неколцина с нож в ребрата.
- Няма значение!
- После, разбира се, ще останете на кораба.
- Естествено! Но кой ще ни бъде капитан?
- Кой друг, ако не капитан Кайман.
- Значи е жив?
- Жив е и ще бъдете доволни от него, ако си вършите работата.
- Няма да има причина да се оплаквате, сър, на нас може да се разчита!
- Добре, тогава чуйте какво ще ви кажа! Те се приближиха към него в очакване.
- Ще си купите по-хубави дрехи, така никой не бива да ви вижда.
- Дадено.
- Вечерта няма да излизате, а ще останете тук, за да чакате известие от мен.
- Нямаме нищо против. И без това навън полицейските хрътки само ни създават неприятности.
- Щом получите известие от мен, ще дойдете с Том в... в... в къщата на мадам Дьо Вулетр.
- По дяволите! Тя е страшно изискана и богата лейди. Чувал съм да говорят за нея. Какво общо имаме с нея?
- Офицерите от „L'Horrible“ ще бъдат там.
- Аха!
- Вие ще търсите работа на кораба, а тя ще ви препоръча на господата.
- Дявол да го вземе... ще препоръча нас... богатата благородна мис? Сър, да не си мръднал нещо?
- Мисля, че не съм!
- Мъжете го огледаха с изпитателни погледи, в които имаше и съмнение, и уважение.
- Тогава сигурно я познаваш доста добре, а?
- Възможно е! Във всеки случай ще ви вземат на работа като моряци и ще отидете веднага на борда.
- Както заповядаш, сър!
- Ще се погрижим за това, щото офицерите и младшите чинове да

свят на сушата. След това капитан Кайман и хората му ще дойдат с лодки до вас и... е, останалото не е моя работа. Аз съм само негов агент. Каквото още е необходимо да научите, ще ви го каже Том.

Мъжете закимаха в знак на съгласие. Планът на мнимия агент до толкова бе завладял мислите им, че те не намираха сега време за дълги разговори. А агентът продължи:

– И още нещо. Том е боцман и отсега нататък трябва да му се подчинявате безусловно. Ясно ли е?

– Йес, сър!

– Ако бъдете верни и не бърборите, ще можете да разчитате на капитана. Обаче при най-малкия признак на измяна сте загубени, погрижили сме се за това. И така, бъдете внимателни!

– Не се тревожи! Знаем с какво сме се заели. И тъй като това ни е било твърде старо желание, което сега се сбъдва така лесно и хубаво, няма сами да си развалим удоволствието, я!

– Ето ви тук още нещичко за пийване. Трябва да тръгвам. Довиждане!

– Довиждане, сър!

Докато другите се надигнаха и застанаха почтително прави, непознатият подаде високомерно ръка на Том и изчезна през вратата. Тогава един от тях се обади:

– По дяволите, какви яки ръце има този юначага!

– И което е най-важното, видяхте ли какви малки ръце има? – добави друг. – Не му личи наистина, че сатаната се е вселил у него!

– Сядайте – нареди им Том, – имам да ви обяснявам още някои неща.

Мъжете седяха заедно още дълго време и слушаха думите на своя другар. Той беше опитен и хитър моряк и знаеше как може да ги убеди напълно в това, че тъкмо сега, по време на войната между Южните и Северните щати, могат да се направят великолепно гешефти от тайно пиратство, когато имаш добър кораб, воден от сигурна ръка...

Стаите на мадам Вулетр бяха силно осветени през тази вечер. Тя имаше много гости. В приемната зала свиреше пиано и двойките танцуваха. По малките масички се виждаха най-големи лакомства и освежителни напитки. По-възрастните господа се бяха оттеглили в съседните стаи, където се водеха най-различни разговори или пък се правеха „малки игрички“, при които се залагаха, печелеха или губеха стотици долари.

И най-завистливият човек трябваше да признае, че господарката на

този дом беше най-очарователна измежду всички присъстващи дами. Тя умееше така да изговаря всяка дума и в най-малкото ѝ движение имаше толкова грация, че всеки, който я наблюдаваше, се чувстваше неволно привлечен от нея, а после и за дълго време запленил от чара ѝ.

В този момент тя си почиваше, небрежно отпусната на плюшения диван, като си вееше с едно украсено с перли ветрило. Тъмните ѝ очи бяха отправени с нескрит интерес към лейтенант Дженър, който ѝ беше представен от капитана на военния брониран кораб.

– Заобиколили сте Кап Хорн, лейтенанте? – попита го тя.

– Да, но не идвам направо оттам. Кръстосвах продължително време пред провлака.

– Ах, каква скучна работа, нали? А не сте ли имали време досега да хвърлите котва някой път тук?

– За съжаление, не. Моряшката служба е сурова.

– Знаете ли, лейтенанте, въпреки това се чувствам особено силно привлечена от мореплаването.

– Така ли? В морето наистина има нещо привлекателно дори и за дамите. Но онова, което се разбира обикновено под „мореплаване“, е толкова прозаично и... опасно, че едва ли някоя лейди сериозно би...

– Ха – прекъсна го тя, – не всяка жена се страхува от опасностите, както и не всеки мъж е Херкулес. Родена съм на един остров, заобиколен от вода. Имах много роднини на континента, пътувах често между острова и континента, много пъти съм била на север в Ню Йорк и Бостън, веднъж бях дори на нос Добра надежда. У мен се събуди такъв интерес към морето, който се разпростря върху всичко, свързано с него. Дори проявих любопитство и към навигационните науки, които са така трудни за лаиците и прозаични, както се изразихте вие. Но ако имате желание да влезете в работния ми кабинет, бих могла да ви дам най-сигурни доказателства за това твърдение.

– Може би кракът ми е твърде светски, за да има право да пристъпи прага на такава светиня.

– Така си мислите! Тук хората живеят непринудено и независимо от обичайните правила в обществото; положително няма да проявя не тактичност спрямо моите гости, ако ви помоля да ми подадете ръка!

Тя сложи ръката си в неговата и двамата преминаха през няколко помещения, докато стигнаха до неголяма стая, която твърде малко или изобщо не заслужаваше названието „работен кабинет“. Беше малка, уютна и обзаведена с изискан разкош.

Мадам Вулетр се приближи до бюрото от скъпоценно дърво,

отвори едно сандъче и извади от него пълна колекция най-точни и скъпоценни морски карти. В други сандъчета бяха наредени всички прибори, необходими при управляването на един кораб.

Джънър не можа да скрие учудването си от това неочаквано съкровище. Той си призна искрено:

– Трябва да ви кажа, мадам, че в моята каюта приборите не са подобри от тези!

– Възможно е. Нямам обичай да задържам у себе си негодни предмети.

– Но тези уреди могат да се употребяват само в практиката, и то след солидна подготовка!

– И не вярвате, че една жена може да има такава подготовка?

– Досега не съм срещал жена, която да ме убеди в обратното.

– Тогава ви моля да ме изпитате!

Очите ѝ се спряха на откритото му и честно лице с израз на нескрипана веселост, но един внимателен наблюдател би открил в тях и известна доза подигравка или презрение.

– Да ви изпитам ли? – засмя се той. – Та кой човек, застанал срещу вас, би могъл да запази спокойствието, необходимо за тази цел! На борда на моя кораб няма да се чувствам толкова смутен.

– Този „L'Horrible“ е великолепен кораб, сър, най-великолепният, който познавам. Но знаете ли, че би трябвало да ви мразя заради него?

– Да ме мразите? Защо?

– Защото на него трябваше да прекарам в страдания най-лошите и страшни часове от моя живот.

– Вие сте била на „L'Horrible“? – попита той учудено.

– Да. Знаете ли историята на този прочут или по-скоро известен с лошата си слава кораб?

– Горе-долу.

– Слушали ли сте, че на борда му е имало една жена, когато е бил пленен?

– Разбира се.

– Била е на борда на пътническия кораб, който е попаднал после в ръцете на капитан Кайман.

– Така е било!

– Е, тази жена бях аз!

– Вие ли? Каква среща, мадам! Трябва по-късно да ми разкажете непременно за това небивало приключение!

– Мога ли да си пожелаю нещо, сър?

– Говорете!

– Бих искала да видя „L'Horrible“, ще ми разрешите ли пак да се кача на палубата му, мястото, където изгубих толкова много?

– Разбира се! – отвърна той зарадван, че ще може да я разведе из своето малко, добре подредено царство.

– А кога?

– Когато пожелаете!

– Тогава утре, сър, утре предиобед.

– С удоволствие, с голямо удоволствие, мадам. Присъствието ви ще освети мястото, което понастоящем е и мой дом.

– Тогава ще имаме и възможност да проведем изпита --засмя се тя закачливо. – Но бих искала, лейтенанте, посещението ми да не ви причини никакви неудобства. Нито съм адмирал, нито комодор и нямам никакво право да преча по какъвто и да било начин на моряшките ви задължения.

– Не се тревожете, мадам! Дори и да исках, дори и да ми беше разрешено, пак трябваше първо да преодоля някои малки затруднения, за да мога да ви посрещна на кораба си като на парад. Тъкмо утре рано сутринта някои хора от екипажа ми напускат службата и ще трябва да се огледам за попълнения.

– Ах, така ли? А мога ли да ви предложа услугите си, сър?

– Ще съумея да оценя с благодарност такава мила любезност!

– О, моля ви, не само аз ще трябва да ви благодаря! Това, което споменахте, ме накара да си спомня за няколко мъже, които са ми били слуги и винаги са имали желанието да попаднат на някой добър кораб. Всичките са много опитни моряци и аз мога само да ги похваля. Ще ми разрешите ли да ви ги препоръчам?

– Вашата препоръка ми спестява труда да търся подходящи хора. Мога ли да помоля за подробности?

– Те живеят наблизо. Ще наредя да ги извикат в преддверието, където ще можете да ги огледате.

– Вашата добрина буквално ме обезоръжава, мис. Убеден съм, че никой от вашите протежета няма да бъде върнат.

– Благодаря ви! Разрешете ми да дам необходимите нареждания!

Те се върнаха обратно при гостите.

Дженър беше очарован от любезността на тази жена, която му правеше такава услуга. Той, обикновеният моряк, без претенции за изискано поведение в обществото и по отношение на жените още напълно неопитен, беше далеч от всяко подозрение. Когато му съобщиха, че хората

го очакват в преддверието, той излезе, хванал домакинята под ръка. Подхвърли на Том, защото това беше наистина Дългия Том заедно с другарите си, извикани от кръчмата, няколко лесни въпроса, даде им обичайната предплата и им нареди веднага на следното утро да се явят на борда на „L'Horrible“.

– Е, лейтенанте – попита го капитанът на бронирания кораб, когато по-късно двамата се връщаха заедно, – хареса ли ви тази жена?

– Прелестна е! – отговори Дженър. – Иска да посети моя кораб.

– Така ли? А кога?

– Още утре предиобед.

– Хм, желя ви щастие, лейтенанте! Сигурно ще я посрещнете както се полага.

– Ще я посрещна учтиво, нищо повече.

– Да се самопоканя ли за приема?

– Мога ли да ви помоля да дойдете, капитане?

– Не, не – засмя се той. – Искам да бъда тактичен и да не ви смушвам щастието, но, разбира се, при едно условие.

– И то гласи?

– Ще доведете за четвърт час гостенката си и на моя кораб!

– Дадено!

Двамата офицери се качиха в лодката, която ги чакаше, за да ги отведе до корабите им.

На следващото утро на борда на „L'Horrible“ цареше по-голямо оживление от обикновено. Екипажът беше уведомен, че една високопоставена дама желае да разгледа кораба. Изглежда, че безупречният ред и чистота, които обикновено царят на един военен кораб, правеха излишни всякакви приготовления в тази насока, но въпреки това Дженър огледа грижливо всичко и нареди тук-там да бъде извършено нещо дребно, някаква промяна, за да постави полюляващия се кораб по възможност в най-благоприятна светлина.

Едва бе привършена тази работа и на борда се появиха новите моряци, за да се представят на Дженър. Той ги прие на служба, нареди да им покажат помещенията и повече не се погрижи за тях. Надзираването на екипажа не беше негова работа, с това се занимаваше боцманът.

Когато по-късно се появи мадам Вулетр, той я посрещна с изискани маниери.

– Великолепен кораб! – каза тя, след като разгледаха всичко с Дженър и се върнаха на палубата под едно опънато платнище, където ги очакваше готвачът с най-отбрани лакомства. – Трябва да ви призная,

сър, че корабът се е променил много, и то в положителен смисъл. Този нов такелаж е великолепен и ми се струва, че бързината се е увеличила значително, откакто корабът се намира в ръцете на флота на Съединените щати.

– Нямам представа с колко възли се е движел преди, но въпреки това мога да се присъединя към вашето мнение. Не мислете, че причината за това е желанието ми да си припиша някаква заслуга. Просто военноморският флот на Щатите притежава повече средства от някой частен собственик, за да съоръжи един кораб както трябва.

– Мисля, че „L'Inoffensive“ може спокойно да се мери с който и да било друг кораб.

– И тук ще се съглася с вас, макар че ми е известно едно изключение, едно-единствено.

– Имате предвид?

– „Swallow“, с лейтенант Уолпоул.

– „Swallow“? Струва ми се, че съм чувала за него. Какво представлява?

– Бързоходен кораб с такелаж на шхуна.

– Къде се намира сега?

– Идва насам и носи телеграми. Натъкнах се на него на няколко градуса южно оттук, където получих някои нареждания от Уолпоул. Той се насочи към обичайния път на японските кораби, но скоро ще хвърли котва в тукашното пристанище.

– Искате ли да видя този великолепен кораб!

– Може би желанието ви ще се сбъдне скоро. Но, моля ви, вземете си нещо от закуските, които едва ли ще са съвсем по вашия вкус. Какво да се прави, готвачът на един военен кораб много рядко приготвя ястия за дами.

– Но пък дамите не приготвят толкова рядко ястия за храбри моряци. Господин лейтенант, мога ли да ви покая на гости?

– С благодарност се подчинявам на разпоредбите ви.

– Тогава бих желала да ви видя у дома днес вечерта и си позволявам да ви очаквам заедно с останалите подофицери.

– Ще дойдат онези, на които им разрешава службата.

– Благодаря ви. Вечерята ще бъде *entre nous* и аз ще се помъча според възможностите си да се реванширам за вашето дружелобно посрещане.

– Мадам Вултр положително ще бъде посрещната по този начин навсякъде. Така например ми е поръчано да ви предам покана за

посещение на бронираната фрегата, макар и за няколко минути. Капитанът ще ви бъде много благодарен за това внимание.

– Ще се съглася, но при едно условие.

– Какво е условието ви?

– Да ме придружите.

– Съгласен, с най-голямо удоволствие.

След като закусиха, той нареди да ги откарат до кръстосвача. Доверчивият офицер нямаше никаква представа за тайната цел, преследвана с това посещение. А още по-малко можеше да знае, че моряците, дошли при него днес на борда по препоръка на мадам Вулетр, имаха намерение да отвлекат кораба. А пък тези моряци едва ли биха повярвали, ако някой им кажеше, че мадам Вулетр е онзи човек с червения белег, който ги беше наел вчера в кръчмата.

Седма глава Скривалището

Бурните ветрове, които се носят над равнините, срещат скалистите планински масиви и... се успокояват. Облаците, които се носят по небето величествено бавно или препускат, гонени от бурята, се трупат и кълбят на хоризонта в див безпорядък като разбеснели се призраци; те изливат студената си кръв върху земята и... се успокояват. Потокът и шумящата река, които носят водите си между бреговете по силата на неумолимия закон на тежестта, достигат най-сетне морето и... се успокояват. Движението и покоят представляват съдържанието на съществуването на всяко нещо, както и съдържанието на човешкия живот.

Дивата прерия не знае що е роден край, нито уютно домашно огнище, където семейството може да се наслаждава на щастието си. Предпазливо, боязливо и потайно като дивеча ловецът се промъква и ловува из просторните савани, заобиколен отвсякъде с опасности, заплашван винаги от смъртта. Но той не бива да живее постоянно така, защото в противен случай огромните му физически сили, храбростта, издръжливостта? и неукротимата му енергия все пак ще отстъпят победени. И той се нуждае от възобновяване на силите, от почивка и спокойствие. Всичко това ловецът намира на грижливо избрани места, които обикновено използва отчасти за тази цел, но отчасти и за да складира и пази онова, което му е донесъл ловът. Това са така наречените *hide-spots* или *hiding-holes*...

Вече бяха изминали няколко дни, откакто Дедли-гън бе достигнал скривалището си заедно със своите трапери и гости, когато из прерията язدهа трима мъже, уловили в ръка поводите на няколко мулета. Единият от тях беше нисък и дебел, другият бе неимоверно дълъг и слаб, а третият се клатушкаше в седлото си така, като че ли очакваше всеки момент да го присвие някой неударим пристъп на дизентерия.

– *Zounds* – обади се последният ездач, като направи опит да се позизправи в седлото си, – как ми се иска сега да си бях останал в нашата бърлога! Кой ли дявол ме караше да идвам с вас и да се клатушкам така из тези печални ливади като някой кораб без компас и кормило. Ама тези проклети момчета ме метнаха, че тук бизоните гъмжали като мравки! Ето на, вече два дни държим този курс, а не сме зърнали нито някое говедо, нито крава, та дори и ни едно краставо теле. При това кращата ми

така ме клатушка нагоре-надолу, като че ли съм някакво шише с лекарство. Сигурно ще ме разглоби така, че накрая ще си забравя името. Постарайте се скоро да хвърлим котва! Който иска месо, нека си го търси сам – на мен не ми трябва!

– Дали ти трябва месо, Питър, или не, е все едно – отвърна му дебелият, – но какво ще ядеш, ако не намерим месо?

– Какво друго, ако не тлъстия Хамърдъл, а? Или си мислиш, че ще се захвана с Пит Холбърс, по когото не можеш да намериш нищо друго освен кокалаци и нещавена кожа?

– Какво ще кажеш за това, Пит Холбърс, старий Куне? -засмя се Дик Хамърдъл.

Ако мислиш, Дик, че тази стара морска акула трябва сама да се погрижи за себе си, тогава напълно съм съгласен с теб. Но аз не изпитвам никакъв апетит да го ухапя.

– Няма и да ти позволя! Онзи, който иска да ухапе кормчията Петер Полтер от Лангендорф, трябва да изглежда малко по-иначе от... дявол да го вземе, я погледнете земята! Нещо е минало оттук. Не знам дали е човек, или животно, но ако разгледате тревата, сигурно ще разберете що за същество е било.

– Egad, Пит Холбърс – обади се Хамърдъл, – наистина тук тревата е изпотъпкана.

Двамата ловци слязоха от конете си и огледаха земята толкова грижливо, като че ли животът им зависеше от това.

– Хм, стари Пит, какво ще кажеш? – попита Хамърдъл.

– Какво ще кажа ли? Ако мислиш, Дик, че са били червенокожи, давам ти пълно право.

– Дали са били червенокожи, или не, е все едно, но сигурно е, че не са били други. Питър Полтър, слизай, за да не те видят отдалече!

– Слава Богу, хора, че се натъкнахме на червенокожите, защото по този начин ще мога да слеза от моя звяр! – отвърна кормчията и се смъкна внимателно от гърба на коня си с такава физиономия, като че се беше отървал от някоя страшна опасност. – Колцина са били?

– Петима, съвсем сигурно е. А също така няма съмнение, че са от огелаласите.

– Как позна?

– Четирима от тях имат наскоро заловени полудиви мустанги. Животното на петия ни е избягало, когато се справяхме с пазачите им. То е било използвано после при лова на останалите. Бъдете готови за бой. Трябва да ги проследим и да разберем какви са намеренията им!

Тримата мъже прегледаха карабините си, приготвиха и останалите си оръжия, след което се отправиха по оставените следи. Тяхната посока не им подсказваше нищо относно целта на червенокожите. Дирята ги изведе най-после до тясна, дълбоко врязана рекичка, която е била преплувана от индианците, защото по отвъдния ѝ бряг можеше да се различат оставените от тях следи. Скригият между храстите Хамердъл огледа предпазливо разкриващия се пред тях хълмист терен.

– Ще трябва да ги последваме и отвъд реката. Замислят някакъв пъклен план и като пресметна, че сме на...

Той не можа да продължи. Във въздуха изсвири ласо, примката се затегна около врата му и го събори на земята. Същото сполетя и другите двама. Преди да могат да помислят за съпротива, безмилостните ремъци се притегнаха около тях, враговете им се нахвърлиха, обезоръжиха ги и ги вързаха здраво. Бяха петима индианци.

Направо гигантски бяха усилията, които положи кормчията, за да се отърве от ремъците, но всичко бе напразно. Бяха направени от бизонска кожа и бяха много здрави. Единственият резултат беше презрителното ръмжене от страна на индианците. За разлика от него Пит Холбърс и Дик Хамърдъл приеха нещата по-спокойно. Те мълчаливо се покориха на съдбата си.

Най-младият от индианците пристъпи към тях. Високо сплетената му коса бе украсена от три орлови пера, а по плещите му се спускаше кожата на ягуар. Огледа ги със заплашителен поглед и като направи презрително движение с ръката си, заговори:

– Бледоликите мъже са слаби като малките на прерийното куче. Няма да могат да скъсат ремъците си!

– Какво каза този подлец? – попита Петер Полтер, който не разбра индианеца.

Но спътниците му не отговориха.

– Бледоликите мъже не са никакви ловци. Те не виждат, не чуват и са глупави. Червенокожите мъже забелязаха, че ги преследват, прекосиха реката, за да ги заблудят, а после се върнаха. Бледоликите не са научили никаква хитрост и сега лежат на земята като жаби, които могат да бъдат убити с тояга.

– Mille tonnettes, няма ли да ми кажете най-после какво бърбори този нехранимайко, а? – извика кормчията, като направи безуспешен опит да се изправи. Двамата му другари не се обадиха и сега.

– Бледоликите мъже са страхливи като мишките. Те не се осмеляват да разговарят с червенокожия мъж. Срамуват се, че лежат пред него

като...

– Дявол да го вземе, питам ви какво казва бе, мошеници такива! – изкрещя Петер Полтер, който се беше ядосал сега повече на мълчанието на двамата ловци, отколкото на положението, в което се намираха поради непредпазливостта си.

– Дали казва нещо, или не, е все едно – обади се Хамердъл, – но той те нарича глупава и страхлива жаба, защото си бил толкова непредпазлив, та си се оставил да те заловят.

– Глупава... страхлива жаба... Така ли ме нарича... само мене ли? А не хванаха ли и вас? Чакайте, тарикати такива, той ще разбере кой е Петер Полтер от Лангендорф, ама и вие ще разберете! Мене ме бил наричал жаба, само мене, ха-ха-ха! Е, почакайте, тогава ще му докажа, че само аз, единствено аз не се страхувам от него!

Той присви бавно мощните си крайници. Индианците се бяха отдръпнали встрани, за да се съвещават тихо, така че не забелязаха това движение.

– Едно, две, три... адио, Дик Хамърдъл, адио, Пит Холбърс... и да но скоро опънете платна след мене!

Доверието, което имаше във великанската си сила, не го бе изоставило в момента на това почти свръхчовешко напрежение. Ремъците се скъсаха, той скочи светкавично на крака и се втурна към коня си, метна се на седлото и се понесе в галоп.

Индианците бяха считали бягството на някой от пленниците си за невъзможно, а и действията на кормчията бяха толкова бързи, че беше изминал вече значително разстояние, когато те се добраха до огнестрелните си оръжия. Куршумите им не го улучиха, но двама от тях се метнаха на конете си, за да го преследват. Другите останаха при двамата пленници.

По време на този инцидент не се бе чула нито дума, нито вик. Сега към ловците отново се приближи младият индианец, който бе говорил преди това, и попита:

– Познавате ли Дедли-гън, белия ловец? Запитаните не го удостоиха с отговор.

– Познавате го, защото той е вашият вожд. Но вие познавахте и Мато-си, Мечата лапа, чиято кръв изцапа ръцете ви. Той се намира във Вечните ловни полета, а сега пред вас е застанал неговият син, за да отмъсти на белите мъже за смъртта му. Той тръгна с младите воини след старите и опитните, които искаха да заловят Огнения кон, но намери на две места труповете на своите братя, хвана нови коне за избягалите, а

сега ще изправи убийците на кола на мъченията.

Той отстъпи назад. Двамата ловци бяха вързани върху конете си, без да се съпротивляват. След това прекосиха рекичката и се насочиха към гората, която се простираше по продължение на хълмистия хоризонт. Тримата индианци знаеха, че няма защо да се тревожат за другите двама, които преследваха кормчията.

Когато достигнаха гората, вече се свечеряваше. Отначало продължиха да яздят покрай нея, след това навлязоха между дърветата, докато се натъкнаха на един отряд от млади индианци, които седяха около малък и слаб огън. Въпреки че още не се числяха към опитните воители, те бяха тръгнали под ръководството на сина на вожд, за да посрещнат своите по-възрастни съплеменници след нападението над влака, но бяха намерили следите от поражението им. Сега горяха от нетърпение да отмъстят за смъртта на своите хора и страшно много се зарадваха, когато видяха пленниците. Изслушаха внимателно доклада на младия си предводител, който, застанал гордо между тях, им разказа за пленяването на белите и накрая им направи няколко предложения за следващите им действия. Думите му, изглежда, предизвикаха одобрението им, за което свидетелстваше честото „уф“ измежду слушателите. След това напред излезе единственият бял, който се намираще между тях, и заговори:

– Нека Великият дух отвори ушите на моите червенокожи братя, за да разберат онова, което имам да им казвам! След като се поизкашля, той продължи:

– Дедли-гън е известен ловец, силен е като мечката от планините и е умен като котката, скрита зад стъблото на сикомората. Но той е враг на червенокожите мъже и е взел от тях повече от сто скалпа. Той уби Мато-си, прочутия вожд на огелаласите, унищожи половината от племето му и пак избяга, след като беше паднал в ръцете ни. Дедли-гън е натрупал златото на планините във вигвама си, но никому не издава къде е жилището му. Той е мой враг и затова събрах моите хора, за да открием вигвама му и да вземем златото. Тогава се срещнахме с нашите червенокожи братя, съюзихме се с тях и се споразумяхме: те ще вземат кръвта на враговете ни, а ние – златото им. Но на небето не светеше благоприятна звезда за нас. Всички бели мъже с изключение на мен бяха избити, а от червенокожите ни братя малцина спасиха живота си. Останахме без оръжия и коне и ни грозеше голяма беда, ако не бяхме срещнали младите воители на племето, които бяха тръгнали в поход, за да покажат, че са достойни да се бият в редиците на най-храбрите. Те ще отмъстят за убитите и ще вземат скалповете на враговете си, но не по начина, замислен

от младия им вожд.

Сред кръга от слушатели се разнесоха нетърпеливи викове. Човекът продължи да говори:

– Открих пътя към вигвама на неприятелите ни. Дедли-гън живее в една пещера, в която се влива поток. Той скрива следите от краката му, както и следите от неговите коне. Моите братя искат да се промъкнат вътре в тъмнината на нощта и да го убият, докато спи. Но нека червенокожите мъже размислят, че положително има постове, които го пазят, а и сега един от неговите хора избяга. Той ще му съобщи, че се намирате наблизко. Знаем един по-добър начин да се доберем до него.

– Нека белият мъж говори! – разнесоха се гласове наоколо.

– Водата, която влиза във вигвама му, положително не остава вътре, а се изтича отново. Открих това място и сега ще заведа там младия вожд, за да разберем дали може отдолу през земята да достигнем пещерата. Да разпитаме двамата пленници дали знаят нещо за това!

Предложението му бе прието с всеобщо одобрение; кръгът се разтвори и предводителят им се приближи до Пит Холбърс и Дик Хамърдъл, които лежаха вързани наблизко.

Те бяха чули всяка дума. Мислите на белия не бяха лишени от основание, но те не знаеха абсолютно нищо за някакъв втори вход към скривалището. То представляваше действително пещера, която се беше образувала по естествен път във варовитите скали на планината. Входът ѝ е бил издълбан от водите на потока, който изливаше шумно водите си в тъмните дълбини на планинските недра в дъното на пещерата. Всички ловци мислеха, че той изчезва там. Дедли-гън бе открил тази пещера сам, беше я превърнал в скривалище и склад и когато говореше за нея, никога не беше споменавал, че би могло да има някакъв път зад отвесно падащите води на потока.

Сега кърпите от устата на двамата пленници бяха извадени. После ги отведоха в средата на кръга и белият трапер започна разпита:

– Вие сте хора на Дедли-гън, нали? Хамърдъл не го удостои с поглед, а се обърна към своя приятел:

– Пит Холбърс, старий Куне, какво е мнението ти, дали да отговоряме на този изменник и подлец?

– Хм, ако мислиш, Дик, че няма защо да се страхуваме и срамуваме, тогава понатъпчи му в ушите няколко думи!

– Дали ще му ги натъпча, или не, е все едно, но иначе би могъл наистина да си помисли, че сме си глътнали езиците от страх. И така, нека чуе нещо от нас!

Траперът остана спокоен при думата „подлец“. Сега повтори въпроса си:

– От хората на Дедли-гън ли сте?

– Да, а ти не си, защото нашият кърнъл понася около себе си само честни хора.

– Ругайте колкото си искате, щом от това ви става по-леко, засега нямам нищо против. Как ви наричат?

– Ако беше прекосил Мисисипи преди двадесет години и ако беше търсил четиридесет години, може би щеше да намериш някого, който би могъл да ти каже как се казвам. Но сега е твърде късно.

– Все ми е едно. В скривалището ви има злато, нали?

– Много, много злато, във всеки случай много повече, отколкото можеш да вземеш.

– Къде сте го закопали?

– Все едно къде е закопано, важното е да го намериш!

– Колко голяма е групата ви?

– Многобройна е, а всеки един от тях може да те пречука!

– Кой беше индианецът, който помогна на вашия предводител да избяга?

– Това вече мога да ти кажа – казва се приблизително Винету.

– Апачът?

– Дали е апач, или не, е все едно, но сигурно трябва да е той.

– Колко изхода има скривалището ви?

– Толкова, колкото и хора има в него.

– Опишете ми пещерата!

– Разгледай си я сам, ще ти бъде по-полезно!

– Добре, както искаш! Можеше да облекчиш положението ви, но тъй като сам си го търсиш, ще бъдете измъчвани и изгорени! Ще ви откарат в селата на огелаласите, а можете да си представите какво ви чака там.

– Ха, дали ще ни измъчват и изгорят, е все едно. Засега обаче сме все още тук, а ти внимавай да не те поначукам малко, та да можеш после да се изпържиш и изпечеш по-добре, когато ти се усмихне щастието да заемеш нашето място.

Траперът им обърна гръб.

– Нека моите червенокожи братя вържат тези бели мъже още по-здраво. Те заслужават смъртта на кола на мъченията!

Хамърдъл и Холбърс бяха вързани още по-жестоко и бяха захвърлени на земята. Огънят продължаваше да гори, но беше поддържан

толкова бавно и оскъдно, че миризмата на дима се усещаше на съвсем малко разстояние. Отблясъците на залеза, които доскоро бяха играли във върховете на дърветата от вековната гора, бяха изчезнали. Ставаше все по-тъмно и по-тъмно, а под короните на дърветата цареше такъв мрак, че само силното и опитно око на индианеца или уестмана можеше да различи най-близките предмети.

Ето че сега Траперът тръгна заедно с младия вожд на индианците, за да му покаже пещерата на Дедли-гън. Другите останаха по местата си. Младият вожд стъпваше безшумно след белия. Пътят, който следваше траперът със сигурност въпреки голямата тъмнина, водеше в права посока през гората между великанските дънери на столетни дъбове и буки, докато двамата се озоваха на брега на един поток. С удвоено внимание те продължиха да вървят срещу течението му. След известно време стигнаха до мястото, където водите на потока излизаха от планинските недра. Тук растяха гъсти храсталаци. Траперът протегна ръце, разтвори ги и изчезна между тях. Индианецът го последва. Двамата се озоваха в ниска естествена галерия, по дъното на която течеше потокът. Те запълзяха бавно напред на ръце и крака във водата. Пътят им беше изключително труден. И траперът минаваше сега за първи път по него; днес беше идвал само до входа. Може би около половин час продължиха да се промъкват срещу течението към вътрешността на планината, като следваха многобройните завой, образувани от потока, и преминаваха през малки водовъртежи, докато доловиха тихо бучене, което се засилваше с всяка изминала минута. Най-накрая то се превърна в силен грохот, който заглушаваше дори и силния човешки говор.

Бяха се озовали пред водопад. Високо горе над тях се намираще скривалището на Дедли-гън, а пред краката им се забелязваше сигурно доста дълбок вир, издълбан от падащата вода. От него водата изтичаше покрай тях надолу. Ако действително този път на потока се използваше като таен изход, тогава трябваше да има някакво съоръжение, което правеше възможно спускането от горе на долу покрай падащата отвисоко вода.

Траперът заопипва наоколо с ръце. Очакванията му не останаха излъгани. Намери двойно въже, дебело и устойчиво, направено от влакната на пълзящи растения с навързани по него многобройни възли, така че не бяха нужни големи усилия за хората да се изкачват и слизат по него. Той сподели със спътника си това откритие, а също и онова, което трябваше сега да направят. Тъй като говоренето беше безполезно, всичко стана с жестове. След това той изпробва дали въжето бе закрепено горе

здро̀во и започна бавно да се изкачва по него. Индианецът го последва.

Трудна и опасна работа за непосветени хора беше това изкачване покрай падащите отвесно води. Водните пръски ги измокриха изцяло, шумът в тясното пространство почти ги зашемети, под тях зееше неизвестна за тях бездна, а горе може би ги очакваше бдителен неприятел. Но всичко това не ги изплаши – единият бе подтикван от жаждата за злато, за което се говореха легенди, а другият – тласкан от младежки устрем за действие.

Успяха щастливо да преминат това препятствие и достигнаха горното корито на потока. Бученето на водопада им пречеше да доловят какъвто и да било друг шум около себе си. Продължиха пътя си напред пипнешком, докато шумът отслабна и се превърна в далечно бучене. Сега траперът спря. Стори му се, че бе доловил човешки гласове. Той извади ножа си, приготви и револвера, който досега грижливо бе скрит, за да се запази от водата, и се запромъква бавно и безшумно напред заедно с индианеца, приготвил се също така за борба. Човешките гласове ставаха все по-ясни. Дватама продължиха да се прокрадват по-нататък, после легнаха на земята, заслушаха се внимателно и чуха някой да казва:

– Проклятие, тези ремъци така се врязват в месата ми, като че ли са ги направили от остриетата на ножове. Дяволите да го вземат този Дедли-гън и цялата му сган!

– Стига си се оплаквал, това няма да ни помогне. Сами сме си виновни за нашето положение. Ако бяхме по-бдителни, нямаше да ни изненадат и победят така позорно. Този Винету е цял сатана, а Дедли-гън е истински Херкулес. Останалите също са хора, които неведнъж са получавали рани от враговете си. Остава ни една утеха: няма да ни убият, а това ни дава нови надежди. Скоро ръцете ни ще са свободни, а тогава, *sacrebleu*, тогава ще си разчистя сметките с тях, защото ще...

– Мертенс... мастър Мертенс, ти ли си? – разнесе се тих глас нейде от дъното на помещението, където лежаха вързани Мертенс и Летрие.

– Кой е там? – отвърна запитаният, крайно учуден.

– Кажете най-напред кои сте вие?

– Хайнрих Мертенс и Петер Волф, сами сме. Плениха ни и ни вързаха. Неприятелите ни са далеч отук и не могат да ни чуят. Но вие кои сте?

– Веднага ще разбереш. Я да видим ремъците ви. Ей сега ще ги свалям!

Няколко движения бяха достатъчни, за да освободят двамата пленници. След няколко думи четиримата мъже се разпознаха и разбраха.

– Как попаднахте в пещерата! – попита Мертенс. – Нали тя свършва при водопада?

– Да, свършва за някои слабоумни хора, които не могат да мислят. Но за мен нещата така чудесно се римуваха, че успях бързо да разкрия хитрите ходове на Дедли-гън. Невъзможно е водата да изчезва тук, в планината.

– Аха!

– Трябва да има някакъв изход, откъдето да изтича.

– Естествено. Как не съм помислил за това!

– Намерих този изход и всичко останало!

– Продължавай, продължавай! – настоя Мертенс.

– Отстрани на водопада е спуснато въже. С негова помощ пак се достига до спокойните води на потока, а след това се излиза и навън, на открито. Нали ще дойдете с нас? Не ще и дума!

Мертенс се замисли за няколко секунди.

– С удоволствие, само че не става.

– Защо? Да не би да ви е страх от това спускане?

– Ха! Може би сме си имали работа с подобни въжета повече от вас двамата, но ако ви последваме, ще си провалим целия номер.

– Защо?

– Във всеки случай ще е по-разумно, ако ни вържете отново и да останем тук, докато доведете и останалите индианци.

– Не ми се ще да вярвам, че ви е харесало толкова много тук!

– Ако някога можех да изпитвам страх от някого и от нещо, щях да си помисля много дали да остана тук. Имай предвид обаче какви количества злато са струпани тук. Ако бягството ни бъде разкрито преждевременно, то е загубено за нас, а като се върнем да го вземем, те ще ни срещнат така, че ще ни секне дъхът.

– Кълна се в дявола, имаш право; как не се сетих! Необходими са ни няколко часа, преди да се върнем отново, а през това време всичко ще бъде изгубено. Ще имате ли куража да останете тук, докато се върнем?

– Излишен въпрос! Условието ми е обаче да не ни изоставите.

– И през ум не ми минава това! Червените джентълмени много настояват да си поговорят с тези хора тук, а и аз не съм толкова глупав да изоставя този хубав метал.

– Добре, тогава ни вържете!

– Елате! Няма да ви връзвам здраво, ето ви в случай на нужда и един нож, който може да ви помогне. Така, готово, сега да тръгваме!

Двамата смелчаци изчезнаха с безшумни крачки. Пленниците отново бяха заели предишното си положение, сега се чувстваха значително по-сигурно и по-добре, отколкото преди няколко минути...

Докато всичко това се разиграваше вътре в скривалището, дребният Бен Кънинг се беше облегнал на дънера на едно дърво отвън, недалеч от главния вход, като се вслушваше внимателно във всеки шум, който се разнасяше в нощната тишина. Беше застанал на пост и отговаряше за сигурността на другарите си.

Изведнъж той долови плясък във водата, като че ли някой се движеше бързо в коритото на потока. Кънинг се хвърли на земята, за да може по-добре да забележи приближаващия се човек, без самият той да може да го види. Другият се спря съвсем близо до него и се опита да се ориентира в тъмнината.

– Have care – attention – внимание! Няма ли някакъв човек на вахта на този борд?

– Питър Полтър, ти ли си?

– Ами кой друг може да бъде, ако не Петер Полтер от Лангендорф, а? Кого е поставил всъщност полковникът на пост? Човек не може да различи тук дори собствения си бушприт!

– Кой съм аз ли? Нима Питър Полтър не познава Бен Кънинг, та стои толкова дълго само на една крачка от него като някой дънер на хикория? Къде са другите?

– Кои други, стара лисицо?

– Ами Хамърдъл и Холбърс! И какво стана с месото, което трябва да донесете?

– Сами си вземете месото, и то заедно с дебелия и тънкия. Всичко това ще намерите при индианците край реката, освен ако през това време не са продължили ездата си.

– Индианци... край реката? Какво означава това?

– Означава, че нямам много време да приказвам надълго и нашироко с тебе – отговори Петер Полтер на дребния Кънинг. – Трябва да вляза при Дедли-гън. После можеш да научиш от него всичко.

Той се отправи към входа на пещерата. Ловците бяха насядали около един огън при входа на скривалището. Дедли-гън позна моряка:

– Пак ли си тук, моряче? – попита го той. – Сигурно другите са позостанали с месото, а?

– Да, с червеното месо, сър! Пленени са и сега ще ги обесят и разстрелят, или пък ще ги изядат – за мен това е едно и също.

Мъжете наскочаха.

– Пленени ли са? От кого? Казвай! – завикаха те.

– Ще ви разкажа, но я ми подайте най-напред някоя глътка и няколко хапки от това нещо. Носих се бързо като съобщителен платноход и сега пращя по всички шевове като останките на някой стар кораб, който се нуждае от калафатене. Дяволите да ме вземат, ако някога отново се появя в тази нещастна прерия и се кача на гърба на такъв звяр, който хуква с мен напосоки така, че изгубвам верния курс и не мога да го намеря во веки веков. Ако това добиче не беше надушило скривалището само, щях да се нося из прерията още десет години във всички възможни посоки!

Дадоха му каквото желаше и той започна разказа си, който предизвика немалко вълнения сред иначе мълчаливите и спокойни ловци, макар и изразът на чувствата им да не беше шумен и невъздържан.

– Пленили са Хамърдъл и Холбърс? – попита Дедли-гън. – Трябва да ги освободим час по-скоро, защото червенокожите няма да се церемонят много с тях.

– Да тръгваме веднага! – обади се Тресков, който беше обикнал двамата трапери особняци и желаше да им помогне колкото може по-скоро.

– Да – съгласи се Тиме, – трябва веднага да тръгваме, иначе индианците ще спечелят преднина, която после няма да успеем да заличим!

Дедли-гън се усмихна.

– Ще трябва все пак да почакате, докато настъпи утрото, защото е невъзможно да се забележат следите в такава тъмнина. Не ми се вярва кормчията сега да може да ни заведе до онова място край реката, където е бил пленен.

– Аз ли? Да ви заведе до реката? – извика Петер Полтер ядосан. – Какво ме интересува тази нещастна река, където претърпяхме такова печално коработрушение? Нека ме разрежат с трион от горе до долу, ако мога да кажа дали онази локва се намира наляво, или надясно оттук! Нямах нито компас, нито лот, а дебелият и дългият ме влачеха на буксир, така че не си давах никакъв труд да запомня курса, по който плавахме. А после онзи сатанински звяр се понесе с мен така, че ми се зави свят. Как мога да знам къде е вашата река? Оставете ме на мира!

– Хи-хи-хи-хи! – изсмя се по обичайния си начин приближилите се Бен Кънинг. – Язди си човекът из прерията, а после не знае къде е бил! Сега ще трябва най-напред да последваме неговата диря, за да открием следите на индианците. Не е ли смешно, а?

– Ще си затвориш ли човката бе, дребосъче такова? – прогърмя

гласът на кормчията, ядосан на тази подигравка. – Ако се намирам на борда на някой добър кораб, винаги ще мога да се ориентирам, но тук, в саваната, на всичко отгоре на гърба на едно такова чумаво добиче човек се чувства така ужасно, че от страдания не знае къде му е акълът. Ако искаш да си намериш индианците, тези подлещи, тогава търси си ги сам!

– Мисля, че не ни трябва нито следите на кормчията, нито дирите на индианците – каза Дедли-гън. – Младите огелаласи са тръгнали да пресрещнат старите бойци, изпълнени с войнствена решимост за действия, намерили са обаче трупове им и сега горят от жажда за мъст. Съвсем сигурно е, че са си избрали място за лагер, където ще завлекат двамата пленници. Там ще ги разпитат за нашето скривалище. Но Хамърдъл и Холбърс по-скоро ще умрат, отколкото да ни издадат. Ето защо за индианците ще бъде много трудно да ни открият. Струва ми се обаче, че избягалите им другари са се присъединили към тях и понеже те познават горе-долу околността на скривалището ни, ще решат да ни нападнат, и то час по-скоро, за да не успее да ни предупреди навреме кормчията, който им се е изплъзнал. Поради същата причина те сигурно са вече на път и няма защо да ги търсим, а ще ги изчакаме. Затова нека удвоим постовете и веднага да заемат местата си. Ние останалите ще бъдем в готовност. И така, деца, изгасете огъня пред пещерата! Факлите в скривалището могат да горят. Ще погледна за малко нашите пленници.

– Ще дойда с тебе, чичо – каза Тиме. – Аз имам най-голямо основание да се уверя, че са ни здраво в ръцете.

Той взе един от горящите клони, за да осветява пътя на вървящия пред него трапер. Когато стигнаха при пленниците, Дедли-гън ги огледа внимателно. При това погледът му се спря на варовитото, влажно и не съвсем твърдо дъно на пещерата. За част от секундата по лицето му пробягна тръпка на изненада, но тя едва ли можеше да бъде забелязана, тъй като червеникавата и слаба светлина падаше върху него от страни.

– Всичко е наред. Ела! – каза той спокойно и напусна пещерата заедно с придружителя си. Но като се върна при своите хора, бе достатъчен един полувисок вик, за да се скупчат веднага всички около него.

– Слушайте, хора, не съм се излъгал. Индианците не само че са тръгнали насам, но са и били вече в скривалището. Открили са го!

По лицата на хората му се изписаха учудване и уплаха. Те веднага хванаха дръжките на револверите и ножовете си. Предводителят им продължи:

– Трябва да споделя с вас една тайна, която премълчавах досега в името на всеобщата сигурност. Пещерата има таен изход.

– Аа! – разнесе се тихо наоколо.

– Открих го още в същия ден, когато открих и пещерата. Водата на потока пада отвесно надолу към дъното на пещерата. Долу е издълбала дълбок вир, откъдето си е проправила път през планината и изтича навън. По онова време спуснах покрай водите на водопада двойно здраво въже, слязох по него и разбрах, че по потока може да се излезе навън, на открито. Въжето е все още там и се намира в добро състояние. Сега, когато бях при нашите пленници, за да видя какво правят, забелязах по земята чужди стъпки, а един поглед към двамата ме убеди, че ремъците им са разхлабени.

– Как е могло да стане? – попита Тресков. – Самият аз ги вързах, и то така, че без чужда помощ не можеха да се освободят.

– Индианците са изпратили няколко следотърсачи, които са успели да открият изхода. Влезли са навътре, изкатерили са се по въжето, намерили са пленниците, разхлабили са ремъците им и положително са ги снабдили с някакви оръжия. После са се върнали, за да доведат своите хора.

– Тогава защо не са взели със себе си капитана и Марк Летрие? – попита Тиме.

– Защото тогава са щели да се издадат, ако открием преждевременно отсъствието на пленниците. Преди всичко трябва да обезвредим тези двама опасни нехранимайковци, като ги вържем пак здраво. Напред, племеннико, ние ще вървим начело! Другите ще ни следват тихо, за да се нахвърлят върху тях веднага, щом започнат да се съпротивляват. Ще се опитаме да избегнем всяко кръвопролитие!

Докато бяха разменени тези реплики, в пещерата се водеше друг тих разговор.

– Марк, забеляза ли погледа му? – попита Мертенс шепнешком, щом Дедли-гън и Тиме се отдалечиха.

– Какъв поглед?

– Който Дедли-гън хвърли към земята?

– Не, изобщо не го погледнах този негодник.

– Той откри всичко.

– Не е възможно! Нали си тръгна съвсем спокоен.

– Това е само хитро преструване! Той забеляза стъпките на ловеца и индианеца; веднага разбрах по лицето му, въпреки слабата светлина. У него се бе събудило подозрение. После хвърли един бърз, но много изпитателен поглед към ремъците ни и тонът на неговото „всичко е наред“ ми даде само допълнително доказателство, че е прозрял всичко.

– Проклятие! Ами ако си е отишъл само за да доведе хората си и да ни вържат пак? Просто да се побъркаш!

– Сигурно ще ги доведе.

– Тогава ще се съпротивлявам до последна капка кръв. Защото, ако ни вържат пак, всичко вече е загубено. Ще ни напъхат на някое друго място, а тук ще посрещнат индианците.

– Положително! Но съвсем не е необходимо да се съпротивляваме.

– Как така?

– Най-простият и същевременно единствен път за спасението ни е веднага да избягаме.

– Но ако се лъжеш, капитане, ако старият изобщо нищо не е забелязал?

– Все едно е. В такъв случай те сигурно няма да влязат тук преди идването на индианците, така че няма да открият бягството ни и планът на нападението няма да бъде осуетен. Да изчезваме, нали научихме какъв е пътят. Бързо, преди да е станало късно!

Те се освободиха от ремъците и станаха. После се отправиха към шумящия водопад, след продължително и трескаво търсене намериха въжето и се спуснаха по него. Като се озоваха край кипящата и бучаща вода във вира, Мертенс, който беше пръв, хванал с ръце въжето, затърси с крака по околните скалисти стени ниския страничен отвор, в който се втурваше изтичащата вода. Откри го и с едно засилване се намери вътре в него; придърпа въжето към себе си, за да може спътникът му да го последва по него. Това бяха опасни мигове за двамата бегълци, които поради бученето на водопада нямаха никаква възможност да се ориентират по гласовете си. Въпреки това смелото им начинание завърши успешно. Като газеха във водата ниско приведени, след известно време те излязоха на открито, разбира се, съвсем мокри, но иначе здрави и читави. Изправиха се и се спряха за малко да си поемат дъх от напрежението, защото съвсем се бяха изтозили.

– Ще трябва да почакаме тук, докато дойдат индианците -каза Летрие.

– Това няма да стане. Дедли-гън ще ни преследва, щом открие бягството ни.

– Но нали не знаем къде е лагерът на индианците!

– Няма значение. Не е необходимо да се отдалечаваме много, а ще си потърсим скривалище нейде наблизо и ще изчакаме развитието на нещата.

– Всъщност това е правилно, капитане, защото, ако сега се срещнем

с червенокожите, ще трябва да се върнем пак, а за това съвсем ми се е изпарило желанието. Във всеки случай е по-умно да изпратим тези добри хорица вместо нас в огъня, а пък после ще видим по какъв практичен начин ще се доберем до кестените.

– Абсолютно на същото мнение съм. Ела!

Те навлязоха няколко метра навътре в храсталака и се скриха в гъсто оплетените му клонки. Останаха на това място безмълвни, заслушани с напрегнато внимание в тишината на нощта.

Ето че се разнесе тих шум, приличен на шумоленето, причинено от някое насекомо.

– Индианците! – прошепна Мертенс.

Не се беше излъгал. Водени от белия ловец и сина на вожда Мато-си, те се приближаваха един подир друг, наредени в дълга нишка, която се придвижваше напред много предпазливо. Спряха пред тайния изход, за да се съвещават за кратко време. След това започнаха да изчезват един по един в тесния отвор на потока.

Обаче двама от тях останаха на пост пред него.

Измина дълго, дълго време. Небето, което в тъмнината не можеше да се отличи от короните на дърветата, започна да се откроява. Отначало можеше да се различат стволите на отделните дървета, после подебелите клони, след това и клончетата. Тук-там се заобаждаха сънните гласове на птичките -нощта започна да отстъпва на деня, развиделяваше се.

Двамата индианци стояха на пост неподвижно на двата бряга на потока, на мястото, където той излизаше от планинските недра. Положително изпитваха силно нетърпение поради неочаквано дългото забавяне на своите хора, но нито една черта на младежките им бронзови лица не издаваше това. Те напълно приличаха на две статуи, въоръжени с всички индиански оръжия, подпрени на дулата на карабините си.

Изведнъж проехтяха едновременно два изстрела, така че се сляха в един-единствен гърмеж; двата поста се строполиха на земята с пронизани глави. В следващия миг край тях изникнаха две човешки фигури, които бяха преминали незабелязано тясната „врата на потока“. Това бяха Дедли-гън и дребният Бен Кънинг.

– Хи-хи-хи-хи! – засмя се последният. – Много рано са излетели от гнездата си тези малки момчета. Още не са се научили да си отварят очите и ушите. Виждаш ли, че имах право? Забравили са да заличат следите си и сега ще можем да издирим лагера им, където държат дебелия и дългия, вързани като колети.

– Бен, ще можеш ли сам да се изкачиш отново в пещерата?

– Защо не? Да не мислиш, че ще се изплаша, ако глътна няколко капки вода?

– Тогава върни се обратно и доведи останалите до това място, като заобиколите около планината. Междувременно ще видя накъде водят тези следи. Нека остане както обикновено само един пост, защото околността е напълно прочистена. Ще вървя пред вас, а вие ще ме следвате. Но бързай, за да ме стигнете по-скоро!

Дребният трапер кимна в знак на съгласие и изчезна в отвора, а Дедли-гън тръгна по следите. Те бяха толкова ясни, че поне в началото не беше необходимо кой знае какво внимание; той ги поглеждаше бегло от време на време, докато изучаваше местността наоколо. Ето защо този иначе толкова проникателен човек не можа да забележи следите на двамата бегълци, които те бяха оставили неволно поради нощната тъмнина. Скоро той изчезна между дърветата, като се движеше по следите на индианците.

Отново измина доста време и ето че капитанът прошепна:

– Лошо, много лошо! Тези храбри млади индианци са се изкачили успешно до пещерата по опасното въже, но веднага са ги ликвидирали. Много жалко за тях! Сега пак сме сами срещу Дедли-гън и хората му!

– Капитане, няма ли да е по-добре да тръгнем тайно подир него? – попита Марк Летрие. – Ако искаме да се измъкнем щастливо, трябва да имаме коне на всяка цена, а можем да разчитаме само на конете на индианците.

– Невъзможно е. Ловците ще тръгнат след нас и веднага ще забележат дирите ни.

– Какво ни пречи да обезвредим стария веднъж завинаги? Имаме ножове.

– Марк, вършили сме много трудни неща, но не сме устмани. Този трапер има изострен слух и ни превъзхожда с оръжията си. Дори и да успеем да му забием добре ножовете си и да стигнем до конете, само след няколко минути по петите ни ще бъде цялата побесняла банда.

– Ако очистим стария, няма защо да се страхуваме от останалите. Откаченият кормчия, Тиме, безобидният полицейски шпионин, всички те нищо не разбират от прериите и са...

– Ами Винету, апачът? – прекъсна го Мертенс.

– По дяволите, да, за него изобщо не помислих. *Cher dieu*, той е в състояние сам да ни настигне и да ни унищожи с проклетия си томахок. Но какво да правим? Не можем все пак вечно да лежим тук.

– Марк, ти си малоумен. В скривалището има огромно златно богатство. Ще изчакаме, докато ловците тръгнат и...

– И после?

– После – зашепна капитанът, макар че наоколо нямаше кой да ги чуе, – после ще се върнем по същия път, по който дойдохме до тук.

– Небеса! В пещерата?

– Разбира се!

– И ще се оставим да ни заколят там!

– А може би и не. Нали чу, че само един-единствен ловец ще остане на пост. Той ще застане доста надалеч от пещерата, край потока, и изобщо няма да ни забележи.

– Ах, вярно! Полковникът извърши голяма грешка, че не остави пост от тази страна при потока.

– Разбира се. И така, връщаме се в пещерата.

– В пещерата! – повтори Марк въодушевено, тъй като новото приключение започна да му харесва.

– Ще потърсим златото... Златото ли?

– Ще го откънем и...

-И?

– Ще се въоръжим, тъй като в пещерата има най-различно огнестрелно и хладно оръжие.

– Вярно е, има цяла оръжейна.

– После ще наръгаме с нож поста.

– Това е наистина необходимо.

– Ще си вземем по един добър кон. ,

– А къде са скрити животните, капитане?

– Наистина, не знам още, но все ще можем да ги намерим. Ловците яздят винаги нагоре във водите на потока. Неиде близо край него трябва да има някакво място, където връзват и оставят конете си. Ако огледаме бреговете внимателно, положително ще го открием.

– А после? – попита Марк Летрие.

– После се махаме. Ще видим в каква посока, но сигурно ще е на запад. Ако намерим злато или пари, ще трябва да се стремим да стигнем Сан Франциско, за да...

Той прекъсна изречението си. Накара го да замлъкне някакъв скърцащ шум, който стигна до ушите им от едната им страна. Разнесоха се тихи стъпки. През храстите се промъкваше Бен Кънинг, а след него вървяха всички обитатели на скривалището с изключение на единствения пост, който беше останал. Между тях видяха и Винету. Без да се спират,

ловците следваха дирите на Дедли-гън, който нарочно бе оставял поясни следи. Двамата бегълци притаиха дъх. Един-единствен поглед на острите и опитни очи на апача можеше да забележи оставените от тях следи, които всъщност се различаваха сега вече много трудно. Обаче опасността се размина щастливо, защото Винету се осланяше на вървящите пред него трапери и вниманието му не бе насочено към земята.

– Grace a dieu! – обади се Летрие, когато пукането на клонките се отдалечи и изчезна. – Наистина, че в един момент всичко бе заложено на карта. Въпреки че съм мокър до мозъка на костите си, така се изпотих, като че ли се намирам в някоя баня.

– Време е да действаме. Но трябва да сме предпазливи и да заличаваме всяка следа след нас.

Ръцете им не бяха свикнали с тази работа и затова измина значително време, преди да изчезнат в издълбаното корито на потока. Пътят им беше познат, веднъж бяха минали вече по него, и въпреки че беше труден, те се озоваха щастливо горе в пещерата. Летрие се катереше след своя господар и тъкмо беше пуснал въжето и се изправяше в пещерата, когато почувства, че Мертенс го спира. Двамата се бяха намерили пред куп човешки тела, натъркаляни наоколо в най-различни пози. Като ги опипаха, те се убедиха, че са убитите индианци. След като прескочи-ха през трупове, те стигнаха до онова място в пещерата, където преди това бяха лежали вързани. Тук можеха отново да разговарят помежду си. По тялото на Летрие преминаха тръпки.

– Бррр, капитане, тези нещастници са били залавяни и избивани един след друг, щом са се изкачвали до пещерата. Какво щастие, че се скрихме, иначе трябваше да тръгнем с тях и щеше да ни споleti същата участ.

– Сега няма време за такива размисли. Напред, към оръжията!

Върнаха се към онази част от пещерата, която служеше за склад на траперите. Освен главното помещение, встрани се виждаха и отворите на няколко малки пещери, прилични на стаи. По стените на една от тях бяха накачени всевъзможни оръжия, каквито изисква животът в прерията. Имаше също в големи количества барут, олово и калъпи за леене на куршуми. В съседното помещение имаше запаси от храни, но не бяха големи. В главната пещера гореше лампа с лой и фитил; използваша я, за да осветят и другите помещения.

Двамата мъже се снабдиха най-напред с всичко необходимо. Едва след това започнаха да търсят скритите съкровища. Обаче всичките им усилия останаха напразни. Скъпоценното време течеше, търсенето им

ставаше с всяка изминала минута все по-трескаво, а нямаше никакви резултати.

– Скрито е старателно, Марк – обади се най-сетне Мертенс, когато се озоваха пред последното малко помещение, което още не бяха претърсили. – А дори и да го открием, как ли ще го вземем с нас? Златото е тежко и не знам какво бихме правили.

– Ще го натоварим на резервните коне.

– Това би била единствената възможност, но значително ще забави бягството ни, ще пречи на придвижването ни. Но я виж, това трябва да е жилището на Дедли-гън.

Стените на това помещение бяха покрити с нещавени кожи за да се изолира влагата, а по пода имаше няколко грубо изработени столове и сандъци. Двамата се нахвърлиха веднага трескаво на сандъците. Но и в тях не откриха така желаното злато, а само дрехи и различни други предмети. В бързината си те разхвърляха всичко наоколо по пода. Ето че капитанът нададе полувисок радостен вик. Беше открил стар, изтърган портфейл, който лежеше на дъното на един от сандъците, грижливо увит в парче плат.

– Не е злато, но може би е нещо ценно! – каза той.

Излезе в голямата пещера, защото там бе по-светло, и отвори портфейла.

– Какво има вътре, капитане? – попита Летрие със затаен дъх.

– Нищо, абсолютно нищо, и тук съм се излъгал – отвърна запитаният спокойно, въпреки че вътрешно се беше разтреперал от вълнение. Съдържанието на портфейла се състоеше от изключително ценни чекове. Дедли-гън беше депозирал значителни количества злато в различни банки на източните щати и бе получил чекове на същата стойност. Притежателят на чековете можеше да получи срещу тях пари от всяка банка. Но, разбира се, че не беше необходимо Летрие да знае това.

Сумите, на които бяха издадени тези чекове, не принадлежаха само на Дедли-гън, а бяха собственост на всички трапери. Затова бяха и толкова големи. Във всеки случай някъде имаше известно количество златни зърна и златен прах, но двамата не можеха да ги намерят. Тъкмо когато разменяха недоволни забележки по този въпрос, доловиха някакъв шум. Това беше постът, който се връщаше в пещерата. Мертенс го застря с един от намерените револвери, който веднага беше заредил.

– А сега да се махаме! – каза той след това. – Трябват ни коне. Дано да ги намерим!

Взеха всичко, което си бяха избрали, и се отправиха към предния,

обикновения вход на пещерата. Като се намериха навън, тръгнаха покрай потока и скоро стигнаха до тясна пътека; тя водеше до тревиста горска поляна, където бяха конете на траперите. Оседлаха набързо две от животните, понеже намериха при дърветата седла и оглавници, възседнаха ги и препуснаха...

Междувременно всички ловци с изключение на онзи пост, който бе останал при пещерата за своя зла участ, вървяха по следите на младите индианци, за да освободят Дик Хамърдъл и Пит Холбърс. Бързо настигнаха Дедли-гън, който беше тръгнал преди тях. Той беше взел всичките си хора, защото не можеше да знае с колко червенокожи щеше да си има работа. Той вървеше начело с Винету и разчиташе следите. Те бяха много ясни, защото червенокожите бяха вървели през нощта; не представляваше никаква трудност да се върви по тях. Въпреки това изминаха часове, преди ловците да забележат пред себе си гората, където беше лагерът на индианците и където вчера синът на вожда беше оставил Хамърдъл и Холбърс. Не биваше да се приближат към нея в права линия, защото сигурно щяха да бъдат забелязани. Ето защо се отклониха от дирята встрани, така че достигнаха гората на едно място, отдалечено може би на четвърт час път от мястото, където следите на индианците излизаха измежду дърветата.

След като навлязоха в гората, отново завиха в желаната посока, така че да достигнат лагера не фронтално, а отстрани. С всяка крачка трябваше да стават все по-внимателни. Мъжете притичваха от храст на храст и от дърво на дърво, като търсеха винаги добро прикритие, докато Винету се спря и направи знак с ръка на следващите го хора. Беше доловил гласове и сега се запромъкна напред заедно с Дедли-гън. Скоро видяха мястото, което търсеха. Веднага траперът забеляза, че е бил прекалено предпазлив, като е взел със себе си всичките си хора, тъй като край двамата вързани пленници на земята седяха само трима души, а именно двама индианци и белият, който вчера беше накарал индианците да нападнат скривалището на траперите. Само след няколко минути лагерът беше обграден. Тримата щяха да се предадат без съпротива, но бяха застреляни въпреки волята на Винету и Дедли-гън. След това прерязаха ремъците на пленниците.

– Ама колко непредпазлив трябва да си бил, Дик Хамърдъл, та си се оставил да те заловят тези момчета! – каза Дедли-гън.

– Дали съм бил предпазлив, или не, е все едно – отвърна дебелият, като протягаше краиците си, – просто ни спипаха. Нищо не можеше да се направи. Какво ще кажеш за това, Пит Холбърс, старий Куне?

– Хм! – отвърна дългият. – Ако мислиш, Дик, че нищо не можеше да се направи, то имаш право, защото ние и нищо не направихме, за да не ни спипат.

– И един бял е имало с тях? – учуди се Дедли-гън.

– Да – кимна Хамърдъл, – и именно този мръсник е открил скривалището ни. Заведе младия вожд, за да му го покаже, но после, когато трябваше да се проведе нападението, не тръгна с тях, а остана тук. Какво е положението сега? Червенокожите не се върнаха.

– Всички са убити. Ще ви разкажем по пътя как стана това. Сега ще тръгваме веднага, защото оставихме само един човек у дома.

Когато пристигнаха в скривалището, траперът видя от ясно по-ясно каква грешка бе извършил. Намериха трупа на поста и веднага забелязаха, че всички помещения на пещерата са били претърсвани – от кого, в това едва ли можеше да има съмнение. За свое успокоение Дедли-гън се убеди най-напред, че скъпоценният запас от златни зърна и златен прах не е бил открит. Но затова пък се изплаши толкова повече, като видя, че липсва портфейлът с чековете. Яростта, която го обзе, се предаде и на другите. Чуваше се едно-единствено мнение и то беше, че Мертенс и приятелят му трябва да бъдат преследвани веднага. Не биваше да се бавят нито минута, защото, щом бегълците стигнеха първото населено място, парите щяха вече да им помагат да пътуват по-бързо. Но и траперите трябваше да се снабдят с необходимите средства. Щом ставаше въпрос за време, не можеше да са без пари. И така, беше щастие в нещастieto, че бегълците не бяха намерили и златото!

Осма глава

Пиратска хитрост

Който се приближи към Сан Франциско откъм изток, трябва най-напред да спре в Оуклънд, защото тук пътят му се препречва от залива Сан Франциско, широк единадесет километра. Но това не е непреодолимо препятствие, защото са осигурени много възможности за прехвърляне на хора и коне. Преминаването ставаше тогава с широките оуклъндски салове.

С един от тези плавателни съдове се прехвърлиха и двама ездачи, които дори по време на пътуването не слязоха от седлата си. Конете, изглежда, бяха от добра раса, въпреки че бяха много изтощени. Ездачите имаха външността на хора, които дълго време не бяха имали нищо общо с благословените дарове на цивилизацията. Сплъстените им бради стигаха до гърдите, широкополите ловджийски шапки, напълно обезформени, спускаха плачевно перифериите си ниско над лицата им. Кожените им дрехи изглеждаха като направени от изсъхналата и напукана кора на някое дърво, а и цялото им останало снаряжение свидетелстваше за страшно и мъчително пътуване, което двамата мъже бяха преодолели.

– Най-сетне – grace a dieu! – въздъхна шумно един от тях.

Пристигнахме, Марк, и ми се струва, че мизерията и нещастieto няма да си имат повече работа с нас. Другият поклати опечалено глава.

– Извинявай, капитане, но аз не съм такъв оптимист. Ще се почувствам напълно сигурен едва тогава, когато застана на палубата на някой кораб, който плава в океана на няколко мили оттук. Нека ме вземат всички дяволи, ако Дедли-гън и бандата му не са и сега по петите ни!

– Възможно е, но не е вероятно. Както ги заблудихме, сигурно са повярвали, че сме се отправили през планинския проход към Британска Колумбия. Във всеки случай не направихме напразно това страховтно отклонение.

– Много ми се иска да не се лъжеш, но от тази траперска сбирщина очаквам всичко и мисля, че най-доброто за нас е колкото може по-бързо да се озовем на борда на някой кораб, който не иска да има вече нищо общо с тази нещастна страна.

– Преди всичко ни е нужно отново да придобием човешки вид.

– Пак ще ни трябват пари.

– Така е. Я погледни насреща!

Той посочи с десницата си към една барака, над чийто нисък покрив бе поставена дъска с надпис: „Jonathan Livingstone, horse-haggler“.

– Търговец на коне – обади се Марк, – едва ли ще ни предложи много пари за полуумрелите ни от глад животни!

– Ще трябва да видим!

Те подкараха конете си към това място. Когато скочиха от седлата, от вратата излезе един човек, който от километър си личеше, че е голям скъперник.

– Кого търсите, джентълмени? – попита той.

– Почтения мастър Ливингстън, сър.

– Това съм аз.

– Купувате ли коне?

– Хм, да, но такива не – отвърна той, като отправи към стоката презрителен, но същевременно и внимателен поглед.

– Well, тогава гуд бай, сър!

Мертенс се метна веднага на седлото и се наклони да тръгне.

– Slowly, мастър, полека, полека, вярвам, че човек все пак може да поогледа животните!

– Ако не купувате „такива“, тогава няма какво повече да си кажем. Пред вас не са застанали грийнхорни!

– Тъй, тъй! Тогава я слезте пак! Хм, за окайване са, направо са за окайване! Идвате от саваната, нали?

– Йес!

– Много малко бих могъл да дам; трябва да очаквам да ми умрат всеки момент – каза той, като оглеждаше подробно животните. – Колко искате за тях?

– А какво предлагате?

– За двата коня ли?

– За двата.

– Хм, тридесет долара, ни повече, ни по-малко. Мертенс отново се намери на седлото и без да му отговори, подкара коня.

– Стоп, сър, накъде тръгнахте? Струва ми се, че искахте да ми продадете конете си!

– Ще ги продам, ама не на вас!

– Тогава върнете се, де! Давам четиридесет.

– Шестдесет!

– Четиридесет и пет!

– Шестдесет!

– Петдесет!

– Шестдесет!
– Невъзможно! Петдесет и пет и ни цент повече!
– Шестдесет и ни цент по-малко. Сбогом.
– Шестдесет? Не, и през ум не ми минава – но чакайте, спрете де, почакайте, имате ги, шестдесет, въпреки че тези добичета съвсем не заслужават толкова пари!

Мертенс се върна усмихнат и слезе отново от коня си.

– На, вземете ги, и то заедно с оглавниците!
– Влезте вътре, мастър. Нека другият ги подържи малко! Търговецът го отведе в едно малко помещение, разделено на две със завеса от басма. Той изчезна зад завесата, след което се появи отново с парите.

– Ето шестдесет долара. Получавате безбожни пари!

– Ха, я не ставайте смешен! Но, хм, познавате ли добре града?

– По-добре от много други хора.

– Тогава сигурно ще можете да ми дадете някои сведения...

– За някоя странноприемница ли?

– Не, трябва ми някой по-услужлив банкер или кредитна банка.

– Кредитна... хм, а по каква работа?

– Това е второстепенен въпрос!

– Първостепенен е, сър, щом искате верни и точни сведения.

– Искам да продам ценни книжа.

– А срещу какво са издадени?

– Срещу златен прах и златни зърна.

– Гръм и мълния! Я ми ги покажете!

– Няма смисъл.

– Защо? Ако документът е в ред, ще го купя и аз самият. Понякога се занимавам с подобен род сделки, нота бене, ако печеля нещо при това.

– Има какво да се спечели!

Мертенс извади намерения в скривалището на траперите портфейл, избра един от чековете и го подаде на търговеца. На лицето на последния се изписа учудване и той хвърли изпълнен с уважение поглед към окъсания и одърпан човек, който притежаваше такова голямо богатство.

– Двадесет хиляди долара на името на притежателя, депозирани при Чарлс Брокмън, Омаха! Чекът е редовен. Колко искате?

– Колко давате?

– Половината.

Мертенс дръпна чека от ръката му и се отправи към изхода.

– Сбогом, мастър Ливингстън.

– Стойте! Колко искате?

– Всеки банкер ще ми плати начаса осемнадесет хиляди в суха пара, но тъй като вече съм дошъл при вас и много бързам, дайте ми шестнадесет и ще получите чека.

– Невъзможно! Дори не знам дали сте законният...

– Well, сър, значи не искате и с това въпросът е решен! Човекът го задържа за ръката. Той предлагаше все по-висока сума, докато най-сетне донесе иззад завесата исканите от Мертенс пари. Принадлежеше към онези търговци, които винаги разполагат с големи суми готови пари, въпреки невзрачния си външен вид и умишлено бедно поддържаното обзавеждане на дома си.

– Ето ви парите; какво да се прави, днес ми е слаб ангелът. Имате ли и други чекове за Продан?

– Не. Сбогом!

Мертенс си тръгна. Ливингстън го изпроводи навън и пое конете. Двамата непознати се отдалечиха. Приблужи се един слуга, за да свали оглавниците и седлата на животните.

– Добра сделка – промърмори търговецът на коне Ливингстън, – великолепна раса, с красива конструкция; големи трудности са издържали и при добро гледане ще се съвземат бързо.

Той все още се занимаваше със закупените коне, когато по тясната уличка се разнесе силен конски тропот. Появиха се в галоп двама ездачи, които бяха дошли със следващия сал. Единият беше индианец, а другият бял, с дълга коса, спускаща се до плещите му. И по тяхната външност можеше да се разбере, че бяха преодолели дълъг път с големи несгоди, но в стойката и поведението им не се забелязваше никаква умора. Същото можеше да се каже и за великолепните им коне.

Като преминаваше в галоп покрай търговеца, индианецът погледна бегло към него и в следващия миг вдигна коня си на задните крака и се върна.

– Нека моят бял брат погледне тези коне! – каза той. Другият го беше последвал със същата бързина до бараката. Един кратък поглед беше достатъчен, той видя надписа, приблужи коня си до търговеца и поздрави:

– Good day, сър! Току-що сте купили тези коне, нали?

– Йес, мастър – отвърна търговецът.

– От двама мъже, които изглеждаха така... Той описа много точно Мертенс алиас Бретини и Волф алиас Летрие.

– Вярно е, мастър.

– Тук ли са още тези хора?

– Не.

– Накъде отидоха?

– Не знам. А това и никак не ме засяга.

– Но трябва да сте видели в каква посока са тръгнали.

– Завиха зад онзи ъгъл. Повече нищо не мога да ви кажа, Човекът се позамисли, огледа остро и изпитателно търговеца и после продължи:

– Само коне ли купувате?

– Конете и други неща.

– И нъгитс?

– Да. Имате ли?

– Имам, само че не са у мен. Те са у хората ми, които ме следват. Мога ли да ви ги предложа?

– Щом не е веднага, може. Току-що дадох всичките си пари.

– На двамата мъже ли?

– На единия от тях.

– Да не ви е продал ценни книжа?

– Да.

– На каква стойност?

– За двадесет хиляди долара.

– Ще бъдете ли така добър, сър, да ми покажете документа?

– Защо?

– За да разбера дали това е бил джентълменът, с когото толкова много искаме да се срещнем.

– Хм, тъй! Ще ви покажа чека, но няма да го пипате. Той влезе в бараката и след малко излезе с чека. Непознатият го разгледа внимателно и кимна с глава.

– Само този чек ли получихте от него?

– Само този.

– Благодаря, сър! Тези хора едва ли ще се върнат, но ако все пак това стане, не купувайте нищо повече от тях, а накарайте да ги арестуват! Ценните книжа са мои, те ми ги откраднаха. Може би пак ще ви посетя!

Той обърна коня си, индианецът последва примера му и двамата отново препуснаха в галоп по улицата. Не размениха нито дума помежду си, докато достигнаха кея на пристанището. Тогава белият попита:

– Моят червенокож брат преследва следите на разбойниците през необятните простори на саваната заедно с мен. Но ще останем ли заедно, ако бъда принуден да се кача на някой кораб?

– Винету ще последва Дедли-гън по целия свят, а също и през

Голямата вода. Хау!

– Вероятно разбойниците се канят да избягат през океана. Ще се осведомят за отпътуващите кораби. Същото ще сторим и ние; ще наблюдаваме отплаващите кораби и ще ги хванем.

– Нека моят брат разпита и остане някъде близо край водата, за да мога да го намеря. А Винету ще се върне там, където започват къщите на големия град, за да изчака ловците и да ги доведе насам; нали изостанаха, защото конете им се измориха.

Дедли-гън кимна с глава в знак на съгласие.

– Моят брат е умен – нека постъпи както е намислил! Той слезе от коня си и го предаде на слугата на наблизко намиращата се странноприемница. Апачът се върна сам по същия път, по който бяха дошли...

Докато се разиграваше всичко това, Бретини и Марк Летрие бяха продължили пътя си. Както крачеха бавно, забелязаха един човек, който се появи от малка странична уличка и без да им обърне никакво внимание, прекоси улицата на известно разстояние пред тях. Той едва достигаше среден ръст, беше строен и носеше облеклото на някой златотърсач, който идва направо от мините, за да си почине от уморителната работа и да се поогледа малко из града. Широкопола и измачкана сламена шапка закриваше с периферията си по-голямата част от лицето му, но въпреки това не успяваше да скрие грозния червеникав белег, който преминаваше през цялата му страна; той започваше от ухото и стигаше чак до над носа.

Бретини се спря изненадан и сграбчи спътника си за ръката:

– Марк, познаваш ли го този? – попита той възбудено.

– Този ли? Не, капитане.

– Наистина ли не?

– Не.

– Въпросът ми не беше правилно зададен. Трябваше да те попитам познаваш ли тази?...

– Тази ли? По дяволите, фигурата... стойката... начинът на ходене... капитане, но това едва ли е възможно!

– Тя е, аз ти го казвам, тя е и никой друг! Сега сме придобили съвършено подивял вид; от такова разстояние няма да ни познае. Щастлива случайност я изпречва пред очите ни и трябва на всяка цена да я проследим!

Те закрачиха след човека, който след кратко време влезе в една дървена барака. Над вратата ѝ се виждаше надпис, направен с тебешир „Tavern of fine brandy“. В началото и в края на надписа върху

напуканите дъски също с тебешир бяха изрисувани две бутилки с бренди.

– Какво ли търси в тази мизерна кръчма? Има достатъчно пари и сигурно води живот без никакви лишения. Сегашната ѝ външност е само предрешване и това посещение има някаква тайна цел.

– Трябва да я последваме, капитане.

– Не става, Марк. Въпреки занемарения ни външен вид, тя ще ни познае веднага. Бараката е направена от обикновени дъски; не бива да се приближаваме откъм предната ѝ страна, но може би на задната ѝ страна ще се намери някоя дупка от чеп или друга цепнатина, през която ще мога да погледна вътре. Ти ще останеш тук и ще наблюдаваш входа. Ако излезе, преди да съм се върнал, веднага ще дойдеш да ме предупредиш.

Той сви настрани. Положението беше благоприятно. Бараката нямаше изход откъм задната си страна и само три стъпки я деляха от една друга подобна постройка. Бретини се промъкна между двете бараки и скоро откри една дупка, през която можеше да наблюдава по-голямата част от общото помещение. То беше препълнено с посетители. Човекът с червеникавия белег беше седнал до широка печка, но скоро изчезна нейде назад. Бретини си помисли, че някъде в тази посока се намира може би някакво отделно помещение, което би могло да се използва само за определени гости. Той се запромъкна тихо в тази посока, докато долови зад тънката стена, на която се беше облегал, няколко човешки гласа. Притисна ухо към стената и се заслуша напрегнато.

– Къде ще се срещнем, сър? – запита някой.

– Тук не, това би било непредпазливо, и на кея не върви. Ще се видим при малкия залив зад последната рибарска хижа.

– А кога?

– Не мога още да кажа кога ще дойда, но вие трябва да се съберете в единадесет часа. В мое отсъствие обаче не бива да предприемате нищо.

– Добре. Ще трябва да се бием здравата, преди да превземем кораба.

– Не чак толкова, колкото си мислиш. Офицерите и подофицерите са поканени днес вечерта на сушата, а и на самия борд ще се състои празненство, което сигурно ще ни помогне.

– Приятно е да чуеш такова нещо. Ще имаме ли приятели на борда?

– Там е Дългия Том и още неколцина, които ни очакват.

– Дявол да го вземе, всичко е организирано един път! И така,

капитан Кайман наистина ще бъде с нас, нали?

– Положително. Веднага ще вдигнем котва. Вятърът е благоприятен; отливът настъпва в удобно за нас време и ако не се появи някоя непредвидена пречка, скоро хората ще си разказват за „L'Horrible“ същите истории, както и по-рано.

– Можете да разчитате на нас, сър. Ще бъдем около тридесет души, а с добри офицери и такъв платноход няма защо да се страхуваме дори от всички военни флотилии в света.

– И аз мисля така. Ето ви тук предплатата, а и още нещичко отгоре за пийване. Но трябва да останете трезви, за да не си провалим целия удар!

Чу се шум от преместването на стол. Човекът си тръгна. Бретини го беше разpoznал и по гласа, макар че той беше престорен – човекът се опитваше да говори с по-басов глас. Чутото беше толкова смайващо и необикновено, че Бретини остана известно време напълно неподвижен и сигурно би стоял така още, ако едно тихо „пет!“ не го бе стреснало и извадило от това вцепенение. Марк Летрие бе застанал между двете бараки и му махаше с ръка.

– Тя си тръгна, бързо, бързо!

Капитанът се измъкна от тясното пространство между двете постройки, и то тъкмо навреме, за да види как обектът на неговите наблюдения изчезва зад най-близкия ъгъл. Двамата мъже тръгнаха бързо подир него, като преминаха из мръсните улички на предградието, а после и по широките улици на по-заможните градски квартали, докато достигнаха оградата на една усамотена градина. Тук човекът се огледа внимателно и като не забеляза нищо подозрително, се прехвърли през оградата с пъргавината на котка. Преследвачите му останаха на пост около един час, ала напразно. Той не се върна повече.

– Сигурно живее тук, Марк. Я да потърсим къщата, към която е тази градина!

За да постигнат целта си, трябваше да минат по една странична уличка. Когато излязоха от нея, забелязаха великолепна карета, спряла пред входа на една къща, която не можеше да бъде друга, освен търсената. Току-що в каретата се беше качила една дама, която направи знак на кочияша да тръгва. Двамата отстъпиха назад в уличката. Изящната карета премина наблизо, така че можаха да различат чертите на жената.

– Тя е! – извика Марк.

– Да, тя е. Изключено е да се заблуждаваме. Ще остана тук, а ти ще

отидеш до къщата и ще се опиташ да научиш как се казва сега.

Летрие се подчини на това нареждане и след кратко време се върна с желаните сведения.

-Е?

– Госпожа Дьо Вулетр!

– Аха! А къде живее?

– Притежава целия първи етаж.

– Ела да вървим към пристанището, там ще ти разкажа и други неща!

Те тръгнаха в споменатата посока, като по пътя си се отбиха в един „store of dressing“. Напуснаха го с напълно променена външност, с ново бельо и нови дрехи. Насочиха се бавно към кея, като си пробиваха път през човешкия мравуняк. Внезапно по лицето на Летрие се изписа силна уплаха. Той хвана капитана и го издърпа зад голям куп натрупани бали.

– Какво има? – попита го той.

– Погледни направо, капитане, и виж дали не познаваш човека, засанал под големия кран!

– Ах, по дяволите, Дедли-гън! Значи не сме ги заблудили, а са ни последвали по петите. Къде ли са се сврели другите?

– Сигурно проклетият полицаи ги е разпръснал из града, за да ни дебнат и да открият къде сме отседнали.

– Положително. Дали старият ни е забелязал вече?

– Не ми се вярва. Когато го видях, лицето му бе обърнато встрани, а и в сегашното ни облекло ще му е трудно да ни разпознае, ако не се намираме твърде близо до него.

– Така е. А сега погледни малко нататък към рейда. Познаваш ли кораба, хвърлил котва близо до бронирания кораб?

– Хм, да – това, това е, дявол да го вземе, това може да бъде само нашият „L'Horrible“! Познах го веднага, колкото и да са бърникали по платната и такелажа му.

– Тогава ела!

Двамата тръгнаха между най-гъстата човешка тълпа и потърсиха отдалечена странноприемница, където наеха отделна стая. Тук можеха да разговарят необезпокоявани.

– И така, ти позна нашия „L'Horrible“? – попита Бретини -Мертенс.

– Веднага, капитане.

– Знаеш ли под чия команда е сега?

-Не.

– А знаеш ли под чия команда ще бъде утре по това време?

– Във всеки случай под командата на същия човек.

– Не.

– Значи ще има смяна на командирите, а?

– Точно така. Сегашният ще трябва да „пие от голямата чаша“, а на негово място ще се появи някой си Камен, или ако искаш – капитан Кайман.

Марк Летрие се усмихна.

– Тогава може би мис Адмирал отново ще стане боцман, а? – обади се той, като се включи в предполагаемата шега.

– Разбира се.

– И ще мете палубата с бича си, както някога.

– А може и да не мете. Тази пантера ще бъде опитомена. Можеш да разчиташ на това!

– А верният Марк Летрие? Какъв пост ще получи?

– Все ще се намери нещо подходящо.

– Жалко за хубавите пясъчни кули!

– Ами ако това не са пясъчни кули, а здрава, сигурна и непоклатима постройка?

Летрие наистина бе слисан от сериозния сигурен тон на Бретини. Той погледна капитана изпитателно в очите и промърмори: ,

– Хм, в този свят някои невъзможни неща стават възможни, поне за хора като нас.

– Вярно е. Слушай, Марк, какво ще ти кажа! – И той му разказа какво беше подслушал зад дъсчената стена на кръчмата, като прибави своите предположения и изводи, направени след доловения разговор. Марк беше учуден.

– По дяволите! От това женище наистина може да се очаква подобно нещо!

– Тя ще изпълни замисленото, можеш да бъдеш сигурен в това.

– А ние?

– Не ти ли казах, че още днес вечерта ще заповядам на палубата на „L'Horrible“?

– Добре, но тя ще се възпротиви.

– Ха! И по-рано ѝ заповядвах, така ще бъде и сега. Тя си е все същата. Да откраднеш кораб! От пристанището на Сан Франциско! Нечувано! Но това ни устройва отлично. Какво щастие, че я видяхме и я разпознахме, въпреки че се беше преоблякла!

Докато двамата разговаряха възбудено, в жилището на госпожа Дьо Вулетр се правеха приготовления за бляскав вечерен прием. Имаше

различни лакомства от всички краища на света и бутилки от най-хубавите вина. Домакинята се беше върнала отдавна от разходката си и сега се занимаваше собственоръчно с вината. Тя отвори голям брой бутилки, изсипа във всяка от тях по един фин бял прах и отново ги запечата грижливо.

Вечерта приближаваше. Стъмни се. От прозорците на къщата ѝ заблестяха снопове светлина, които бяха далеч по-силни от осветлението на уличните фенери.

Гостите, между които бяха командирът на бронирания кораб заедно с поканените офицери от другите кораби, бяха вече пристигнали и се наслаждаваха на предложените деликатеси. Входът беше обсаден от тъпа изискано облечени безделници и по-обикновени хора, които се мъчеха да хвърлят някой поглед в тържествено украсените помещения или пък да се насладят на разнасящите се отвътре благоухания.

Между тях имаше двама мъже в моряшки дрехи. Те стояха мълчаливо един до друг и оглеждаха околните с равнодушни погледи. Вниманието им изглеждаше насочено предимно към един от осветените прозорци. Дълго, дълго и упорито чакаха те. Ето най-сетне бе спусната завесата на прозореца и сянката на една ръка се вдигна и спусна няколко пъти зад нея. После светлината угасна.

– Това е сигналът – прошепна единият от мъжете.

– Да тръгваме! – отвърна другият.

Те се отдалечиха и завиха зад ъгъла. До градинската вратичка беше оставен куфар, а край него се виждаше мъжка фигура. Беше толкова тъмно, че подробности не можеха да се забележат, но все пак се различаваше, че човекът едва достига среден ръст и има голяма тъмна брада. Това беше госпожа Дьо Вулетр, която отново се беше предрешила. Куфарът съдържаеше нейните навигаторски инструменти.

– Колата готова ли е? – попита човекът с тъмната брада.

– Да – гласеше отговорът.

– Напред!

Гласът му звучеше заповеднически, като че ли бе свикнал да заповядва от дълги години. Двамата мъже вдигнаха куфара и закрачиха напред. Той ги последва. До ъгъла на една улица чакаше колата. Куфарът бе вдигнат на капрата, тримата се качиха и конете потеглиха в тръс към покрайнините на града. Когато излязоха извън града, колата спря. Пътниците слязоха, взеха куфара и се отпавиха към брега, докато колата се върна в обратна посока.

Още не бяха достигнали брега, когато зад един храст се разнесе

глас:

- Стой, кой там!
- Капитан Кайман.
- Добре дошли!

Тълпа от тъмни фигури се приближи бавно и заобиколи със страхопочитание брадатия мъж.

– Готови ли са лодките? – попита той.

– Да.

– Оръжията?

– Всички са в ред.

– Липсва ли някой?

– Никой.

– Тогава come on; аз ще взема първата лодка! Куфарът беше вдигнат, увитите грижливо в парцали весла бяха поставени на местата им и лодките безшумно се плъзнаха по вълните. Най-напред се устремиха към открито море, после обаче извиха остро надясно и по този начин се приближиха с изключителна предпазливост до намиращия се в дълбока тъмнина „L'Invisible“ откъм морето; само на носа и на кърмата гореше по един самотен корабен фенер.

Сега се намираха толкова близо до кораба, че при обикновената бдителност на моряците трябваше непременно да бъдат забелязани. Онзи, който се беше нарекъл капитан, се беше изправил на кърмата на лодката и бе отправил изпитателно острия си поглед към тъмния корпус на кораба. Това беше един миг, в който трябваше да се реши всичко, и за това той поглъщаше цялото му внимание.

Ето че се разнесе полувисокият дрезгав вик на чайка. Хората от лодките си отдъхнаха. Това беше сигналът, уговорен с Дългия Том, в случай че на борда всичко е наред. От задната част на кораба бяха спуснати няколко въжета.

– Приближете лодките и се качвайте горе! – прозвуча тиха заповед.

След кратко време всички се озоваха на палубата. Том ги очакваше.

– Какво е положението? – попита брадатият.

– Добро. Аз и нашите хора сме на вахта. Другите гуляят долу в общото помещение, а някои се търкалят вече пияни по земята.

– Слизаме долу! Но ги щадете! Ще ги завържем и ще ги заключим в трюма. После ще дадат клетва за вяност. Колкото повече хора имаме, толкова по-добре за нас!

Тази заповед бе изпълнена бързо и безшумно. Нищо неподозиращият екипаж, позамаян от грога, почти не оказа съпротива; всички бяха

вързани и затворени в трюма. После беше изтеглен и куфарът, занесоха го в капитанската каюта, развързаха лодките, с които бяха дошли, и ги оставиха на течението – корабът се намираще в ръцете на корсарите.

Сега чернобрадият събра хората около себе си и нареди на всеки от тях какво да върши.

– Ще отплаваме в морето. Смажете с масло рудана на котвата и другите скрипци, за да избегнем всеки излишен шум. Сега не бива да командвам високо, защото ще ме чуят на бронирания кораб, но се надявам, че всеки един от вас знае какво трябва да направи!

Екипажът се пръсна. Командващият тичаше от едно място на друго, за да дава тихо заповедите си. Котвата беше прибрана, платната се издигнаха и благоприятният вятър започна да ги издува. Корабът се подчини на кормилото. Завъртя се бавно, разряза насрещните вълни и се понесе в открито море.

Едва тогава откъм палубата на бронирания кораб се разнесе изстрел... и втори... и трети. Там моряците знаеха, че офицерите на „L'Horrible“ са слезли на сушата, забелязаха раздвижването на кораба, разбира се, със закъснение и естествено най-напред предположиха някакво необичайно обстоятелство или може би и някакво незаконно действие. Ето защо бяха дадени три алармени изстрела – сигнал за всеобщо внимание.

Новият капитан на „L'Horrible“ беше застанал на задната палуба. Дългия Том стоеше край него.

– Слушай, Том, забелязаха, че се измъкваме! – каза той. Том хвърли изпитателен поглед нагоре към платната, които се открояваха на нощното небе.

– Нищо няма да им помогне. Твърде късно си отвориха очите. Но, сър, откъде знаете името ми?

– Струва ми се, че капитан Кайман би трябвало да го знае. Доста много си плавал по света заедно с мене.

– С вас? Не ми се сърдете, сър, добър офицер сте, вече го забелязах за това кратко време, но не сте Кайман, аз го познавам.

– Ха, не съм, но ще бъда.

– Няма да свърши добре тази работа. Хората искат да служат само под негово ръководство, а и онзи с червения белег, искам да кажа агентът, който ни завербува, ни обеща, че Кайман е още жив и ще бъде тази вечер на палубата.

– Човекът с червения белег ли? Ти наистина ли не го позна?

– Да го позная ли?... Него?... През целия си живот не съм го

виждал!

– Хиляди пъти си го виждал. Том, хиляди пъти, ти казвам, си го виждал или по-правилно си я виждал. Спомни си!

– Него?... Нея?... По дяволите, нея... нея?... Да не би... да не би да е мис Адмирал?

– Тя беше. И мислиш ли, че няма качествата да играе ролята на капитан Кайман?

Дългият отстъпи изненадано няколко крачки назад.

– Дявол да го вземе, сър – мис, исках да кажа, това е една съвършено невероятна история. Струва ми се, че са ви обесили, когато проклетите военни превзели „L'Horrible“!

– Не е съвсем така. Но слушай: тук на борда си единственият човек, който наистина познава капитана. Ще си мълчиш, че аз и агентът сме едно и също лице, и ще ги оставиш да си мислят, че съм капитан Кайман. Разбираш ли ме?

– Напълно!

– Е, а ти няма да съжаляваш за това!

– Хм, все ми е едно дали командването се поема от някой сър или от някоя мис, стига само да имаме добра плячка. Можете да разчитате на мен.

– Добре. Но я виж, светлините в пристанището и по рейда се оживиха. Готвят се да ни преследват. Ха, за два часа няма да ни виждат вече, дори и да беше бял ден.

Братият нареди да се вдигнат всички платна, така че наклоненият на една страна кораб зацепи вълните с удвоена бързина. После се хвана с една ръка за вантите, за да изпита напълно удоволствието, от което бе лишен толкова дълго време – да чувства под краката си този великолепен платноход.

Едва когато започна да се развделява и присъствието му на борда не беше вече необходимо, той слезе и се отправи към каютата си. Там се намираще куфарът му. Гореше една лампа.

– Хм – усмихна се хитро на себе си, като се огледа с видимо задоволство в помещението, – Дженър не бил чак толкова загубен, колкото си мислех. Подредил се е великолепно. Но преди всичко трябва да проверя дали тайното ми скривалище, за което дори и Кайман нищо не знаеше, е все още непокътнато.

Той отмести едно огледало и натисна намиращото се зад него едва забележимо копче. Напред отскочи двойна вратичка и разкри отвор, в който се виждаха струпани различни книжа. Братият посегна към тях.

– Наистина всичко си е на мястото! Скривалището е добро, ще го използвам веднага!

Той извади ключ и отвори куфара. Една преградка в него съдържаше само пачки банкноти и фишеци с монети.

Той прибра парите в скривалището, затвори го и отново постави пред него огледалото. След това измъкна от куфара бельо и различни дрехи, които нареди в гардероба на каютата. После извади и онези скъпоценни навигаторски уреди, които лейтенант Дженър беше забелязал при госпожа Дьо Вулетр.

– Ако този лейтенант знаеше само защо неговата красива дама се занимава с такива „скупни“ неща! Кълна се във всички светии, ударът, който направих днес, е най-големият през целия ми живот! Бих искала само да знам какво би казал капитанът, ако беше тук и...

– Ще каже браво, Клерон! – разнесе се зад гърба ѝ и една ръка падна на рамото ѝ.

Ужасена, тя се обърна светкавично и втренчи широко разтворените си очи в лицето на току-що споменатия капитан.

– Кай... Кай... Кайман! – заекна тя с писклив глас.

– Капитан Кайман! – кимна той със спокойна усмивка на превъзходство.

– Не е възможно! Неговият дух... неговият... неговият...

– Дрън-дрън! Да не би боцманът на „L'Horrible“ да вярва в духове?

– Но как... къде... кога... как си попаднал във Фриско, а и тук на борда?

– Това „как“ ще ти го обясня по-късно, но „защо“ сигурно знаеш, нали?

– Нищо не знам!

– И за моята каса ли не знаеш нищо, която изчезна, когато ти предпочете да ме оставиш да кисна в Ню Йорк като кораб, претърпял крушение?

– Не знам.

– Аха! За съжаление се намирам в щастливото положение да мога да ти докажа със сигурност абсолютно всичко. Но нека се заемем с най-важното за момента. Ти отвлеche „L'Horrible“.

Тя мълчеше.

– И завербува хора... Тя продължи да мълчи.

– Като им обеща, че ще ги води капитан Кайман. Тя видимо все още се бореше с уплахата, причинена от неговото появяване.

– За да ти дам възможност да удържиш на думата си, доплавах до

кораба преди вас, скрих се между въжетата и изчаках подходящия момент да ти се представя. Ти си наистина дяволска жена и понеже се справи толкова добре с работата си, ще ти дам предишната ти служба на боцман, разбира се, само временно, докато си разчистим сметките. И така, можеш да си махнеш брадата! Само ти пречи, а и без това ролята на Кайман не ти подхожда.

Той говореше спокойно и с чувство на превъзходство; това накара кръвта ѝ да нахлуе в главата и очите ѝ да заблестят като очи на котка.

– Боцман, аз? А ако не те познавам повече? – изсъска тя.

– Тогава ме познават Дългия Том и Марк Летрие. И двамата ме обичат повече от кръвожадната пантера, наречена мис Адмирал.

– А къде е Марк Летрие?

– Тук на борда. Дойде заедно с мене и сега говори горе с Дългия Том, за да му обясни, че наистина съм тук.

– Това няма да ви помогне – промълви тя съвсем тихо с гняв в гласа си. Измъкна светкавично револвера си и го насочи към него. Мълниеносен удар на ръката му обаче изби настрани оръжието ѝ, после той я сграбчи за раменете и притисна стройната ѝ гъвкава фигура към стената така, като че ли я беше приковал на нея.

– Мис Адмирал, слушай какво ще ти кажа веднъж завинаги! Винаги си желала смъртта ми и животът ми беше в опасност, докато ти се доверявах. Аз съм капитан на кораба, а ти -ти ще бъдеш обезвредена!

Свитият му юмрук се стовари по главата ѝ така, че тя се строполи в безсъзнание. Той я върза със същите въжета, с които допреди малко бе вързан куфара ѝ, после се изкачи горе.

Утрото бе вече настъпило, така че положението можеше да се огледа само с един поглед. Целият екипаж се беше събрал на палубата и беше образувал кръг около Дългия Том и Летрие, които им обясняваха нещо. В този момент погледът на Летрие забеляза капитана. Той изскочи от кръга, размаха моряшката си шапка и завика:

– Ето го, хора. Да живее капитан Кайман!

Шапките полетяха във въздуха. Всяко гърло повтори този вик.

Пиратът им помахаше с ръка снизходително и с горда стъпка влезе в кръга. За кратко време всички положиха клетва за вярност и всеки получи твърде висока предплата. Оръжията бяха раздадени, редът за вахта определен, а уставът на кораба беше фиксиран засега устно. След като всичко това беше уредено, капитанът и Летрие се отправиха към капитанската каюта, за да видят какво прави мис Адмирал.

Тя вече беше в съзнание, но щом ги видя, затвори веднага очите си.

Кайман се наведе над нея и я попита:

– Къде са парите, които ми ограби? Клепките на очите ѝ се отвори-
ха. Между тях го стрелна поглед, изпълнен с омраза.

Той повтори въпроса си.

– Питай колкото си щеш, но отговор няма да получиш – заяви тя.

– Както искаш! – усмихна се той. – Разбира се, че голяма част от
тях вече е пропиляна; във всеки случай госпожа Дьо Вулетр е имала
скъпо струващи нужди. Останалото обаче е тук, на борда. Нали те
познавам.

– Търси го.

– Ще го потърся. А ако не го намеря, тогава има средства да те на-
карам да проговориш. Марк!

– Капитане?

– Това женище ще остане вързано тук в моята каюта. Само аз ще я
пазя. Никой друг да няма достъп до нея, също и ти. А който направи
и най-малкия опит да се доближи до нея, ще получи куршум. Впрочем ни-
кой друг освен теб не бива да знае къде се намира тя. А сега изкарай по-
единично моряците от предишния екипаж на „L'Horrible“ на палубата!
Ще видя какво може да се направи от тези хора.

Марк се отдалечи. Капитанът издърпа пленничката си в съседната
койка и я върза още веднъж. Той знаеше, че беше казал истината: тя ня-
маше вече никаква власт над него...

Девета глава Морска битка

Беше се свечерило. Стана десет часът. Времето продължаваше да тече, Дедли-гън все още ходеше по кея нагоре-надолу, за да не изпусне някоя от отплаващите лодки. Тази задача беше много трудна, ако не и невъзможна за един-единствен човек. И в действителност някоя и друга лодка потегляше от сушата, без бдителният трапер да успее навреме да огледа седящите в нея хора. Уличните фенери и корабните светлини едва-едва успяваха тук-там да поразсеят царящата наоколо тъмнина. Тъкмо Дедли-гън се бе спрял на брега, за да си поотдъхне от непрекъснатото обикаляне, когато точно пред краката му някакъв лодкар спря празната си лодка до водещите към водата стъпала.

– Good evening, човече, откъде идваш? – попита го той.

– От морето.

– От кой кораб? – От никой.

– От никой ли? Да не си се разхождал сам?

– Да не съм луд! – отвърна лодкарят, като се спря край него и изпъна уморените си от гребането ръце. Траперът наостри уши.

– Тогава си превозвал някого, а? – Сигурно така ще е било, мастър.

– Но не си спирал при никой кораб и се връщаш с празна лодка. Да не си го удавил? Лодкарят се разсмя.

– Нещо подобно. Но ако поизчакаш още няколко часа с въпросите си, ще мога да ти отговоря.

– А защо не по-рано?

– Защото не ми е разрешено.

– Защо не ти е разрешено?

– Не бива, обещах.

Изглежда, че този човек изпитваше удоволствие да бъде разпитван за нещо, за което нямаше намерение да даде сведения. Но ловецът, подтикван от някакво неясно чувство, продължи да настоява:

– А защо си дал такова обещание?

– Защото, защото... слушай, човече, страшно нахално разпитваш... ами защото всеки с удоволствие получава бакшиш.

– Аха, така значи! Заради бакшиша не бива да казваш кого си превозвал, нали?

– Така е.

- Но въпреки това ще ми кажеш, ако ти дам по-голям бакшиш, а?
- Лодкарят огледа с недоверие окъсаното кожено облекло на другия.
- По-голям бакшиш ли? Трудно ще ти бъде!
- Колко ти дадоха?
- Спечеленото плюс един долар.
- Само толкова ли?
- Как така само толкова ли. Да не би твоите долари да текат през

дупките на дрехите ти?

- Доларите ли? Не. Пари нямам, но имам злато!
- Наистина ли? Толкоз по-добре!

Лодкарят знаеше от опит, че някои изпокъсани хора, идващи от златните мини, носеха у себе си много повече злато, отколкото стотина градски контета, взети заедно.

– Така ли? Е, тогава я погледни това парче! Дедли-гън се приближи до един фенер и показа на лодкаря парче самородно злато, което измъкна от джоба си.

– Брей, да се не види, мастър, това парче струва като нищо пет долара! – извика човекът.

– Прав си! И ще ти го дам, ако ми кажеш онова, за което не бива да говориш.

- Наистина ли?
- Разбира се. И така, кого превози?
- Двама мъже.
- Аха! Как бяха облечени? Ловци ли бяха?
- Не. Приличаха повече на моряци. Бяха със съвсем нови дрехи.
- И това е възможно. Как изглеждаха?

Лодкарят даде такова описание, което съвсем подхождаше на Камен и Летрие, разбира се, в случай че бяха подобрили външния си вид.

- Къде искаха да отидат?
- Към морето, близо до „L'Horrible“, който е хвърлил котва ей там.
- „L'Horrible“ ли? – Дедли-гън наостри уши. – А за какво разговаряха?

- Не можах да разбера.
- Защо?

– Попитах ме дали съм учил френски и като им казах, че не съм, заплямпаха един такъв миш-маш, че ми писнаха ушите.

- Те са! А къде слязоха от лодката?
- Навътре във водата.
- Невъзможно!

– Точно така стана. Казаха, че са от екипажа на кораба и че се разходили на сушата за удоволствие без разрешение. Искаха да се приберат, без да ги забележат, и затова заплуваха към кораба.

– И преди това си им обещал... – Да не говоря няколко часа за това. Преди Дедли-гън да успее да зададе следващия въпрос, усети как една ръка стисна рамото му.

– Нека моят брат дойде с мене!

Беше Винету. Той го отведе няколко крачки настрана и го попита:

– Как се казва голямото кану, което стои отсреща във водата?

– „L'Horrible“.

– А как се казва кануто, на което бледоликият, наречен Мертенс, е бил вожд?

– „L'Horrible“, това е същият кораб.

– Дали бледоликият няма да се отправи с лодка към него, за да си възвърне кануто?

Дедли-гън се сепна и попита:

– Как стигна моят червенокож брат до тази мисъл?

– Винету напусна за малко поста си, за да те потърси. Прехвърли се със сала заедно с други бели мъже, които говореха за това кану. Когато слязоха от сала, те почакаха малко и се качиха в няколко лодки заедно с други мъже и един куфар.

– Чу ли моят брат всичко, за което си говореха?

– Искаха да се качат на голямото кану и да избият мъжете в него, защото щял да дойде капитан Кайман.

– И отплаваха навътре в морето?

– Да. В поясите им имаше ножове и секири. Дедли-гън се замисли.

– Нека моят брат се върне обратно на поста си; ловците трябва да пристигнат още преди да се е заорило.

Апачът последва това указание. Лодкарят също се беше отдалечил със своето златно парче. Ловецът остана сам. Дали наистина „L'Horrible“ щеше да бъде сполетян от необикновена участ? Беше сигурно, че Винету не се е излъгал, но ако корабът наистина трябваше да бъде нападнат, тогава откъде тези хора можеха да знаят с такава точност за пристигането на преследвания престъпник?

Докато все още размишляваше, откъм рейда се разнесоха един след друг три изстрела. Въпреки късния час на кея за кратко време се събра голяма тълпа, любопитна да разбере какво означават алармените изстрели. Тъмнината не позволяваше да се различат всички кораби в пристанището и на рейда, но раздвижените светлини на корабните фенери бяха

сигурен признак, че се беше случило нещо неочаквано.

Една шестместна военна лодка, командвана от мичман, спря съвсем близо до ловеца. На брега се намираше случайно някакъв кормчия, който се приближи до мичмана и го попита:

– Какво става в залива, сър?

– „L'Horrible“ излиза в открито море с изпънати платна.

– Е, какво от това?

– Какво от това ли? Всичките му офицери се намират на сушата и имам заповед веднага да ги уведомя за станалото. Положително този номер е работа на някакви престъпници!

– Кой даде изстрелите?

– Ние, от бронирания монитор! Капитанът ни е заедно с господата от „L'Horrible“. Good night, сър!

Той се отправи бързо към жилището на госпожа Дьо Вулетр.

Дедли-гън чу разговора им, последва офицера и така се озова пред къщата, където живееше госпожа Дьо Вулетр. И тук цареше голямо безпокойство. От доста време госпожа Дьо Вулетр беше изчезнала безследно, а почти всички гости лежаха из големия салон в безсъзнание или зашеметени. Лекарите, повикани набързо, заявиха, че това е последица от примесена във виното отрова. Заедно с госпожа Дьо Вулетр беше изчезнала скъпоценната колекция от морски карти, както и навигационните инструменти.

Траперът научи всичко това от водените разговори. Лекарите, полицаи и моряци влизаха и излизаха тичешком през входната врата, а пред къщата се беше насъбрала огромна тълпа. Сега вече и самият той бе обзет от безпокойство и възбуда. Не можеше да си обясни връзката между Мертенс и тази госпожа Дьо Вулетр, но вече беше абсолютно убеден, че той беше отвлякъл „L'Horrible“ с нейна помощ, въпреки липсващата яснота в отделните подробности.

Дали трябваше да съобщи на полицията какво беше видял апачът? Това би довело до разпити и протакане, които само биха попречили на неговите цели. Имаше само един-единствен бърз и сигурен път, по който щеше да тръгне и полицията:

„L'Horrible“ трябваше да бъде преследван. Дедли-гън реши да стори същото на своя глава. За това обаче бяха необходими преди всичко пари за наемането на някой бърз параход. Следователно трябваше да изчака пристигането на хората си, защото те носеха у себе си всички богатства от скривалището. Сега нямаше повече работа на кея, можеше да се върне при Винету и да се въоръжи с търпение.

Прехвърли се в Оуклънд, потърси Винету и легна до него. Винету заспа, но той остана буден. Непрестанно го измъчваше мисълта, че пиратът може би вече е извън всяка опасност далеч в морето, докато той самият е принуден да остане на сушата, безпомощен да му попречи да офейка, след като го беше преследвал през необятната савана чак до тук, стъпка по стъпка, преодолявайки неизказани трудности и лишения. Обръщаше се неспокойно ту на една, ту на друга страна и броеше минутите, които го разделяха все още от пристигането на хората му. Имуществото, което носеха със себе си, ги беше забавило и затова той и апачът бяха избързали напред. Според изчисленията му те можеха да пристигнат сутринта и затова очакваше настъпването на деня с трескаво нетърпение.

Звездите малко се интересуват от желанията на човешкото сърце. Те следват спокойно един и същ път от милиони години. Но най-сетне все пак залязват и победоносната светлина на деня блискавично лъчи над обширната земя. Утрото настъпи.

Дедли-гън завиждаше на апача за неговия спокоен, здрав сън и тъкмо размишляваше дали вече не е време да го събуди, когато изведнъж Винету сам се изправи с един скок, огледа се бодро и внимателно, после отново легна на земята и се заслуша. След това пак се изправи и каза:

– Нека моят брат допре ухото си до земята! Траперът го послуша и действително долови съвсем слаб шум, който се приближаваше към града. Синът на саваната го беше дочул дори насън. Винету отново се заслуша внимателно.

– Идват ездачи с изморени коне. Чува ли моят брат цвиленето на един от тях? Това е злият кон на непознатия човек, който е пътувал по Голямата вода.

Той имаше предвид дакотския жребец, на който яздеше кормчията Петер Полтер. Дедли-гън не се учуди на неимоверно изострените сетива на индианеца; отдавна беше свикнал да вижда от него и по-смайващи неща. Той скочи нетърпеливо и се загледа към хрусталаците, които все още закриваха приближаващите хора от погледа му.

След известно време те се появиха. Начело бяха Тресков и племенникът на ловеца. Зад тях яздеше кормчията, който както обикновено си имаше много работа със своя кон. След това се задаваха ловците Дик Хамърдъл, Пит Холбърс, Бен Кънинг; другите бяха останали да охраняват скривалището. Всеки един от пристигащите ловци водеше за поводите един или няколко коня или мулета, които изглеждаха тежко натоварени.

– Виждате ли това селище пред нас? – извика Петер Полтер. – Струва ми се, че най-сетне това е Сан Франциско, който не познавам от тази страна, защото винаги съм го виждал само откъм морето.

– Дали го виждаме, или не, е все едно – обади се Хамърдъл, – но я кажи, Пит Холбърс, старий Куне, какво мислиш по този въпрос?

– Ако смяташ, че това е Фриско, Дик, то аз нямам нищо против – отвърна запитаният по своя обичаен начин. – Когато червенокожите ни спипаха край реката и ни замъкнаха в лагера си, хич не ми се вярваше, че някога пак ще видя този край.

– Да, стара върлино – забеляза кормчията, – ако тогава не беше Петер Полтер от Лангендорф, щяха да ви одерат кожата. Но я погледнете към наветрената ни страна! Нека попадна под кила на някой кораб, а после да ме овъргалят в смола и кълчища, ако това не е нашият кърнъл и...

– И Винету, апачът! – намеси се Тресков, като пришпори коня си така, че след кратко време се озова при двамата.

– Слава Богу, че най-после пристигнахте! – извика Дедли-гън. – Очаквахме ви така, както бизонът очаква дъжда.

– Не беше възможно да бързаме повече, чичо – отвърна Тиме. – Яздихме през цялата нощ. Погледни нещастните ни животни, едва си стоят на краката.

– Какво е положението – попита Тресков, – настигнахте ли ги?

– Закъсняхме съвсем малко. Изплъзнаха ни се.

– Изплъзнаха ли се? А кога, как и в каква посока? Дедли-гън разказа случилото се. От устата на траперите се чува гневни ругатни.

– Бяхте ли в полицията? – осведоми се Тресков.

– Не, така щяхме само да загубим време.

– Съвършено правилно. Има само един изход. Веднага да вземем под наем някой добър параход и да тръгнем след тях.

– Такъв беше и моят план и затова ви очаквах толкова нетърпеливо. Нямаме никакви пари и трябва час по-скоро да обменим златото си.

– Няма да ни помогне много! – каза кормчията с кисела физиономия.

– Защо?

– Не обичам параходите; този вид превозни средства са най-мизерните, каквито може да има. Добрият платноход винаги ще намери вятър, а едно такова пушешко корито се нуждае от въглища, които не се предлагат навсякъде. А като свършат, хвърляш котва в открито море и ни напред, ни назад!

– Тогава ще натоварим достатъчно количество.

– Не ми се сърди, кърнъл, добър ловец си, признавам го, ама не ставаш за моряк. Най-напред трябва да намерим този параход, а много съмнително е, че веднага ще попаднем на нещо подходящо. А пък след това тези янки, като започнат да се пазарят и да го усукват, ще мине цял ден, докато получат парахода.

– Ще им дам веднага каквото поискат.

– Дори и така да е! Нали после ще се товарят хранителни припаси, муниции и въглища, за да можем да издържим едно продължително пътуване. Най-накрая ще има оглед на парахода, за да се види дали е готов за отплаване, а така ще изгубим часове и дни, през което време „L'Horrible“ ще заобиколи носа, преди да сме излезли от пристанището. Дяволите да ги вземат!

Останалите мълчаха.

– Не искам да се съмнявам във верността на казаното – обади се най-сетне Тресков, – но да стоим тук и да зяпаме морето, това няма да ни доведе до никъде. Във всеки случай по петите на пирата има вече достатъчно преследвачи. Това е все пак утеха за нас. А на всяка цена трябва и ние да ги последваме.

– Но в каква посока?

Останалите обърнаха погледите си въпросително към кормчията.

– Това съвсем не е лесно да се каже – отсече той. – Ако „L'Horrible“ е бил запасен добре с провизии, тогава сигурно са се отправили към Япония или Австралия. Морските пътища в тези посоки са открити и е лесно да се избяга. Но ако корабът е бил зле запасен, тогава са се отправили на юг, за да се снабдят с необходимото в някое селище на западното крайбрежие.

Правилността на това становище бе убедителна за всички.

– Тогава ще събера необходимите ни в тази насока сведения. Напред! – окуражи Тресков останалите хора.

Прекосяха Оуклънд, прехвърлиха се на отвъдния бряг и потърсиха някоя банка. Дедли-гън продаде донесените златни запаси.

– С това свършихме – обади се той. – А сега най-напред всеки ще получи полагаемата му се част! Тогава Хамърдъл направи крачка напред.

– Дали ще я получим, или не, е все едно, кърнъл, какво ще правя с тези измачкани хартийки? Не ми трябва, но сега са ти необходими на тебе. Пит Холбърс, старий Куне, какво ще кажеш ти?

– Ако мислиш, Дик, да оставим на нашия кърнъл тези книжни

листчета, то аз нямам нищо против. Не ги обичам. Една тлъста меча лапа или парче сочно бизонско филе са за предпочитане. Не е ли така, Бен Кънинг?

– Съгласен съм – кимна последният. – Нито аз, нито конят ми ядат хартия, хи-хи-хи-хи! Дедли-гън ще ни я върне, когато вече няма нужда от нея.

– Благодаря ви за тази жертва и доверие – отвърна им траперът, – но все пак нали не знаем какво може да се случи. Ще ви дам сумите, които трябва да получите, и на мен ще ми останат предостатъчно пари. Ако ми потрябват още, нали сте все още тук, въпреки че по-нататък не мога да искам от вас да ме последвате и по море.

– Дали искаш, или не, е все едно, кърнъл, аз идвам с теб!

– И аз! – намеси се Холбърс.

– И аз! – извика дребният Бен.

– Това ще се реши по-късно – възпря Дедли-гън верните си приятели. – Сега нека най-напред разделим сумата!

Още в банката всеки от ловците получи полагаемото му се. После напуснаха сградата, метнаха се на конете и се отправиха към пристанището.

Освен хвърлилите котва платноходи в пристанището бяха останали само няколко тромави влекачи и товарни параходи. Всички параходи с по-лека конструкция бяха напуснали залива, за да проследят на известно разстояние военните плавателни съдове, които бяха започнали гонитбата на „L'Horrible“. От военните параходи бе останал само бронираният монитор, чийто капитан се намираше все още на сушата в безсъзнание.

Дейната полиция вече беше успяла да хвърли известна светлина върху неясните нощни събития. Един жител от приземния етаж на къщата, на чийто първи етаж живееше госпожа Дьо Вулетр, бил случайно в градината, когато през нея преминали трима мъже с един куфар. Беше издирен и файтонджията, който откарал тримата до града. По собствено желание се появи и собственикът на най-отдалечената рибарска колиба, за да даде показания, че през изминалата нощ близо до жилището му били спрели няколко лодки. Наблюдал ги тайно и видял около четиридесет мъже да се качват в лодките. Предводителят им пристигнал, придружен от още двама, които носели един куфар. Постът отговорил на подвикнатата парола „капитан Кайман“.

Тези показания заедно с повсеместната мътва, че боцманът на капитан Кайман бил жена, както най-сетне и различните книжа и други доказателства, намерени в жилището на госпожа Дьо Вулетр, позволиха

да се разкрие с почти пълна сигурност взаимовръзката между отделните епизоди в първоначално така неясните събития. Ловците научиха всичко това на кея от блъскащата се насам-натам тълпа, изпаднала в крайна възбуда от новината, че този някога така страшен пират бе отвлякъл военен кораб с добър екипаж от едно толкова сигурно и изключително оживено пристанище.

Кормчията огледа корабите в пристанището.

– Е? – попита Дедли-гън нетърпеливо.

– Няма нищо подходящо, само бъчви за сол и бурета за херинга, които не могат да изминат две мили и за десет месеца. А и извън пристанището...

Той замлъкна. Очевидно искаше да каже, че и извън пристанището не се вижда подходящ кораб, но острото му зрение, изглежда, бе открило нещо, което го накара да прекъсне изречението си.

– А извън пристанището... какво има там, а? – попита го

Дедли-гън.

– Хм, да не се казвам Петер Полтер, ако там далече най-отзад не се вижда малка бяла точка, която не може да бъде нищо друго освен ветрило.

– И така, тук в пристанището наистина ли няма подходящ кораб?

– Няма. Тези дървени корита се влечат като охлюви, а и да платим, пак няма да получим някое от тях: не виждате ли, че сега ги разтоварват?

– А онзи в далечината?

– Трябва да изчакаме спокойно. Може би само ще премине оттук и ще продължи, а може и да влезе в пристанището. Не се надявай много! На един военен кораб се падат тридесет търговски, а те са дяволски непригодни за преследването на пирати, дори и ако някой собственик се съгласи да ни даде кораба си под наем. Дупката, която може да получи под ватерлинията си, е много неприятна, създава големи главоболия и струва сума пари.

– И все пак ще трябва да опитаме. Това е единственият изход, който ни е останал. Колко време може да измине, докато този кораб влезе в пристанището?

– Един час, може би два или три, зависи от конструкцията му и от начина на управление.

– Тогава имаме време. Ако намерим някой кораб, ще отплаваме, ако не намерим, ще се наложи да изчакаме спокойно резултата от преследването, преди да решим какво да правим по-нататък. Ако бяхме

пристигнаха десет минути по-рано, щяхме да пипнем тези негодници. Сега нека най-напред да подслоним конете си и да потърсим някой магазин, за да сменим изпокъсаните си парцали с нещо по-добро!

Отправиха се към една странноприемница, където животните бяха нахранени и напоени, а и самите те се заловиха да уталожат глада и жаждата си. После влязоха в един магазин, където намериха всичко необходимо. Така измина известно време и те се върнаха на пристанището, за да видят какво беше станало с ветрилото, забелязано от тях. Кормчията крачеше най-напред. Когато стигна до едно място, откъдето се откриваше гледка към пристанището и рейда, той нададе вик на изненада и се спря.

– Behold, брей, какъв ветроход! Тъкмо сега връхлита в пристанището като – Mille tonnerre, sacrebleu, – бързоходен ветроход с такелаж на шуна, това е „Swallow“. „Swallow“, Ура-а-а, ура-а-а-а!

Той така плесна от радост с двете си мощни ръце, че се разнесе гръм, приличен на изстрел от мортира, после сграбчи с едната си ръка Хамърдъл, дебелия, а с другата Пит Холбърс, дългия, и започна да се върти с тях в кръг, така че привлече вниманието на тълпата и тя наобиколи с любопитство групата на траперите.

– Дали ура-а-а, или не, е все едно – изкрещя Хамърдъл, като се съпротивляваше срещу този насилствен танц, – пусни ме бе, откачено морско чудовище! Какво ни интересува твоят „Swallow“!

– Какво ни интересува ли? Много, много, ти казвам – заяви Петер Полтер, като освободи двамата нещастници. – „Swallow“ е военен кораб и при това единственият ветроход, който превъзхожда „L'Horrible“. А кой го командува? Лейтенант Уолпоул, когото познавам. Казвам ви, че сега двамата негодници не могат да ни избягат. Сега са вече в ръцете ни!

Радостта на кормчията се предаде и на останалите. Не беше възможно да се лъже, защото под шприта на приближаващия се красив кораб бе разперила острите си позлатени крила направена от дърво синя лястовица. Лейтенант Уолпоул трябва да беше смел и опитен моряк и сигурно разчиташе напълно на всеки един от добре обучените си хора, защото все още не беше скъсено нито едно платно, въпреки че се намираха вече на входа на пристанището. Силно наклонен на една страна, стройният кораб летеше под тежкия напор на ветрилата си, като че ли бе каран с пара. От предната му бронирана кула се вдигна лек облак дим – проехтяха обичайните изстрели за поздрав. От пристанището отговориха. После се разнесе високият звучен глас на командира му:

– Скъсете ветрилата!

Корабът описа къса красива дъга.

– Сваляйте ветрилата, момчета!

Платната се сгърчиха, останали без вятър, и се свлякоха шумно по мачтите. Отначало носът на кораба се изправи нагоре, после потъна, корабът се наклони силно на другата страна, отново се изправи и после застана спокойно върху широките водни кръгове, които се носеха по повърхността и достигаха с плясък огромните правоъгълни каменни блокове на кея.

– Ура! „Swallow“, ура-а! – разнесе се вик от хиляди гърла. Хората познаваха този великолепен кораб или поне бяха чували за него и сега всеки знаеше, че той ще се заеме с преследването, което стоеше в центъра на вниманието на цял Сан Франциско.

Двама мъже в моряшки униформи си пробиваха път сред множеството. Изглеждаха възбудени и отпаднали. Един от тях носеше униформата на лейтенант от военноморския флот, а другият – отличителните знаци на кормчия. Без да попитат никого, те скочиха в една празна лодка, освободиха веригата ѝ, взеха веслата и се устремиха към „Swallow“. Командирът на кораба бе застанал на релинга и гледаше към приближаващата лодка.

– Ахой, лейтенант Дженър, вие ли сте? Къде е „L'Horrible“? – извика той, като се наведе.

– Спуснете бързо въже или въжената стълба, сър – отговори му той, – трябва да дойда при вас на борда!

Стълбата беше спусната. Двамата мъже приближиха лодката и се изкачиха нагоре.

– Перкинс, моят кормчия – представи Дженър придружителя си. – Сър, трябва веднага да ми дадете кораба си! – добави той задъхан от силно вълнение.

– Да ви дам кораба си ли? Как така, защо?

– Трябва да преследвам „L'Horrible“.

– Трябва да... не ви разбирам.

– Откраднах го, отвлякоха го.

Уолпоул го погледна в лицето така, както се наблюдава някой побъркан.

– Шегувате се по странен начин, лейтенанте.

– Шегувам ли се? По дяволите вашето шегуване! Хич не ми е до шегии! Не мога да бъда в карнавално настроение, след като съм тровен, тормозен от лекарите, разпъван на кръст от полицията и изтезаван от

пристанищните власти.

– Говорите със загадки.

– Нека ви разкажа всичко!

Той разказа случилото се със страшна ярост, от която ръцете му потреперваха. Завърши, като повтори думите си:

– Както ви казах, трябва да ми дадете кораба си!

– Не е възможно, сър!

– Как не е възможно? – извика Дженър с гневен поглед. – Защо?

– „Swallow“ е поверен на мен, лейтенант Уолпоул. Мога да го предоставя на някой друг само при заповед отгоре.

– Това е позорно, това е подло, това е...

– Лейтенанте!...

Дженър отскочи назад при заплашителния тон на тази дума. Направи усилие да овладее възбудата си. Уолпоул продължи с по-спокоен глас:

– Ще гледам на тази обида като на недействителна. Гневът не премисля онова, което изрича. Известни са ви законите и разпорежданията не по-зле, отколкото на мен, и знаете съвсем точно, че по собствена воля не мога никому да предавам командването на моя кораб. Но ще ви успокоя. Веднага ще се заема с преследването на „L’Horrible“. Искате ли да дойдете с мен?

– Дали искам? Трябва да дойда, та ако ще би и в пъкъла!

– Добре. Как беше запасен корабът ви с провизии?

– Имаше най-много за една седмица.

– Тогава нямат друг избор, освен да влязат в Акапулко, Гуаякил или пък Лима – не могат да стигнат в никакъв случай.

– Тогава ще ги настигнем скоро. Вие сам ми доказахте, че „Swallow“ превъзхожда „L’Horrible“. Вдигайте котва, сър, и напред, напред!

– Не бързайте толкова, приятелю! Често бързането е по-лошо от бавните действия. Най-напред има да уреждам тук някои работи.

– Някои работи ли? Господи, кой може в такова положение да мисли за някакви си други работи? Трябва да отплаваме незабавно!

– Не, първо трябва да слеза на сушата, за да дам указанията си във връзка с тази задача. Освен това нямам необходимите провизии; вода и муниции също ни липсват. Трябва да осигурим параход, който да ме изтегли навън от пристанището срещу прилива и... колко оръдия има „L’Horrible“?

– По осем от всяка страна, две на кърмата и на носа едно, въртящо

се оръдие.

– Значи в битката ще ме превъзхожда. Форстър!

– Слушам, сър! – отвърна, приближавайки се, кормчията, който от досегашното си място не беше пропуснал нито дума от разговора.

– Слизам на сушата за доклад и ще докарам до кея всичко необходимо. Изпратете един човек до влекача, който, изглежда, разполага с много време. Нека след един час застане пред нас. Няма да се бавя по-дълго.

– Well, сър!

– Може би се сещате за още нещо, от което ще имаме нужда?

– Едва ли, кептън. Знам добре, че сам мислите за всичко! Уолпоул се канеше пак да се обърне към Дженър, когато един от хората му съобщи:

– Някаква лодка при въжената стълба, сър!

-Каква е?

– Цивилна, с осем лица. Има и един индианец между тях, както изглежда.

Лейтенантът се приближи до релинга, погледна надолу и попита:

– Какво има?

Тресков помоли от името на всички за разрешение да се качат на борда. Молбата му бе удовлетворена. Когато се намериха на палубата, Дедли-гън обясни по каква работа беше дошъл. Макар че всъщност Уолпоул нямаше време, той го изслуша спокойно и после му разреши да вземе с хората си участие в преследването. Те бяха осем души: Дедли-гън, племенникът му, кормчията, Холбърс, Хамърдъл, Кънинг, Винету и Тресков.

– Нека кормчията ви покаже къде да се настаните! – каза Уолпоул. – Сега слизам на сушата, но след час вдигаме котва.

– Нека дойда с вас – помоли лейтенант Дженър, – мога да ви помогна при снабдяването, а тук направо ще умра от нетърпение!

– Елате тогава!

Двамата слязоха в лодката, която бе докарала Дженър до кораба, и загребаха към сушата. Едва бяха отблъснали лодката от кораба, когато на палубата му се разигра забавно-трогателна сцена.

Петер Полтер се беше приближил към кормчията.

– Форстър, Джон Форстър, стари моряко, струва ми се, че си станал дори кормчия! – извика той.

Другият се загледа учудено в загорелия от слънцето човек с брадя-сало лице.

– Джон Форстър?... Стари моряко?... Тоя ми знае името, макар че не го познавам. Ами ти кой си, а?

– Neigh-day, този чудак не познава вече стария си кормчия, от когото е получавал неведнъж добри удари по носа и... ха, я виж! Той пристъпи към Перкинс, когото забеляза едва сега.

– А ето го и мастър Перкинс или както там се казваше този човек, когото някога разведях по палубата на „Swallow“ в Хоубоукън, а той като награда ме заведе след това при майка Дод и почти ме свлече под масата от пиене!

И Перкинс го зяпна учудено. Не беше необяснимо, че не можеха да го познаят. Целият екипаж на кораба се насъбра около групата и Петер продължи радостно да се обръща ту към един, ту към друг:

– Ето го на и Плуис, Милър, Олдстоун, кривокракия Бал-дингс, който...

– Кормчията Полтър! – извика един от тях, който най-сетне успя да разбере кой беше този непознат великан.

– Полтър... Полтър... ура, Питър Полтър – хей, да вдигнем стария юначага, да живее, да живее, ура!

Така викаха, крещяха и ревяха моряците един през друг. Шестдесет ръце се протегнаха към него, сграбчиха го и го вдигнаха.

– Раз-два, раз-два, раз-два – поде един моряк със силен басов глас. – Раз-два, раз-два – подеха и останалите маршовия такт; шествието потегли и под „раз-два, раз-два“ любимият другар бе носен на ръце няколко обиколки по палубата.

А той ругаше, кълнеше и пустосваше. Молеше се да го оставят. Нищо не му помогна, докато най-сетне не се намеси със смях кормчията на кораба и му помогна да стъпи на краката си.

– Слизай от трона, Питър Полтър, и ела отпред при бронираната кула! Трябва да ни разкажеш какви ветрове са опъвали ветрилата ти, стара акуло!

– Добре, добре, ще разкажа, ще разкажа, само най-сетне ме оставете на мира, дяволски момчета! – завика той и започна да удря с мощните си ръце наоколо така, че хората полетяха настрани като слабовати момчета. При весели смехове и викове всички го заблъскаха, затикаха и задърпаха към предната палуба, където, ще не ще, трябваше да разкаже поне в общи линии своите преживявания.

Обаче и службата не беше забравена, при това ни най-малко. Кормчията на кораба изпълни поставената му задача и отдели от развеселената група необходимите хора за текущите работи, въпреки че и те с

удоволствие биха останали да чуят как Полтър разказва своите истории.

Ловците бяха станали неми свидетели на тази сцена. Радвах се от сърце на триумфа на добрия моряк, когото всички обичаха, и се разположиха по палубата толкова удобно, колкото им позволяваха необичайните за тях условия.

Индианецът не се беше качвал никога досега на палубата на кораб. Беше се облегал на карабината си и погледът му обхождаше непознатата среда бавно и равнодушно. Но който го познаваше, знаеше, че равнодушието му крие в себе си силен интерес дори и към най-дребните предмети.

Не беше изминал още и половин час и ето че отсреща на кея бяха струпани хранителните припаси и мунициите, поръчани от лейтенанта. Лодките ги взеха и после бяха вдигнати на борда. Когато Уолпоул се завърна, тази работа бе вече свършена, а и влекачът шумно приближаваше, за да вземе „Swallow“ на буксир.

Сега и капитанът, и екипажът бяха претрупани с работа, но когато излязоха в открито море и влекачът се сбoguва с тях, бяха вдигнати ветрилата и вече имаше свободно време за спокойни разговори. Двамата лейтенанти бяха обсъдили необходимото още на брега. Ето че Уолпоул се приближи към кормилото, където стояха Петер Полтър и Форстър.

– Ти ли си Питър Полтър? – попита го той.

– Петер Полтер от Лангендорф, кептън – отвърна запитаният, като застана мирно, – първо кормчия на военния кораб „Нелсън“ на Нейно английско кралско величество, а после кормчия и на бързоходния кораб на Съединените щати „Swallow“.

– А сега кормчия *par honneur* на същия кораб – добави лейтенантът.

– Кептън! – извика Полтер зарадвано и се наклани да му дръпне една благодарствена реч, но капитанът му махна с ръка.

– Добре, добре! Какво мислиш за курса, по който е тръгнал „L'Horrible“?

Петер Полтер разбираше добре, че лейтенантът задава този въпрос само за да поизпита моряшката му съобразителност. Почувствува се напълно в свои води и затова отговори кратко, както подобава пред офицер:

– По липса на хранителни припаси към Акапулко.

– Ще го настигнем ли скоро?

– Да, вятърът е благоприятен и изминаваме повече мили от тях.

– Искаш ли да помагаш на Форстър при кормилото?

– С удоволствие.

– Тогава внимавайте двамата в компаса и картата, за да не се отклоним от вярната посока.

Той се наклони да си тръгне, но беше задържан от един съвсем неочакван въпрос на Петер Полтер:

– Към Акапулко или към Гуаякил, сър?

– Защо към Гуаякил?

– За да ги изпреварим и да ги пресрещнем. Така ще ги пипнем по сигурно, нали очакват преследвачи откъм гърба си. Очите на Уолпоул проблеснаха.

– Съвсем не си лош моряк, Полтър. Имаш право, без колебание ще последвам съвета ти, въпреки че на „L'Horrible“ може да му хрумне от Акапулко да се изплъзне по морския път към Сандвичевите острови.

– Тогава ще трябва да кръстосваме между южния и западния курс, докато ги открием.

– Правилно! Дайте два румба на запад, Форстър! Ще вдигнем всички ветрила. Моите указания гласят – незабавно обратно към Ню Йорк; разпавията с „L'Horrible“ може да мине само като краткотраен инцидент.

Той изговори тези думи така спокойно, като че ли пътят около Кап Хорн към Ню Йорк и задържането на един пират бяха ежедневни дреболии. След това се приближи към групата на ловците, каза им добре дошли и уреди настаняването им. Изглежда, индианецът го привличаше особено много.

– Не тъгува ли Винету за родината на апачите? – попита го той.

– Родината на апачите е борбата – гласеше гордият отговор.

– Но битката по море е по-лоша и тежка от битките по суша.

– Вождът на голямото кану няма да види Винету разтреперан!

Уолпоул кимна. Той знаеше, че индианецът казва истината. Постепенно вълненията, които донесе денят със себе си, се поуталожиха и животът на борда отново навлезе в ежедневните спокойни релси. Минаваха ден след ден. Те така много си приличаха един на друг, че ловците, свикнали на неограничената свобода на прерията, започнаха да скучаят.

Още предишния ден бяха пресекли ширината на Акапулко и Уолпоул заповяда да изменят посоката така, че да могат да държат под око и двата пътя – към Гуаякил и към Сандвичевите острови. Беше се появил силен бриз и слънцето залезе сред малки, но тъмни облачета на западния хоризонт.

– Утре ще имаме доста силен вятър, кептън – каза Петер Полтер на Уолпоул, когато той мина при обиколката си покрай кормилото.

– Би било добре за нас, ако през това време и пиратът ни влезе в ръцете. В буря той не може да маневрира като нас.

– Ветрила на хоризонта! – разнесе се гласът на моряка на наблюдателницата на мачтата.

– Къде?

– На север-североизток!

Лейтенантът се озова светкавично горе и взе далекогледа от ръцете на моряка, за да наблюдава сам кораба. После слезе видимо забързан и се отправи към задната палуба, където го чакаше Дженър.

– Заловете се с брасите! – прозвуча заповедта му.

– Какво има? – попита Дженър.

– Не мога да видя още съвсем точно, но е тримачтов кораб също като „L'Horrible“. Нашият кораб е по-малък, а отраженията на слънчевите лъчи във водата заслепяват. И така те още не са ни забелязали. Ще сме ня ветрилата.

– Как?

Уолпоул се усмихна.

– Малко приспособления, с чиято помощ ставаме невидими от по-голямо разстояние. Качете се по рейте!

С бързината на котки добре обучените моряци се намериха горе.

– Махнете кливера и горните ветрила! Скъсете ги и ги завържете!

Командата бе изпълнена за миг. Корабът намали скоростта си наполовина.

– Дайте черните платна. Внимавайте!

На палубата имаше няколко резервни тъмни платна.

– Сменете грота, фока и бизана!

За няколко минути тъмните платна замениха светлите. „Swallow“ стана сега невидим за приближаващия се кораб.

– Форстър, промени посоката на юг-югозапад! „Swallow“ се движеше бавно пред другия кораб. Екипажът му се беше събрал на палубата. Уолпоул отново се изкачи горе, за да наблюдава. Беше изминал повече от половин час и бе започнало да се стъмнява, когато слезе отново. Лицето му изразяваше голямо задоволство.

– Всички на палубата!

Тази команда всъщност бе излишна – хората му го бяха наобиколили.

– Момчета, това е „L'Horrible“. Внимавайте какво ще ви кажа!

Всички се скупчиха още по-близо до него в напрегнато очакване.

– Искам да избягна воденето на битка борд срещу борд. Знам, че

ной от вас не се страхува, но трябва да си възвърнем кораба невредим. Капитан Кайман сам се е поставил извън всякакви закони и ще се отнасяме към него като към бандит. Ще превземем „L'Horrible“ с хитрост.

– Само така, капитане!

– Сега имаме новолуние и водната повърхност е черна. Ще се движим пред тях само с грота. Ще помислят, че сме изпаднали в беда, ще дрейфуват и ще ни посрещнат като законна плячка.

– Точно така! – разнесе се наоколо.

– Преди да се отправят към нас, ще спуснем лодките във водата. На борда ще остане само кормчията с още шест човека. Ние останалите ще се спуснем в лодките, готови за абордаж, и докато вниманието им е привлечено от лявата страна с нашия кораб, ще се качим на палубата им отдясно. А сега се пригответе!

Докато „Swallow“ се носеше по вълните с намалена скорост, „L'Horrible“ се движеше напред с обичайната си бързина. Ношта бе настъпила, не бяха забелязали никакво ветрило и екипажът се чувстваше в абсолютна безопасност. Пиратският капитан току-що беше имал нов разговор с пленничката си, завършил както винаги безрезултатно, и се канеше вече да си легне да спи, когато изведнъж дочу слаб изстрел от доста голямо разстояние. Бързо се озова отново на палубата. Разнесе се втори изстрел, последва го и трети.

– Сигнални изстрели за помощ, кептън – каза Дългия Том, който се намираще близо до него.

– Ако бяха зад нас, можеше да бъде и някаква хитрост, но щом са пред нас, това е напълно изключено. Сигурно е някой кораб, останал без мачти, иначе трябваше да забележим ветрилата му още привечер. Топчия, дай една ракета и три изстрела!

Ракетата се издигна нагоре и изстрелите изтрещяха. Сигналите за помощ от другия кораб се повториха.

– Приближаваме се към тях, Том. Ще падне плячка, това е всичко. – Той вдигна нощния далекоглед към очите си. – Погледни, ето там е. Останало му е само едно старо ветрило. Вятърът е малко силен, но ще дрейфуваме, за да говорим с него!

Той даде необходимите заповеди. Ветрилата се спуснаха, корабът се завъртя и после заплава на неголямо разстояние редом със „Swallow“.

– Ахой, кой кораб е пред нас? – разнесе се глас отсреща. Почти целият екипаж на „L'Horrible“ се беше струпал към лявата страна на палубата.

– Кръстосвач на Съединените щати. А вие кои сте?

– Бързоходен кораб на Съединените щати „Swallow“, лейтенант Уолпоул – разнесе се глас, но не отсреща, а от към дясната страна на палубата на „L'Horrible“.

Към пиратите изтрепва добре прицелен залп, а после върху тях се нахвърлиха тъмни силуети. Разбойниците не бяха предполагали, че ще бъдат нападнати, и бяха почти невъоръжени. На Уолпоул се бе удало да проведе плана си.

Само един-единствен човек бе успял да забележи приближаването на лодките – мис Адмирал. Едва капитанът бе затворил вратата зад гърба си и тя успя да се изправи с големи мъки, въпреки че беше вързана. Приблужи се до стената на койката, където беше открила дълъг пирон с остри ръбове. Вече няколко нощи тя се мъчеше да протрие в него въжетата си и днес според нейните планове трябваше да бъде свободна. Вече се беше заловила здравата за работа, когато се разнесоха трите изстрела. После тя долови шум от гребла, който се приближаваше. Какво ставаше? Нападение? Битка? Спасяването на претърпели корабокрушение? Всеки един от тези случаи бе подходящ да подпомогне нейните планове. След пет минути страхотно напрежение ръцете ѝ бяха свободни, а вече и въжетата от краката ѝ бяха претъркани, когато горе на палубата затрещяха револверните изстрели и се разнесе тропотът на ръкопашна схватка. Тя не се попита повече за причината; знаеше, че капитан Кайман е все още горе. Със силен ритник изкърти вратата на каютата и смъкна от висящите по стените оръжия толкова, колкото ѝ бяха необходими, за да бъде готова да посрещне всякаква изненада. След това през десния люк хвърли изпитателен поглед към водната повърхност. Три лодки бяха вързани за едно въже, което не бяха прибрали при настъпването на нощта. Това беше направо непредпазливо.

– Нападнали са ни – промърмори си тя, – но кой? Ха, това е наказанието! „L'Horrible“ отново е загубен и аз самата ще погубя капитана му. Все още пленниците не са минали на наша страна! Ще ги освободя и ще избягам. Намираме се под ширината на Акапулко. Ако се промъкнем незабелязано в една от лодките, за два дни ще достигнем сушата!

В един ъгъл на каютата имаше малък ръчен куфар. Тя взе две шепи бисквити и две шишета лимонада, които се намираха на масата. После отвори скривалището, измъкна оттам съкровището си и го прибра в куфара. Сега се запромъкна нагоре към люка, за да разбере какво е положението. Пиратите бяха нападнати и изтласкани към задната палуба. Поражението им беше неизбежно. Тя се спусна обратно надолу, отпрати

се към трюма и махна резето от вратата, която водеше към него.

– Не спите ли? – попита тя пленения екипаж на „L'Horrible“.

– Не, не, какво става горе? ; – Пиратите са нападнати. Вързани ли сте?

– Не.

– Тогава бързо горе, да си изпълните дълга! Но, момент, ако капитан Кайман остане жив тази вечер, пратете му много здраве от мис Адмирал!

Тя побягна обратно към каютата, взе куфарчето и се изкачи на палубата. Стигна незабелязано до релинга. С едната ръка, хванала куфарчето, тя се опита да се спусне по въжето към Лодките, когато някой я сграбчи. Петер Полтер я беше видял и бе дотичал.

– Стой, момчето ми – извика той, – накъде се каниш да опънеш ветрилата с това куфарче? Я почакай малко!

Тя не му отговори, но се помъчи да се изтръгне от него. Напразно. Нищо не можеше да направи срещу такава великанска сила. Той я държеше така здраво, че не можеше да помръдне. Извика неколцина от другарите си, които я вързаха.

Капитанът на пиратите беше изненадан от това нападение, но успя бързо да се съвземе.

– Бързо при мен! – изкрещя той, като побягна към главната мачта, за да заеме с хората си по-сигурна позиция. Те го последваха.

– Който има оръжие, да задържа врага, останалите да вземат абордажните брадви през задния люк!

Думите му посочиха единствения останал път за спасение. Докато малцината въоръжени пирати се нахвърлиха върху налитания ги неприятел, останалите се втурнаха бързо надолу и за секунди се върнаха въоръжени с ножове и абордажни брадви.

Въпреки че първата атака бе взела своите жертви, пиратите бяха все още далеч по-многобройни от екипажа на „Swallow“, така че се завърза битка, която беше още по-ужасна, защото полесражението не можеше да се огледа и отделните двубои оставаха скрити.

– Донесете факли! – изрева Камен.

И тази заповед бе изпълнена. Но едва светлината им озари кървавата сцена и капитанът се сепна, като че ли бе видял някой призрак. Нима беше възможно това? Точно пред себе си той забеляза Винету, апача, с томахок в десницата, а в лявата ръка с ножа за скалпиране. А край него се развяваше като дълга грива косата на Дедли-гън.

– Бялата змия ще изгуби отровните си зъби! – извика индианецът,

разблъска хората, които го отделяха от пирата, и го сграбчи за гърлото. Камен се опита да се освободи от неприятеля си, но не успя. Хвана го и траперът и за секунди ръцете му бяха вързани със здрави ремъци.

Нападението бе връхлетяло пиратите като някой объркан, парализиращ и страшен кошмар. Изненадата беше отслабила съпротивата им, а пленяването на техния предводител им отне сплотеността и последните остатъци от храброст. В този момент люкът се отвори и избълва пленения екипаж на „L'Horrible“. Първият от тези хора забеляза веднага лейтенант Дженър.

– Ура, лейтенант Дженър, ура, дръжте тези негодници! -завика той.

Всеки от тях грабна по някое от захвърлените наоколо оръжия. Пиратите попаднаха между два огъня. Бяха загубени.

Сред пиратите се сражаваха двамина, обърнати гърбом един към друг; който се приближеше твърде много до тях, заплащаше с живота си. Това беше „обърнатият сандвич“, Хамердъл и Холбърс. В този момент последният от тях обърна глава настрани, за да бъде разбран от приятеля си.

– Дик, ако мислиш, че онзи подлец е Петер Волф, то аз нямам нищо против.

– Този Петер... проклето име, никога няма да се оправя с него. Къде е, казваш?

– Ей там, до онази хикория, която тези чудновати хора наричат мачта.

– Дали е мачта или не, е все едно. Ела, старий Куне, ела да го хванем жив!

И един друг беше забелязал Летрие, а именно Петер Полтер, кормчията. Той беше захвърлил ножа, револвера и абордажната секира и беше докопал едно дебело дърво, което му беше по-удобно. Всеки удар с него просваше по един човек на земята. По този начин се беше връзал надълбоко в гъстите редици на пиратите, когато забеляза Летрие. В следващия момент се озова пред него.

– Mille tonnerre, самият Марк! Познаваш ли ме, мошенико? – извика той.

Летрие отпусна вдигнатата си десница и прибледня като мъртвец. Беше разpoznал противника си, който го превъзхождаше двукратно и трикратно.

– Хайде, момчето ми, ще ти покажа за кого е ударил часът!

Той го сграбчи с двете си ръце, вдигна го с лекота и го запокити с такава сила към задната мачта, около която кипеше ръкопашната

схватка, че се разнесе силно прашене и Марк се простря на земята като смазан и пребит. Двамата ловци закъсняхя.

Най-после пиратите разбраха, че за тях няма никаква надежда, и се предадоха, въпреки че по този начин не можеха да получат право на помилване.

Многогласно „ура“ проехтя на палубата. „Swallow“ отговори с три топовни изстрела. Той беше защитил достойно името си и бе прибавил към старата си слава нов подвиг...

Десета глава В Хоубоукън

Отново се пренасяме при майка Дод в Хоубоукън. Добрата работлива жена си беше все същата. И ако се беше променила с нещо, то това бяха няколко сантиметра повече в диаметъра на обемистата ѝ фигура. Беше вече късно следобед и бяха надошли доста посетители.

Всички разговори бяха на тема политическите и военните новини на деня. Щастието, което досега бе по очевиден начин благосклонно към робовладелците, ги беше напуснало окончателно. Всеки успех по бойните полета се посрещаше възторжено от онези хора, които споделяха възгледите- на хуманната, както и действена политика на президента Ейбрахам Линкълн.

В този момент вратата се отвори. Влязоха няколко моряци, които съвсем явно се намираха в приятно възбудено настроение.

– Хей, хора, искате ли да чуете една новина? – попита един от тях, като стовари шумно мощния си юмрук върху най-близката маса, за да привлече вниманието на останалите към себе си.

– Какво има... каква е тя... какво ново? Казвай, де... разкажи! – чу се викове от всички страни.

– Какво има, или по-точно какво е станало ли? Е, ами какво друго освен морска битка, среща между кораби, каквато няма да се повтори.

– Морска битка... среща? Къде... как... кога... между кого?

– Къде ли? На ширината на Чарлстън. Как ли? Дяволски храбро! Кога? Не знам деня, но във всеки случай съвсем наскоро. И между кого? Помъчете се да отгатнете!

– Между нас и метежниците! – извика един. Всички се разсмяха. Новопристигналият също се засмя и извика:

– Я виж какво умно и прозорливо момче си бил, веднага отгатна такова трудно нещо! Че е било между нас и Юга, е все едно да ми кажеш, че водата е мокра! Но я отгатни как се казват корабите, а? Сигурно твоята мъдрост няма така бързо да отговори на този въпрос?

– Кои са били? Кажете имената им и кой е победил? – разнесоха се бурни и нетърпеливи викове наоколо.

– Какво е корабът разрушител на броненосци „Флорида“...

– „Флорида“ ли е бил? – прекъсна го майка Дод, като си направи път между посетителите с дебелия си ръце, за да се намери в

непосредствена близост до разказващия. – „Флорида“ е най-новият, голям и здрав кораб на Юга. Казват, че с дяволската си броня бил абсолютно непобедим. Целият е построен от желязо. Кой е посмял да нападне този Левиатан?

– Хм, кой ли? Един малък лейтенант с един също така малък кораб, който на всичко отгоре е само бърз ветроход и е заобикалял изморен Кап Хорн. Имам предвид „Swallow“ с лейтенант Уолпоул.

– „Swallow“... лейтенант Уолпоул?... Невъзможно! Срещу „Флорида“ и десет линейни кораба не могат да направят нищо, а как ли тогава може да хрумне на един ветроход да се залови с такова чудовище, което...

– Стоп! – майка Дод прекъсна говорещия. – Я мълчи с твоя ветроход, от който нищо не разбираш! Аз познавам „Swallow“ и Уолпоул, който струва повече от всичките ти десет линейни кораба. Но нали „Swallow“ се намира във водите на Калифорния, а?

– Бил е, бил е там, но е получил заповед да заобиколи носа и да се отправи към Ню Йорк. Той трябва да е някой много костелив орех, това корабче. Сигурно всички знаете историята с „L'Horrible“, който беше отвлечен от рейдовете на Сан Франциско от капитан Кайман, а после така великолепно бе върнат от Уолпоул. Оттогава двата кораба „Swallow“ и „L'Horrible“ плават заедно. Минали са покрай Бразилия от юг на север, стигнали са до ширината на Чарлстън, където са се натъкнали на „Флорида“. Той ги подгонил веднага. Уолпоул бил поел командването на двата кораба и наредил на „L'Horrible“ да започне привидно да бяга в открито море; „Swallow“ пък свалил ветрилата, щангите и върлините и създал впечатлението, че е пострадал страшно много при някоя буря и едва се държал над водата – готова плячка за „Флорида“.

– Да, голям юначага е този Уолпоул! – обади се майка Дод. – Разказвай по-нататък!

– Разрушителят се подлъгал наистина и гонил „Swallow“ чак до плитчините на Блекфол, където заседнал. Едва тогава Уолпоул, издигнал ветрилата, извикал „L'Horrible“ и започнал да обстрелва безпомощният колос. Скоро го довършил. Още с първите си изстрели успял да му отнесе кормилото. Дори се стигнало до абордаж, при което се проляла дяволски много кръв. Но сега „Флорида“ е на дъното, а другите два кораба са на път и могат всеки момент да хвърлят котва тук.

– Почти невероятна история! Откъде я научи?

– Чух я в адмиралтейството, където сигурно щяха да я знаят много по-отдавна, ако метежниците не бяха разрушили телеграфните линии.

– В адмиралтейството ли? Ами че тогава историята е вярна и аз от сърце се радвам за бедния Дженър от „L'Horrible“, защото по този начин е успял донякъде да се реваншира за удара, който му нанесе капитан Кайман.

– Да, това е новина, която радва сърцето и възвисява душата – каза гостилничарката. – Слушайте, момчета, ще ви отворя безплатно буренце бира; пийте, докато ви е сладко, за Съединените щати, за президента, за „Swallow“ и за... и... и...

– И за здравето на майка Дод! – извика един глас. Всички вдигнаха чаши.

– Да живее майка Дод! – чуха се викове от всички страни.

– Да живее майка Дод, да живее старата шалупа! – разнесе се в този момент откъм отворената врата кънтящ басов глас.

Всички се обърнаха към човека, който имаше такова изключително здраво гърло. Но щом го забеляза, гостилничарката нададе радостен вик и се завтече към него.

– Питър Полтър, хиляди пъти добре дошъл в Хоубоукън! Откъде идваш, стари приятелю? От Запада ли?

– Да, хиляди пъти добре дошъл в Хоубоукън – отвърна той. – Ела да те посмачкам между ръцете си. Целуни ме! Halte-la, heigh-day – хей, хора, я ме пуснете да мина! Ела да те притисна до жилетката си, мон бижу!

Той разхвърля настрани като тръстики застаналите на пътя му хора, хвана гостилничарката през обемистия ѝ кръст, вдигна я въпреки значителната ѝ тежест и шумно я целуна по устата.

Въпреки многобройните свидетели тя понесе тази милувка толкова спокойно, като че ли това беше нещо ежедневно и естествено. После отново повтори въпроса си „откъде идваш“.

– Откъде ли? Е, ами откъде другаде, освен от „Swallow“, като заобиколих Кап Хорн!

– „Swallow“? – разнесе се от всички страни.

– Да, ако нямате нищо против, хора. – Тогава си се бил срещу „Флорида“?

– Разбира се, или си мислите, че Петер Полтер от Лангендорф се страхува от „Флорида“?

– Разказвай, мастър, разказвай! Какъв си на кораба? Той пристигна ли вече тук, или...

– Стоп! Въпросите излизат от устата ви като воплите на някой юнга, когато го пердашат. Ще развивам въжето подред, както му се полага.

Аз съм Петер Полтер от Лангендорф, някогашен кормчия на военния кораб „Нелсън“ на Нейно английско кралско величество, после кормчия на бързоходния ветроход на Съединените щати „Swallow“, после немски лейтенант от полицията в прерията, след това отново кормчия на „Swallow“, само че почетен, а сега...

– Добре, добре, Питър – прекъсна го майка Дод нетърпеливо, – това можеш да го кажеш и по-късно. Преди всичко ми отговори на въпросите, те са най-важното. Какво стана с всички онези, които бяха заедно с теб? Къде са сега? Какво стана с Тиме, Хайнрих Мертенс, Петер Волф? Ами „L'Horrible“ и капитан Кайман? Мисля, че тръгнахте към запада, а пък „Swallow“ го е заловил по море. Срегнахте ли Дедли-гън, не знам вече така ли се казваше, и той ли се оказа истинският чичо? Какво става с полицията? И в коя местност всъщност...

– Ще свършиш ли скоро, старо – извика кормчията засмян, – или ще ти стигне дъхът да продължиш все така да дърдориш още няколко часа? Я дай насам една пълна кана – преди това няма да получиш отговор! Но най-напред ще разкажа на тези джентълмени историята с „Флорида“. Останалото не е за ушите на всички. Ще го научиш после в другата стая.

– Няма да получиш нито капчица, преди да съм разбрала поне в общи линии какво е положението!

– Брей, че си любопитна! Е, питай тогава, но поотделно и кратко!

– Къде е Тиме?

– На „Swallow“.

– Полицията?

– На „Swallow“.

– Капитан Кайман?

– Пленен на борда на „Swallow“.

– Отровния Марк?

– Също.

– Чичото Дедли-гън?

– И той е там.

– Лейтенант Уолпоул?

– Също, само че е ранен.

– Ранен ли е? Господи, надявам се, че все пак...

– Дрън-дрън! Няколко драскотини и нищо повече. Ще трябва за известно време да си вземе отпуск. На „Флорида“ ни беше малко горещо, но пък сред проклетата прерия трябваше и съвсем други работи да ни минават през главите. Например моят кон, тази кранта, беше истински

демон, сатанински дракон и до ден-днешен още не мога да кажа дали от тази езда не съм изгубил някои от костите си. Но нали искаше да ми задаваш въпроси?

– Къде е „Swallow“?

– Кръстосва пред сушата при неблагоприятен вятър. На кормилото е Форстър. Междувременно капитанът и аз се качихме на един катер, защото той искаше да предаде доклада си, докато го чакам тук.

– Ти го чакаш? Тук при мен? Значи ще мине оттук!

– Разбира се! Всеки добър моряк се отбива най-напред при майка Дод, щом хвърли котва в Ню Йорк. А след един час „Swallow“ ще бъде в пристанището и тогава ще дойдат и другите, Пит Холбърс...

– Пит Хол...

– Дик Хамърдъл...

– Дик Хамър...

Траперът Дедли-гън...

– Дедли-гън...

– Тиме, Тресков, дребничкият Бен Кънинг, Винету, апачът, и...

– Винету, а...

Имената засядаха просто в устата на добрата стара майка Дод, толкова голяма беше изненадата ѝ, че ще види в странноприемницата си толкова необикновени мъже, събрани заедно. Внезапно обаче тя си спомни за своя дълг като домакиня и затова довърши последните си думи:

– ... пачът. Но аз си стоя и мързелувам, а след един час трябва да обслужа господарката! Бързам, тичам, летя, Питър, за да се приготвя. Разкажи междувременно на тези хора историята с „Флорида“, дето сте го пратили на дъното!

– Добре, но се погрижи да имам винаги нещо в каната, защото морската битка трябва да се поддържа мокра, дори когато разказвам за нея!

– Не се страхувай! – започнаха да го успокояват останалите, ще ти помагаме да поливаш!

– Добре, чудесно! И така, слушайте, хора, какво се случи с „Флорида“. Отдавна бяхме оставили екватора, а после и Антилите зад гърба си, заобиколихме Флорида и се отправихме към Чарлстън. Разбира се, че се държахме по-далеч от брега, защото Чарлстън е в ръцете на южните щати, които изпращат надалеч кръстосвачите си и други кораби, за да заловят всеки честен североамериканец.

– Заедно с „L'Horrible“ ли бяхте?

– Естествено. От самото начало следваше постоянно нашия кил,

поради което трябваше да плаваме с половината си ветрила; нали е побавен. Така напредвахме щастливо и незабелязано, докато оставихме зад гърба си и Чарлстън, след което се приближихме повечко към сушата.

– И тогава се натъкнахте на „Флорида“?

– Не бързай бе, новобранец! Стоя си една сутрин на кормилото, а трябва да знаете, че капитанът ме беше назначил почетен кормчия, както вече споменах, и си мисля за майка Дод и за радостта ѝ, когато пак се появя при нея. Ние плавахме малко по-напред, докато „L'Horrible“ ни следваше с всичките си ветрила, когато морякът от наблюдателницата извика:

– Дим на изток-североизток!

Можете да си представите, че веднага всички се намериха на палубата, защото няма шега с един параход, ако носи неприятелски флаг. Капитанът се покатери горе на главната мачта, извади далекогледа, поклати глава, скъси някои ветрила, за да ни достигне „L'Horrible“ на разстояние, от което можехме да разговаряме. Когато ни наближи, той извика:

– Видяхте ли параход, лейтенанте?

– Да, сър!

– Какъв може да бъде?

– Не знам – отговори лейтенант Дженър, – няма мачти и няма висок корпус. Гази дълбоко, много дълбоко, сър!

– Сигурно ще е някой от разрушителите на южните щати. Искате ли да се махнете от пътя му?

– Ще постъпя както постъпите и вие.

– Добре. Нека първо го поогледаме по-подробно!

– Well, сър, но сме десетократно по-слаби.

– По-слаби сме, но сме десетократно по-бързи. Кой ще командва?

– Вие.

– Благодаря! Ще му позволим да се приближи. Ако вдигне неприятелски флаг, ще започнете да бягате пред него в открито море. Аз ще се погрижа да го привлека към моя кораб и ще го накарам после да заседне в пясъка. След това ще се приближите и ще го нагостите с вашите снаряди!

– Well, well! Има ли още нещо?

– Не!

След това ние свихме големите ветрила, свалихме и малките заедно с щангите и прътите, така изглеждаше, че сме претърпели авария по време на някоя буря и не можем да мръднем от мястото си. Оставихме

го да се приближи на един изстрел разстояние. Тогава той даде сигнала за издигане на флаговете. Ние развяхме звездния флаг с ивиците, а той ни показа парцала на южните щати. Това беше новият разрушител „Флорида“, с двойна броня и стоманен рог, с който може да изпрати и най-добрата фрегата на морското дъно.

– И се осмелихте да го нападнете?

– Ха, аз съм Петер Полтер от Лангендорф и съм се кютечил с подлите огелаласи. Защо тогава трябва да се страхувам от някакво ламаринено корито? Добрият кораб от дърво е много по-хубав от един такъв железен сандък, от който не можеш да си издялкаш дори и една нищо и никаква клечка за зъби. И нашият адмирал Феръгът казва така. Те ни подканиха да се предадем, но ние им се изсмяхме и се стрелнахме покрай тях под снарядите им. „Флорида“ се обърна, за да ни преследва и да забие рога си в дървения ни корпус, аз обаче завъртях кормилото и му се изплъзнах. Той отново се обърна, но аз се отдалечих от него. Така продължихме да се движим, като завивахме и се изплъзвахме, докато той изгуби търпение и забрави всякаква предпазливост. Снарядите му не ни причиниха никакви щети, преминаваха над главите ни. Той обаче ни последва неомислено близо до брега и заседна на пясъчен нанос, над който ние преминахме, защото не газим толкова надълбоко.

– Браво, хей, да живее „Swallow“!

– Да, да живее, момчета, пийте!

След като кормчията изпразни каната си с една несравнима глътка, продължи:

– Насочихме се към кърмата му и докато целият му екипаж се намираще в помещенията под ватерлинията, един наш снаряд разби кормилото му, така че той бе напълно изгубен. Приближи се и „L'Horrible“. „Флорида“ не можеше да се защитава; разрани корпуса си в пясъците и водата започна да нахлува в него. Ние ѝ помагахме. По едно време онези свалиха флага – трябваше да се предадат. Взехме екипажа им на нашия борд и едва свършихме тази работа, когато „Флорида“ легна на една страна и вълните го погълнаха.

– Ха така! Три пъти „ура“ за „Swallow“!

– Благодаря, момчета, но не забравяйте и „L'Horrible“. Той също добре си свърши работата!

– Добре. Тогава една наздравича и за „L'Horrible“! Да се чукнем.

Чашите и каните извъняха. В този момент отвън се разнесоха няколко топовни изстрела, което показваше, че някакъв кораб влиза в пристанището. Веднага след това по улиците се дочуха тичащи стъпки и

многогласна глъчка, като че ли предстоеше някакво изключително събитие. Петер Полтер стана, приближи се до прозореца и го отвори.

– Хей, човече, какво сте се разтичали всички? – попита той, като задържа за ръката един от бързащите хора.

– Радостна вест, мастър, „Swallow“, който се е сражавал така великолепно с „Флорида“, влезе току-що в пристанището. Всички кораби са вдигнали флаговете си, за да отдадат почести на храбрия капитан, а ние бързаем да гледаме как ще хвърли котва.

– Благодаря, мастър.

Той блъсна прозореца и като се извърна, забеляза, че след тази новина всички посетители са станали от местата си, като бяха готови да изоставят дори и безплатната бира, само и само да могат да присъстват на акостирането на прочутата шхуна.

– Тичайте, тичайте – засмя се той, – няма да видите много нещо. Капитанът е вече на брега, а и онези, дето ще слезат от борда, не са истински моряци, макар че се сражаваха редом с останалите така, че пушек се вдигаше. Аз оставам при моята майка Дод, където трябва да чакам и мистър Уолпоул.

Все пак измина доста време, докато се появи капитанът, а той не беше успял още да затвори вратата, когато се разнесоха весели викове и смехове, които се приближаваха към странноприемницата. Откъм пристанището се зададе много народ. Начело вървяха хората, които бяха слезли от „Swallow“ на брега. Те влязоха вътре веднага след Уолпоул, а след героите от смелата морска битка се заблъска голяма тълпа хора, така че помещението се оказа тясно, за да ги побере. Енергичната майка Дод, която бе приключила междувременно приготвленията си, знаеше какво трябва да направи. Отвори стаята за почетни гости, промъкна се вътре заедно с дългоочакваните си посетители и заключи вратата, като предостави обслужването в общото помещение на персонала си.

– Welcome, сър! – поздрави тя Уолпоул, който ѝ подаде ръка като стар познат. И останалите бяха посрещнати със сърдечно ръкостискане. Всички насядаха и трябваше само да посегнат с ръка към подредената маса, където за кратко време предвидливо бе наслагано всичко, каквото пожелаеш.

– Майко Дод, ти си най-прекрасната бригантина, в чиито обятия съм акостирал някога! – извика кормчията. – В онази нещастна прерия нямаше нищо друго освен месо, барут и червенокожи. В морето пак трябваше да си стягаме коланите, защото бяхме натоварили на борда твърде много гладни стомаси. Но при теб се яде и се пие като при

великия Могул, или както се казваше там този юначага, и остана ли при теб на котва поне една седмица, съм съгласен да ме обесят, ако не пусна такова голямо шкембе като ей този тлъст мастър Хамърдъл.

– Дали съм тлъст, или не, е все едно – обади се Хамърдъл, като здравата лапаше, – стига само човек да може да пхне нещо вкусно между зъбите си. А това ми е необходимо повече, отколкото на всички вас, защото, откакто трябваше да оставя моята стара добра кобила във Фриско, страшно отслабнах от копнеж по милото ми животинче. Не е ли така, Пит Холбърс, старий Куне?

– Ако мислиш, Дик, че ти е мъчно за кобилата, то аз нямам нищо против. Същото е и с мене. А какво ще кажеш ти, Бен Кънинг?

– Аз ли? Безразлично ми е къде е моят кон, хи-хи-хи-хи!

Важното е, че ми харесва при майка Дод.

– Само така – подкрепи го гостилничарката, – взимайте си колкото ви душа иска! Но, Питър, нали няма да забравиш обещанието си?

– Какво обещание? – Щеше да разказваш.

– Ах, да! Е, ако ми наливаш здравата, няма да се пазаря за няколко думи повече. На тебе разправям винаги с удоволствие.

Докато той дъвчеше и разказваше за преживените приключения, Винету седеше на мястото си и посягаше към необичайните за него ястия на бледоликите извънредно умерено. Изобщо не се докосна до виното. Той знаеше, че Огнената вода е най-злият враг на неговия народ, затова я мразеше и отказваше да я пие. Вниманието му бе насочено към оживения разговор, воден от останалите в онзи полувисок тон, който винаги е признак за важността на предмета на разговор.

– Как мина в адмиралтейството? – попита Дедли-гън лейтенанта.

– Както се и очакваше – отвърна той. Едната му ръка беше превързана. Останалите също носеха белези от по-сериозни или по-малки наранявания. – Произведеха ме в чин капитан и получих отпуск до пълно оздравяване.

– Какво ще стане с „Swallow“?

– Тъй като е пострадал, ще отиде за ремонт на сух док.

– А нашите пленници?

– Ще си получат заслуженото.

– Какво ще рече това?

– Ще ги обесят, корсари не могат и да очакват нещо друго.

– Корсари ли? Но нали този Камен твърди, че бил отвлякъл „L'Inoffensible“ само за да служи на южните щати. Няма ли да успее да се измъкне по този начин?

– Не, защото няма специално упълномощително писмо. А дори и да имаше, това не е кой да е, а капитан Кайман, който ще бъде обесен заради търговия с роби и пиратство.

– А мис Адмирал?

– И нея ще обесят, можете да бъдете спокойни. Вероятно същата участ очаква и останалите пленници, които са участвали в отвличането на „L'Horrible“, защото на тях ще се гледа пак като на пирати. Едва ли ще са доволни от съдбата си така, както ще са доволни всички от новините, които носят от адмиралтейството.

– Значи новините са добри?

– Много добри. Първо, голямата сума, която беше намерена у мис Адмирал при бягството ѝ, се обявява за наша законна плячка. Второ, ще се обяви висока награда за залавянето на „L'Horrible“ заедно с капитан Кайман. И трето, ще получим отделно значителна сума като награда за победата ни над „Флорида“. Сега наистина е на морското дъно, но по-късно ще бъде изваден. Ще си разделим тази сума и всеки ще получи толкова много, че...

– Но не и аз – прекъсна го Дедли-гън.

– Защо?

– Защото не взимам пари, които не са мои.

– Но те са спечелени!

– Не са. Аз бях само гост на кораба ви и наградата се пада на екипажа.

– Не бяхте гости на палубата, а се бихте редом с нас. Следователно имате дял в парите.

– Може и да е така, но няма да приема нищо. Взех си обратно ценните книжа от капитан Кайман, който ги беше задигнал от нашето скривалище. Наистина, вече беше продал един от чековете, но беше изхарчил малко от парите. И така, аз съм удовлетворен напълно. Винету пък изобщо няма да приеме нищо. А що се касае до моите храбри трапери, те също няма да се съгласят да отнемат наградата от вашия екипаж. Дори трябва само на вас да благодарим, че си получихме парите обратно. Дик Хамърдъл, я кажи, искаш ли да приемеш тази награда?

– Дали искам, или не, е все едно, но няма да приема нищо – отговори дебелият. – А ти какво ще кажеш, Пит Холбърс, старий Куне?

Дългият отговори с безразличен глас:

– Ако мислиш, Дик, че аз няма да приема тази сума, тогава нямам нищо против. Изобщо никой от нас няма да я приеме. А ако решат да ни я дадат против волята ни, тогава моята част ще я получи Питър Полтър,

пък ако ще би само за да му създам настроение някой път да наминае към нас в Дивия запад. Много обичам да го гледам как язди.

– Я ме оставете на мира с вашите коне! – извика кормчията. – Поскоро ще се оставя да ме смачкат и да направят от мен моряшки сухар, отколкото пак да се кача на гърба на някой такъв звяр като онзи жребец, на който долетях последния път при вас. Повече нищо не искам да ви казвам, защото онова, което бих могъл още да изрека, е по-добре да си остане недоизказано – толкова зле и мизерно се чувствах тогава.

– Не ти и трябва вече да играеш ролята на уестман – каза Уолпол. – Споменах в адмиралтейството, че сме ти много задължени и че се държа храбро. Когато се освободи някое място, няма да те забравят, ще ти дадат служба, с която ще можеш да се гордееш.

– Наистина ли? Споменали сте пред високопоставените джентълмени за мен?

– Да.

– И ще ми дадат една такава служба?

– Обещаха ми със сигурност.

– Благодаря, сър, благодаря ви! Ще ме повишат бързо! Хей, ура, ура!

– Петер Полтер...

– Какво си се развикал толкова, стар морски вълк такъв! – прекъсна го майка Дод, която току-що се появи на вратата.

– И още питаш? – отвърна ѝ той. – Имам си причина. Знаеш ли, скъпа майко Дод, че за големите си заслуги ще стана адмирал?!

– Адмирал ли? – засмя се тя. – Вярвам ти, защото нищо не ти липсва за това и се радвам от сърце. Но какво ще стане с новата ти професия, с която се гордееш толкова много и която обичаш от душа и сърце? Уестман, трапер, ловец на бобри...

– Мълчи! Ни дума повече, ако не искаш да се скараме завинаги! Когато се кача на кон, никога не знам накъде ще тръгне. Но когато стъпя на палубата на някой добър кораб, курсът ми е известен и нищо лошо не може да ми се случи. И така, никакъв уестман, не ми харесва тази работа и си оставам старият морски вълк, какъвто съм си бил винаги!...

Вече се беше свечерило и стана дума, че трябва да си лягат да спят. Майка Дод им беше приготвила най-хубавите стаи. Дедли-гън се поразходи още малко с племенника си из градината на странноприемницата. Обърна се към него с думите:

– Дълго се колебах, но тъй като се намирам вече на изток, нека бъде така: ще те придружа през океана.

– И ще останеш завинаги при нас, скъпи чичо, нали? Траперът поклати бавно глава.

– Щом прерията сграбчи веднъж някого, тя никога не го пуска, моето момче. Ще остана отвъд океана известно време, а после ще се върна пак при моите трапери. Саваната ни предлага безкрайните си простори за свободен живот, там ще има достатъчно място къде и да ни погребат.

Двамата бяха достигнали един от ъглите на градината, в който се издигаха няколко липи, покрити с гъста шума, когато видяха в тревата да лежи тъмна човешка фигура.

– Кой ли е тук? – продума Дедли-гън. Приближиха се.

– Кой е тук? – попита Тиме.

Човешката фигура махна одеялото, което я покриваше, и се изправи. Беше Винету.

– Вигвамът, в който спят моите бели братя, е много хубав, но синът на прерията обича свободния въздух и блясъка на звездите. Апачът ще спи върху тревата и ще се покрие с облаците на небето, както правят децата на неговия народ още от малки. Хау!

КРАЙ

© 1994 Веселин Радков, превод от немски

Karl May
Kapitän Kaiman, 1896

Източник: <http://bezmonitor.com>

1896 (Band 19)
Издаелство „Отечество“ 1994 г., Том 14

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1861>]